ELIZABETH BONTEMPS

În umbra dragostei

Traducerea și adaptarea în limba română de
CORNELIA BIȚOIANU

ALCRIS

Capitolul 1

Ea nu și-l imaginase astfel. În fotografie, părea mai înalt. Îi recunoștea ochii, gura senzuală. Dar abia acum devenea conștientă de forța care emana din trăsăturile și din toată ființa lui: nu trebuia să fie ușor să-l facă să cedeze.

– Sunteți domnul Carmichael, nu-i așa?

El întoarse capul și o măsură. Ar fi putut cel puțin să se ridice în loc să rămână sprijinit nonșalant de bar, se gândi ea, descumpănită.

– Într-adevăr, răspunse el, sunt Benedict Carmichael.

O cuprinse un val de mânie: de ce se prefăcea că nu știe cine era, și motivul prezenței ei?

– Sunt Gloria Kaufman.

O tăcere jenantă plană asupra lor.

– Dacă ne-am așeza acolo? sugeră ea cu timiditate.

– Cum doriți, domnișoară Kaufman.

Gloria se lăsă să cadă într-un fotoliu de piele din fundul barului hotelului. Domnul Carmichael făcu la fel și își aprinse o țigară.

Nu-i oferi și ei. Totuși, ea ar fi dat oricât să aibă una, ca să-și ascundă fața în spatele unui ecran de fum, pentru ca ochii lui pătrunzători să înceteze s-o examineze. Cu un gest brusc, el aruncă bățul de chibrit într-o scrumieră și ea constată că mâinile lui erau brăzdate de cicatrice profunde.

– Ei bine? spuse el.

– Este doar o propunere, domnule Carmichael. Dacă vreți să-mi faceți un serviciu, va fi o afacere bună, din punct de vedere financiar, cel puțin... Eu... Am auzit spunându-se că este important pentru dumneavoastră...

– Nu trebuie să credeți tot ce se vorbește, domnișoară Kaufman, răspunse el cu o voce tărăgănată.

Ea roși.

– Dar atunci, de ce ați fi de acord?

– Cine a spus că sunt?

Devenea mai rău decât își putuse imagina.

– Credeam...

Ea ridică din umeri.

– N-ați fi aici dacă nu erați interesat!

Îl înfruntă, furioasă, și continuă:

– Știu despre dumneavoastră mai multe lucruri decât credeți!

El își ridică sprâncenele și zâmbi ușor.

– Atunci, ar trebui să știți că este ușor să-mi stârniți curiozitatea. Voiam să vă văd. Vă dați seama, presupun, că propunerea dumneavoastră este complet imorală?

– Dar nu, nu este!

– Atunci, nu sunteți foarte inteligentă, domnișoară Kaufman.

Totuși, sunteți mai seducătoare decât aș fi crezut. N-ar trebui să întâmpinați dificultăți să găsiți un soț fără să fiți obligată să-l cumpărați! Această idee v-a venit în minte?

Gloria îl privi, sufocată de indignare. Nimeni nu-i vorbise vreodată pe acest ton.

– Cum îndrăzniți?

Nu știa oare cât o costase să stabilească această întâlnire? Desigur, l-ar fi detestat oricum, dar nu bănuise că se va arăta atât de puțin amabil…

– Nu înțelegeți, adăugă ea, nu vreau un soț, vreau o naționalitate. Naționalitatea britanică!

– Ce vă displace la naționalitatea dumneavoastră?

– De fapt, n-am una, recunoscu ea. Mă credeam englezoaică, precum părinții mei. Acum, asta ridică probleme, fiindcă au murit. Cunoașteți administrația de aici. Nu găsesc nicăieri urma certificatului meu de naștere.

Cât despre livretul de familie… am întors toată casa pe dos fără să reușesc să dau de el.

Reuși să-și stăpânească tremurul mâinilor.

– Este foarte important pentru mine să am această naționalitate. Nici măcar nu m-am născut în Kenya! Nu sunt nimic! Oficial, tatăl meu era german. Părinții mamei erau greci. Țineau un hotel undeva la țară.

– Unde sunt acum?

– Au murit înainte de nașterea mea. Cred că au fost uciși în timpul unei răscoale, dar nu știu mare lucru despre acest subiect. Mama nu vorbea prea mult despre ei deoarece nu agreaseră căsătoria

ei cu tata, care era mult mai în vârstă decât ea. Aproape că încetase să-i vadă.

Domnul Carmichael trase din țigară cu un aer gânditor.

– Și părinții lui?

– Bunicul a încercat să se alăture armatei aliate în timpul războiului. La început, l-au acceptat, dar apoi au descoperit că în realitate era german. Cum îi închideau pe toți cei care aveau o legătură oarecare cu inamicul, bunicului i-a fost teamă și a făcut ca și ceilalți, a fugit în savană. După război, majoritatea dintre ei au revenit și și-au reluat ocupațiile, dar bunicii mei n-au reapărut niciodată. Au rămas de negăsit, în ciuda cercetărilor făcute de tatăl meu. Au sfârșit prin a fi considerați dispăruți și tata a moștenit ferma lor. El a vândut-o înainte de a pleca în Kenya, unde s-a căsătorit cu mama.

– Așadar, sunteți singură?

– Da.

– Dar de ce vreți să părăsiți Kenya? insistă el.

Când va înceta oare să-i pună întrebări? Se amesteca în ceea ce nu-l privea. Era sau nu pregătit s-o ia în căsătorie și s-o ducă în Anglia, să-i permită să trăiască acolo așteptând divorțul lor? Era singurul lucru care avea importanță.

– Nu pot să conduc singură ferma, spuse ea.

– De ce nu? Credeam că femeile pot face orice, în zilele noastre!

Gloria își frânse mâinile, nervoasă. Agasată, observă că una din unghiile lăcuite se cojise. Ținea să-și păstreze mâinile impecabile, în ciuda dificultăților pe care le întâmpina; treburile pe care le realiza la fermă făceau acest lucru dificil.

– Ferma este departe de toate. Speram că guvernul o va cumpăra.

Adăugând la asta vânzarea animalelor, aș fi putut să-mi plătesc călătoria în Anglia și instalarea mea acolo. Dar fără naționalitate britanică, n-am dreptul să părăsesc țara.

Domnul Carmichael aprinse o altă țigară.

– Asta nu este numai imoral, ci și dezavantajos, remarcă el. Ce veți face când veți fi în Anglia?

Ea scotoci în geantă, de unde scoase furioasă un număr apreciabil de certificate pe care le puse pe brațul fotoliului.

– Vedeți, nu sunt complet proastă! Îmi voi câștiga existența ca toată lumea.

El citi unul din ele cu un aer interesat.

– Ah! spuse el, așadar ați reușit atât de bine la colegiu?

– Nu numai la colegiu. Și la Centrul Agricol!

– Da. Dar cum nu vă puteți permite să cumpărați o fermă în Anglia, și cum acolo nu se angajează femei pentru a lucra pământul, cunoștințele dumneavoastră despre bolile tropicale ale animalelor nu vă vor folosi mult.

Gloria îi aruncă o privire întunecată și plină de ostilitate.

– Contabilitatea agricolă este specialitatea mea, dacă vreți să știți totul.

Ea îi puse în mâini un alt certificat.

– Dar poate nu se angajează nici contabile în Anglia? încercă ea să-l ironizeze.

– Ba da, recunoscu el. Mi se întâmplă să fac apel la unul din ei când mă tem să nu plătesc impozite prea mari.

Gloria respiră adânc.

– Dacă acceptați să mă luați de soție, vă voi face gratuit contabilitatea, propuse ea. Chiar și după separarea noastră!

El o privi dubitativ, cu o licărire sarcastică în ochi.

– Încă nu înțeleg de ce nu puteți găsi altfel un soț.

El se aplecă puțin și, prinzându-i bărbia, o făcu să-și întoarcă ușor capul într-o parte apoi în cealaltă, cercetând-o cu cea mai mare atenție.

– Nu arătați rău deloc. Căldura greacă și gheața germanică. Ce amestec remarcabil!

– Nu se poate spune la fel despre dumneavoastră! îi aruncă ea.

– Totuși, se pare că doriți să vă căsătoriți cu mine, îi reaminti el.

– Pentru că vreau să obțin naționalitatea engleză! Altfel, nu m-aș căsători cu dumneavoastră nici pentru un imperiu!

– Înțeleg, spuse el. Asta complică situația, care ar putea deveni destul de supărătoare, cu timpul. Cum intenționați să trăiți sub acoperișul meu dacă nu puteți să mă suportați?

Ea îi tăie vorba.

– Scuzați-mă. Eu... nu voiam să fiu dezagreabilă față de dumneavoastră personal. În realitate, nu voiam să mă căsătoresc deloc! Dar dacă acceptați, voi încerca să vă fiu agreabilă. Oricum, asta nu va dura mult. Știți, nu veți fi obligat să continuați să mă vedeți o dată ce mă veți duce în Anglia. Nu vă voi cere nimic!

El își strivi țigara în scrumieră fără să răspundă și pocni din degete pentru a chema chelnerul.

– Ce vreți să beți? o întrebă el.

– Eu nu beau.

– Un gin tonic și un suc de roșii, comandă domnul Carmichael.

Luă apoi câteva monede din buzunar și începu să se joace cu ele, așteptând cu nerăbdare comanda.

Gloria încercă să destindă atmosfera.

– Domnule Carmichael, ce v-a adus în Kenya?

O licărire se aprinse în ochii lui.

– Această țară mă atrăgea, răspunse el laconic.

Aruncă monedele în aer și le prinse cu dexteritatea unui jongler profesionist.

– Când vă gândiți să plecați spre Anglia? se interesă el.

– Curând.

– Curând? Ce înțelegeți prin "curând"? Imediat? Într-un an? În doi ani?

– Mi-ar plăcea să plec curând, repetă ea. Dar nu imediat. Voi ține seama de planurile dumneavoastră. Ar părea mai... "convenabil", dacă vom rămâne căsătoriți câteva luni, nu credeți? De altfel, mă îndoiesc că vom putea obține divorțul imediat ce sosim în Anglia. Voiam să mă informez înainte să vă văd, dar nu știam cui să mă adresez. Era deja destul de dificil să găsesc pe cineva care... Oh! Știți, majoritatea oamenilor sunt căsătoriți, sau sunt pe punctul să fie, și se pare că erați singurul care avea nevoie...

Se opri brusc, mușcându-și buza inferioară cu un aer jenat. Lui nu-i va plăcea fără îndoială să-i amintească dificultățile lui financiare: n-avea cu ce să-și plătească propria lui călătorie. Bărbaților nu le place să fie la curent cu eșecurile lor.

Chelnerul aduse băuturile și monedele trecură la alt proprietar. Ideea că poate ar fi trebuit să plătească ea consumația îi trecu prin minte Gloriei. Viața era scumpă la Nairobi. Dar pe de altă parte, hainele lui Benedict Carmichael, evident scumpe și făcute de comandă – pantalon și cămașă asortate, de o extremă eleganță – nu trădau lipsa banilor.

– De ce ați vrut să mă întâlniți, domnule Carmichael? întrebă ea cu o voce glacială.

– Oh, nu știu. Prietena dumneavoastră Patricia vă iubește, și cum ea nu apreciază deloc persoanele de sexul ei în general, mi s-a trezit curiozitatea. Doream de asemenea să am puțin pământ aici, și asta nu este ușor în acest moment, din cauza africanizării. În plus, este un mod practic de a găsi o femeie, și este timpul să mă căsătoresc.

– Dar nu va fi o căsătorie adevărată!

El începu să râdă.

– Știți ce a spus Leonardo da Vinci despre căsătorie? Că asta constă în a pune mâna într-un sac plin de șerpi în speranța de a da peste o anghilă... Aveam intenția să fac un galop de încercare cu cineva înainte de a mă lansa într-o experiență serioasă, imaginați-vă.

Gloria fu cât pe ce să se sufoce. Ce bărbat detestabil!

– Vă gândeați la cineva anume?

El zâmbi, părând foarte satisfăcut de el.

– Un mic șarpe drăguț prevăzut cu colți periculoși și care va trebui mânuit cu precauție.

– Ea este la curent? întrebă Gloria, îngrozită.

– Nu are nici cea mai mică idee, răspunse el. O voi lăsa să doarmă la soare și apoi...

Îi prinse încheietura mâinii cu o asemenea rapiditate, încât rămase fără glas.

– Șerpii nu mușcă decât atunci când se tem, să știți. Exact ca femeile!

Gloria închise ochii o clipă, apoi îi redeschise și privi fix sucul ei de roșii.

– Nu înțeleg cum căsătorindu-vă cu mine vă va ajuta s-o prindeți în plasă, spuse ea.

– Nu?

Încheietura mâinii de care o prinsese o ardea, dar se forța să n-o arate și continuă calm:

– Cred că nu va aprecia asta deloc! Mai ales dacă vă iubește!

– Dar nu este îndrăgostită de mine... nu încă. Deocamdată, mă găsește mai degrabă antipatic, ca și dumneavoastră!

Gloria roși.

– De-abia vă cunosc, remarcă ea. Oricum, nu sunt dintre cele care se îndrăgostesc. Nu mă voi căsători niciodată la modul serios. Prefer să trăiesc singură.

El avu un râs disprețuitor. Gloria își strânse buzele, jignită.

– Ce găsiți atât de nostim în vorbele mele? întrebă ea.

– Vă voi spune într-o zi când vă voi cunoaște mai bine, îi promise el. Terminați-vă sucul de roșii, draga mea. Vom trece la masă.

Ea protestă.

– Dar... există locuri mult mai agreabile și mai puțin scumpe decât aici. N-ați prefera să mergem în altă parte?

– Nu cred. Suntem la fel de bine și aici, și avem încă atâtea lucruri pe care să le vedem împreună...

O luă de braț cu o asemenea hotărâre încât nu opuse nici o rezistență și o conduse spre restaurant.

– Cred că... aș prefera să merg să prânzesc într-un restaurant olandez, spuse ea.

Privi cu oarecare neliniște imensa încăpere luxoasă supraîncărcată cu ornamente în care erau pe punctul să intre.

– Ar fi mai potrivită pentru o conversație de afaceri... Sau poate va trebui să plătesc pentru amândoi? îndrăzni ea.

El îi zâmbi foarte firesc și Gloria avu impresia fugitivă că dacă l-ar fi întâlnit în alte împrejurări, ar fi putut să-l găsească agreabil.

– Gloria, dacă trebuie să te căsătorești cu mine, te sfătuiesc să nu discuți în contradictoriu.

Se instalară unul în fața celuilalt:

– Mama discuta cu tatăl dumitale?

– Îți reamintesc că mama era grecoaică. Grecii sunt foarte mândri și pasionați, dar o grecoaică nu-i spune niciodată soțului ei ce trebuie să facă. Ea își atinge scopul prin alte mijloace dacă dorește, dar se supune aparent întotdeauna deciziilor lui!

– Atunci, să sperăm că vei fi la fel de grecoaică precum mama dumitale, când vei fi Gloria Carmichael.

Ea îi întâlni privirea și roși.

– Cred că voi putea fi un soț acceptabil, deși "temporar", spuse el dintr-o dată amabil, chiar dacă nu-ți voi cânta serenade sub fereastră.

– Nu sunt romantică, replică ea.

– Mă voi strădui să-mi amintesc, deși nu te cred atât de prozaică pe cât pretinzi.

Gloria își netezi șervetul pe genunchi, hotărâtă să profite de prânz în pofida prezenței însoțitorului ei.

– Mi-e foame! anunță ea brusc.

– Înflăcărarea grecească, observă el cu jumătate de voce. Patricia este mai perspicace decât aș fi crezut. Poate că a văzut limpede în ceea ce te privește. Ar fi interesant de încercat experiența...

– Vrei să spui că te vei căsători cu mine? întrebă ea cu promptitudine.

– Da, cu anumite condiții. Îți voi da naționalitatea britanică și te voi duce în Anglia, nu imediat, ci după ce îmi voi termina afacerile aici. Asta îți convine?

Gloria scoase un oftat de ușurare.

– Oh, da! exclamă ea. Aș face orice ca să devin englezoaică!

Când zâmbea, el avea un anumit farmec. În fond, nu era atât de dezagreabil se gândi ea.

– Progresezi mult, spuse el întinzându-i meniul.

Ea îl privi cu insistență, dar nu avea decât indiferență pe fața lui.

***

Trecuse mai mult de un an de când Gloria Kaufman era singură. Reușise să treacă peste șocul violent cauzat de moartea părinților ei: micul lor avion se prăbușise undeva la granița cu Tanzania. Ea era atunci la Nairobi, unde își trecea ultimele examene de contabilitate. Trecuse o săptămână înainte de a descoperi avionul, o săptămână de coșmar. Toată lumea a fost foarte amabilă, dar nu i-a trebuit mult timp pentru a înțelege că nu va putea să conducă ferma singură și doar cu ajutorul, destul de ineficace al șefului de echipă african.

De aceea, după câteva luni, Gloria hotărâse că cel mai bun lucru de făcut era să vândă și să părăsească Kenya, dar planurile îi fuseseră zădărnicite, din cauza problemei naționalității ei. Totuși, se simțea englezoaică. Primise însă o cultură engleză la colegiu. În afară de această limbă, nu vorbea decât o swahili aproximativă care-i permitea

să se facă înțeleasă la fermă. Era tipul grec, cu păr scurt, negru și creț, o piele brună, dar ce știa despre Grecia? Doar ce învățase la istorie.

Când se adresase Comisiei Britanice și ceruse să plece în Anglia, se ciocnise de un refuz categoric și definitiv. Ar fi trebuit să știe că mulți cetățeni britanici își așteptau viza de ani de zile, atunci când resursele lor se diminuau. Cu ce drept putea să pretindă, ea care era o străină?

Negăsind o soluție, Gloria hotărâse să rămână acolo unde era, dar se temea că mai devreme sau mai târziu guvernul din Kenya să nu facă cercetări despre statutul ei în această țară. Avea impresia că n-avea nici unul, dacă nu avea patrie.

Prietena ei Patricia, născută în Kenya, împărtășise decepția Gloriei. Frumoasă și superficială, avea puțini prieteni printre tinerele fete de vârsta ei. Se consacra mai ales unei vieți mondene trepidante și căuta bucuroasă compania tuturor bărbaților din regiune susceptibili să-i placă.

– Ar trebui să te căsătorești cu un englez, îi spusese Patricia într-o zi. Problema ta ar fi astfel rezolvată. Nu văd altă soluție.

Gloria făcuse o grimasă.

– Nu vreau să mă căsătoresc, cel puțin deocamdată!

– Cât despre mine, îi răspunsese Patricia cu vocea ei afectată, nu pot să aștept. De fapt, draga mea, insistase ea agitându-și mâinile elegante cu degete subțiri, n-ai de ales. Căsătorește-te cu cineva care să te ducă în Anglia. Apoi, la primul pretext apărut, cere divorțul. Și treaba va fi rezolvată!

– Ar trebui totuși să fie la curent! protestase Gloria. N-aș putea să mă prefac... că iubesc pe cineva!

Patricia zâmbise cu condescendență.

– De ce nu?

– N-ar fi bine!

– Oh, Gloria! Dacă îl faci fericit un timp, de ce nu?

– N-aș putea! N-aș ști cum să procedez!

Patricia scosese un suspin.

– Este adevărat, recunoscuse ea, ai strica totul și ți-ar scăpa adevărul în cel mai prost moment. Ce păcat că nu sunt în locul tău! M-aș distra bine în asemenea împrejurare.

– Adevărat? În orice caz, în ceea ce mă privește, nici nu se pune problema.

Patricia zâmbise.

– Nu atât de repede. Îți voi găsi un bărbat, draga mea Gloria, un englez serios și autentic pe care-l vei putea învârti pe degete! Și mai mult încă îi voi spune de ce vrei să te căsătorești cu el, astfel încât atunci când îl vei întâlni, nu vei începe să roșești și să te bâlbâi ca o proastă, de vreme ce va fi la curent. Vrei să fii englezoaică, vei fi!

Gloria râsese, apoi nu se mai gândise la asta. Dar Patricia avea continuitate în idei și a sfârșit prin a găsi victima.

– Este fantastic! declarase ea. Într-adevăr fantastic. Și este de acord!

Iată de ce Gloria prânzea astăzi cu "acest bărbat"; nu era sigură deloc că-l va plăcea într-o zi, și-l găsea mai mult îngrozitor decât fantastic. Se simțea mai degrabă stânjenită. Cât timp va trebui să petreacă în preajma lui? La urma urmei, putea încă să-și schimbe părerea.

Ea împinse meniul.

– La urma urmei, nu pot să mă căsătoresc cu dumneata, spuse ea cu voce scăzută. Îmi pare rău că v-ați dat această osteneală, dar nu pot!

– Înțeleg, spuse el liniștit. Chiar nu-ți este foame? Când vei mânca ceva, curajul o să-ți revină și vei vedea lucrurile într-o altă lumină. Poate chiar mă vei găsi pe gustul dumitale!

– Dar asta-i toată problema! mărturisi ea grăbită. Chiar într-o căsătorie aranjată ca aceasta, vom fi obligați să fim împreună, nu-i așa? Ori, eu sunt obișnuită să trăiesc singură. Mă adaptez greu cu ceilalți.

– Cred că este prea târziu să dai înapoi, declară domnul Carmichael cu o voce fermă și hotărâtă, dar nelipsită de oarecare blândețe. Vreau ferma dumitale, miss Kaufman. Am vrut întotdeauna să am pământ aici. Este foarte important pentru mine...

– De ce?

El ridică din umeri.

– Am motivele mele. Nu este suficient? Discuțiile noastre interminabile în legătură cu căsătoria noastră mi se par meschine față de ambițiile mele. Vrei naționalitatea engleză, o vei avea. Asta nu-ți ajunge?

Gloria continuă cu încăpățânare:

– Cred că am dreptul să cunosc aceste motive. Nu știu nimic despre dumneata!

– Este prețul aventurii, spuse el tăios. Nu se știe la ce te angajezi.

Gloria făcu ochii mari.

– Nu sunt o aventurieră, murmură ea.

El nu răspunse.

– Cum îndrăznești să crezi așa ceva despre mine? exclamă ea, revoltată.

– O tânără care se căsătorește pentru propriul ei interes nu poate fi considerată o aventurieră?

– Ți-am spus deja, mi-am schimbat părerea!

– Este prea târziu. Ne vom căsători. Miss Gloria Kaufman, oricare ar fi părerea dumitale despre mine, nu va fi atât de îngrozitor, nu te neliniști. Vei sfârși poate să găsești asta agreabil.

– Niciodată!

El se prefăcu că nu auzise și se concentră asupra meniului. Comandă un prânz pentru doi fără să se ocupe de ea.

– Repulsia dumitale pentru băuturile alcoolice se referă și la vin? întrebă el.

Ea nu gustase niciodată vin în viața ei.

– Bineînțeles că nu! Nu-mi place gustul băuturilor tari, dar apreciez vinul și-l suport la fel de bine ca și dumneata, fără nici o îndoială. Pentru o aventurieră, este necesar, nu-i așa?

El zâmbi.

– Dumneata ești aventurierul! îi aruncă ea.

– Încep să cred că Leonardo da Vinci avea dreptate, replică el râzând. Dar poate am noroc să dau peste o anghilă.

– Unele anghile au mușcături grave, îi aminti ea.

– Țiparii de mare, da. Dar există mici anghile prietenoase, pierdute în ocean. Ele sunt inofensive.

Capitolul 2

– Nu este genial?

Gloria nu îndrăzni să domolească entuziasmul Patriciei.

– Mi-a oferit un prânz excelent, cu vin!

Nu-și explica ea însăși de ce acceptase: vinul îi provocase un sentiment de destindere și de căldură. Încă puțin și s-ar fi împăcat cu cel din fața ei!

– Ah! spuse Patricia râzând. Credeam că nu bei niciodată alcool!

– Nu i-am vorbit despre asta, Patricia. El crede că sunt o cunoscătoare.

– Ești nebună!

– I-am vorbit de vinurile grecești. Probabil că nu le cunoaște!

– Poate te-a crezut, știind că mama ta era grecoaică. Dar ce idee! El nu este nebun, să știi. Te-am prevenit.

– Nu-mi place, Patricia.

– Nu ești obligată să-l iubești! Dragostea! Dragostea! Ce importanță are? Un singur lucru contează: biletul tău pentru Anglia, nu?

– M-a tratat drept o aventurieră!

O licărire se aprinse în ochii Patriciei.

– Adevărat? Este minunat! Ce noroc ai, Gloria!

– El găsea asta mai degrabă șocant, să știi, preciză Gloria. A fost odios.

– Ador bărbații odioși! murmură cealaltă.

– Tu iubești toți bărbații! o corectă tânăra.

Patricia zâmbi la această idee.

– Dar este atât de amuzant! Draga mea, n-ai putea încerca să te îndrăgostești puțin de el? Nu este greu! Personal, mă străduiesc tot timpul! Trebuie să te concentrezi asupra părților lui bune și să le ignori pe cele rele.

– El nu are părți bune!

Patricia se încruntă.

– Nu fi încăpățânată. Toată lumea are. Este de acord să te ia de soție, nu-i așa?

Gloria își mușcă buzele. Își aminti declarația sa, în acea sală imensă de restaurant și roșeața i se urcă în obraji.

– I-am spus că mi-am schimbat părerea...

– Cum?

– Dar Patricia, nu puteam să fac altfel. Tu ai fi simțit plăcere să te găsești într-o astfel de situație, dar pentru mine era greu. El are dreptate, să știi. Nu este bine să te căsătorești numai din interes. Dar când i-am spus că renunț, m-a asigurat că era prea târziu să dau înapoi, că el însuși ținea la această căsătorie. Acum, mă va obliga să mă căsătoresc cu el!

– Dar este lucrul cel mai romantic care se poate imagina! exclamă Patricia, încântată.

– Nu este nimic romantic în treaba asta, replică Gloria tăios. Cred că este nebun! De altfel, el iubește pe altcineva, mi-a spus-o. A fost foarte dezagreabil și este antipatic. Într-adevăr, Patricia, este bărbatul cel mai îngrozitor pe care l-am întâlnit vreodată.

Patricia luă un aer indispus. Gloria văzu după figura ei încăpățânată că se gândea la un nou plan de bătaie. Ei nu-i plăcea să-și vadă planurile eșuând.

Nu te-ai gândit destul la avantajele căsătoriei, reluă ea în sfârșit, hotărâtă. Dacă nu-l iubești, cu atât mai bine. Ar fi mult mai supărător dacă te-ai atașa de el ca apoi să trebuiască să divorțezi. Dimpotrivă, îl găsești atât de îngrozitor, încât îți va fi indiferent. Nu vei fi obligată să treci prin momente penibile și răvășitoare. Și apoi, este corect, cinstit, plin de tact!

– Plin de tact! Cum poți să-l descrii astfel?

Ochii Patriei lansară fulgere.

– Ești jignită pentru că nu te-a apreciat, începu ea, dar de ce îl tratezi astfel? El mă place.

– Toți bărbații te plac!

Patricia izbucni în râs.

– Oh, Gloria, tu nu te adaptezi la nimic. Dacă este atât de îngrozitor cum pretinzi, trebuie să te forțezi dublu să-l apreciezi, și mai ales să te faci plăcută de el. Înțelegi, este mult mai greu să detești un bărbat când crede că are de-a face cu o femeie absolut minunată. Da, ai face mai bine să cauți cum să-l faci să se îndrăgostească de tine. Vei vedea lucrurile într-o cu totul altă lumină.

– Dar nu vreau să fie îndrăgostit de mine!

Patricia ridică ochii la cer.

– Nu complica lucrurile, dragă. Bineînțeles că dorești să se îndrăgostească de tine! Ar fi totuși mai comod, nu? Vei obține astfel tot ce vrei de la el. Acum, trebuie stabilit un plan: servește-te de mintea ta, de frumusețea ta, fă-l să-și piardă sângele rece și nu va mai fi nici o prolemă!

Ideea de a acționa astfel o dezgusta pe Gloria în cel mai înalt grad.

– Nu, spuse ea tăios. Îi voi scrie o scrisoare politicoasă pentru a-i mulțumi că a binevoit să accepte ideea de a mă lua de soție, să-l anunț că plec și că nu mai am nevoie de el.

– Poți fi încântătoare când vrei, se încăpățână Patricia, tăios.

– Poate ar fi mai bine să-i dai tu scrisoarea, continuă Gloria cu același ton înțepat. Sunt sigură că zâmbetul tău îl va ajuta să uite toată această poveste.

– Într-adevăr, replică ea, cu un aer plictisit. Dar nimic nu-l va putea face să uite ferma ta, nici chiar seceta.

– Ei bine, n-o să mă căsătoresc totuși pentru asta! exclamă Gloria cu o violență neobișnuită. Nimic nu mă va face să-mi schimb părerea încă o dată!

***

Ușurată, Gloria coborî strada cu o impresie de lejeritate. Admiră plantele cățărătoare în culori vii și se bucură să vadă că arborii

jacaranda începeau să înflorească. Nu va găsi nimic asemănător în Anglia. Se întrebă cum s-ar adapta în această țară, dacă trebuia în cele din urmă să trăiască acolo într-o zi. Poate că, la urma urmei, trebuia să se bucure de obstacolele care-i împiedicau plecarea. Nu era oare preferabil să locuiască în această frumoasă țară unde se născuse?

Se apropia de centrul orașului. Trotuarele erau pline de lume. Unii se înghesuiau în toate direcțiile, alergând spre locul de muncă sau la ocupațiile lor variate; alții, nemișcați, neștiind unde să meargă, nici ce să facă, priveau confuz mulțimea. Degeaba încercase guvernul să-i descurajeze, din ce în ce mai mulți erau cei care veneau să caute de lucru în Nairobi, crezând că vor găsi aici o viață mai ușoară. Dar majoritatea tinerilor erau fără slujbă. Chiar când reușeau s-o obțină, regretau uneori viața simplă pe care o duceau în satul lor și că o schimbaseră pe precaritatea unei existențe penibile în mijlocul zgomotului și agitației marelui oraș.

Gloria se gândea la toți cei care se îndreptau de-a lungul bulevardului Kenyatta, spre mica librărie unde avea obiceiul să meargă.

Lucrul la fermă nu-i lăsa mult timp liber, dar îi plăcea să citească.

Cărțile nu erau întotdeauna foarte recente și unele lucrări despre agricultură, aflate pe rafturi de ani de zile, se acopereau de praf. Fără îndoială, nimeni nu se interesa vreodată de ele. Uneori, totuși, Gloria, căreia îi plăcea să scotocească în toate colțurile magazinului, le scotea și le cerceta.

Avu parte ca de obicei de o privire zâmbitoare, și după ce i se ceruse vești despre sănătatea ei, vânzătorii îi oferiră o ceașcă cu ceai – tratament de favoare rezervat câtorva clienți. Gloria acceptă cu

recunoștință, și, cu ceașca în mână, își începu cercetările privind titlurile cu speranța de a găsi câteva lecturi care să-i schimbe ideile.

Era atât de absorbită, încât nu auzi că se deschide ușa, dar câteva cuvinte îi căpătară atenția.

– Cartea dumneavoastră a sosit, domnule Carmichael. Vreți să v-o împachetez?

Gloria se simți răvășită. Nu trebuia s-o vadă! Își plecă mult capul și se ascunse cât putu mai bine în umbra favorabilă.

– Nu este nevoie. Dați-mi-o așa cum este.

Gloria aruncă pe furiș o privire în direcția lui, în timp ce el se pregătea să plătească. Apoi va pleca: trebuia! Dar el nu făcu așa. Își luă restul zâmbind și privi spre fundul magazinului.

– Ei bine, Gloria ce noroc să te găsesc aici, exclamă el, ca și cum era lucrul cel mai firesc din lume. Acum știu de ce ești întotdeauna în întârziere când avem întâlnire în acest cartier!

El se întoarse spre vânzătorul care-l servise.

– Domnișoara Kaufman și cu mine ne vom căsători.

Gloria tresări și fu cât pe ce să-și verse ceaiul. Încercă să-și păstreze cumpătul. Exista gentilețe, aproape compasiune în expresia domnului Carmichael.

– Patricia nu ți-a spus că te așteptam la ceai? Nu-i nimic, vino acum.

El făcu cu ochiul personalului librăriei.

– Trebuie să alegem ziua, le explică el. Și... fără întârziere.

– Într-adevăr, domnule, încuviințară aceștia zâmbind.

– Ești pregătită, Gloria?

Gloria îi făcu față.

– N-ai primit scrisoarea mea? Patricia, dacă ai văzut-o, trebuia să ți-o dea!

El luă un aer amuzat.

– Într-adevăr, mi-a vorbit despre o scrisoare întrucâtva, dar i-am spus că dacă aveai ceva să-mi comunici, n-aveai nevoie să-mi scrii. Prin urmare, am rupt-o și i-am înmânat bucățile. Nu putea fi foarte important, deoarece am aranjat totul ieri, la prânz.

El zâmbi dezinvolt.

– Ce era în acea scrisoare? Îți manifestai graba, nu-i așa?

Toți ochii erau întorși spre ei. Gloria încuviință. Nu putea totuși să-i aducă un asemenea afront în public. Trebuia să ia totul de la început. Nu mai îndrăznea să-l privească în față. De ce rupsese oare acea scrisoare? Ghicise conținutul ei? Nu, nu era posibil. Numai Patricia știa și ea n-ar fi mers până acolo încât s-o trădeze.

– N-am văzut-o pe Patricia în această după-amiază, astfel că n-a putut să-mi spună că mă aștepți să luăm ceaiul, spuse el.

Ea scoase din raft o carte groasă broșată o întoarse distrată în mâini fără măcar s-o răsfoiască.

– Vreți această carte, domnișoară Kaufman? o întrebă unul din vânzători, reprimându-și un zâmbet.

Gloria își reveni în fire.

– Nu cred, spuse ea.

Ea nu protestă când domnul Carmichael i-o luă din mâini și o puse la loc pe etajeră.

– N-o să citești asta, declară el pe un ton sigur. Nu vei ajunge niciodată la capăt. Dacă dorești câteva romane, alege, ți le ofer.

– Nu vreau nimic, mormăi Gloria.

– Adevărat?

– Nu-mi place să fiu grăbită când aleg cărţi. Îmi trebuie mult timp ca să mă hotărăsc.

Îl privi cu coada ochiului, ca să vadă cum reacţionează la această declaraţie.

– Nu vreau să te fac să aştepţi, preciză ea.

– Atunci, vino să te refaci puţin.

– Nu-i nevoie. Eu... nu mi-e foame.

– Mie nu mi se oferă ceşti de ceai în magazine! o tachină el.

El avea un aer copilăresc şi fals ofensat, care o făcu să râdă.

– Nici mie, mărturisi ea, dar aici este ceva special; toată lumea este foarte amabilă cu mine.

– Trebuie să fii o clientă bună.

– Da, recunoscu ea. Seara, am timp să citesc.

El o luă de braţ, deschise uşa şi o lăsă să treacă, după ce le adresase un zâmbet ironic vânzătorilor librăriei. Gloria încercă să se îndepărteze de el o dată ajunsă pe trotuar şi departe de priviri indiscrete, dar el o ţinea ferm. O licărire amuzată strălucea în ochii lui.

– Îţi va fi greu să-mi scapi acum, domnişoară Kaufman.

Ea începea să-şi dea seama! Simţea presiune, în acelaşi timp blândă şi fermă, a braţului lui asupra braţului ei.

– Unde mergem? întrebă ea.

– Unde vrei. La cafeneaua din New Stanley's Thorn Tree, poate?

Ea acceptă. În fond, ce importanţă avea? Ştia acum că nu va avea niciodată destul curaj ca să-l facă să înţeleagă clar că nu mai vroia să se căsătorească, în ciuda tuturor avantajelor pe care această căsătorie

i le-ar fi adus. Rupând scrisoarea ei, îi barase singura cale prin care putea să-i scape. În mod ciudat, se găsea în imposibilitate de a-i spune adevărul în față. Ar râde de ea, ar trata-o drept nebună sau lipsită de judecată, i-ar respinge obiecțiile ca pe niște himere stupide și ea s-ar regăsi în aceeași situație.

La Thorn Tree, avură șansa să găsească o masă la umbră și Gloria se așeză cu ușurare, aruncând o privire în jurul ei, ca de obicei, ca să vadă dacă nu cunoștea pe cineva.

– Oh! privește! exclamă ea deodată. Iată-l pe Bob Andrews. Îmi permiți să mă duc să-i spun un cuvânt?

– Un prieten al dumitale?

– Da, cel care vine spre noi.

Ea se ridică pentru a-i atrage atenția tânărului bărbat. Îl plăcea mult pe Bob Andrews și știa că este reciproc. În acest moment, ca toți cei pe care-i cunoștea, el visa s-o cucerească pe Patricia și găsise în Gloria o aliată loială care îi apăra cauza. Ea îi dădea sfaturi și el le urma, de obicei. Adesea, organizau întâlniri neprevăzute. Devenise un joc pentru ei: complotau împreună cucerirea Patriei și se amuzau enorm. Gloria îi permitea unele familiarități față de ea, știind că nu era decât o prietenă pentru el, și-l lăsa s-o salute cu un sărut pe obraz. În sinea ei, era destul de mulțumită că domnul Charmichael urmărea scena...

Ea făcu prezentările, nu fără a arunca pe furiș o privire "logodnicului" ei, pentru a vedea cum reacționa.

Benedict Carmichael se ridică fără grabă. El nu avea farmecul captivant al lui Bob, dar altceva îl făcea poate mai atrăgător: o prezență și o autoritate impresionante.

El luă imediat situația în mână și zâmbi, foarte în largul lui.

– Numele meu este Benedict Carmichael. Prefer Benedict sau Ben, dar până acum, încă n-am reușit s-o conving pe Gloria să-mi spună pe unul din ele.

Bob Andrews izbucni în râs.

– Este atât de timidă, spuse el privind-o pe Gloria cu un aer tachinător. Mama ei vorbea întotdeauna despre lucruri îngrozitoare care se întâmplă tinerelor prea îndrăznețe, cele care se împrietenesc cu bărbați despre care nu știu nimic. Pot să se aștepte la ce-i mai rău și mai ales...

Se opri brusc, sesizând semnele de alarmă pe care i le făcea Gloria. Fața tinerei era roșie de confuzie.

– Ce este? se neliniști el, încurcându-se și mai mult.

– Dar, nimic!

Benedict Carmichael părea să se bucure de scenă.

– I se întâmplă ceva îngrozitor, anunță el. S-a angajat să se căsătorească cu mine îndată ce va fi posibil. Vreți poate să asistați la ceremonie?

Bob îl privi uluit.

– Nu vă cred! Nu este adevărat!

Părea jenat și încurcat.

– Patricia este la curent?

– Ea este cea care ne-a făcut cunoștință, preciză Benedict cu un zâmbet fin. Nu vă neliniștiți pentru Gloria, Bob! Este în siguranță cu mine.

Tânărul bărbat se destinse.

– Sunt sigur! Numai că... a avut câteva idei puțin nesăbuite în ultimul timp și mă întrebam dacă nu este una dintre ele... Cred că

v-a vorbit despre fermă! Nu poate să se ocupe singură de ea. De fapt, toți eram puțin neliniștiți pentru ea, dar fiindcă se căsătorește, totul se va aranja. La urma urmei, este cea mai bună soluție.

Îl privea pe Benedict Carmichael cu un aer intrigat

– Sunteți cumva, pe deasupra, cetățean britanic? Ar fi perfect pentru Gloria...

– Tot ce poate fi mai britanic, îl asigură Benedict.

Gloria se încruntă.

– Înțeleg că eu contez mult pentru tine, îi spuse ea lui Bob. Pari foarte încântat să scapi de mine!

– Dar este exact ce se întâmplă, exclamă el râzând. Patricia era sigură că vei face o nebunie. Ea spune că atunci când ai o idee în cap, ești la fel de grecoaică precum mama ta. Nu vă lăsați înșelați, adăugă el adresându-se lui Benedict, pare blândă și docilă la prima vedere, dar știe ce vrea și este o pasionată! Părinții ei erau cunoscuți în Kenya pentru că se adorau, în timp ce cuplurile unite erau destul de rare în această țară; după Patricia, Gloria le seamănă: va fi o îndrăgostită înflăcărată și complet devotată soțului ei!

– Bob!

Benedict izbucni în râs.

– Iată ce mi se pare foarte promițător! murmură el.

Gloria se sufoca de indignare.

– Nu este deloc adevărat! se înfurie ea cu vehemență. Oh, Bob, pleacă, te rog!

– Ce vrei să spui prin "nu este deloc adevărat"? întrebă tânărul. Ce se întâmplă, Gloria? Ce mai pui la cale?

– Nimic.

Ea îi aruncă o privire imploratoare lui Benedict. Nu putea să-i vină în ajutor, să găsească o explicație? În fond, ar fi fost suficient ca acesta să spună adevărul, să admită că se căsătorea cu el pentru a obține naționalitatea britanică, faptul că nu era decât o aventurieră și că n-avea nici afecțiune nici admirație pentru ea, dar el nu făcu nimic.

– Așa cum ați remarcat și dumneavoastră înșivă, Gloria este foarte timidă, spuse el pe un ton afectat și cu atâta siguranță, încât aproape și Gloria îl crezu. În public, se arată foarte rezervată, dar în particular, ce diferență! Patricia nu știe cât de bine spune considerând-o pasionată!

Gloria văzu o licărire ironică în ochii lui. Ar fi vrut să intre în pământ. Cum putea să-l privească pe Benedict în față după tot ce se întâmplase? Ea făcu un efort.

– Îi spun totuși, Benedict când suntem singuri, reuși ea să articuleze cu un zâmbet slab.

– Adevărat? spuse Bob.

El părea sincer emoționat.

– Sunt mulțumit pentru tine. Acest an n-a fost foarte vesel, cred, și tu ai meritat într-adevăr să ai noroc. Îți urez multă fericire, draga mea.

Gloria vru să-i mulțumească, dar se sufocă. Cât despre Benedict, se arăta mereu la fel de imperturbabil.

– Nu vreau să te grăbesc, prietene, dar Gloria și cu mine avem multe lucruri de pus la punct. Ea vrea să se întoarcă rapid la fermă și eu țin s-o însoțesc: trebuie să mă asigur de treaba care mă așteaptă. Toate astea implică să ne căsătorim destul de repede.

Bob se ridică în picioare cu un zâmbet amabil.

– Nu știu ce veți face cu această fermă. Este o secetă absolută. Gloria nu v-a spus? Nimic nu poate crește acum.

– Nu am avut timp să abordăm problema în mod serios, răspunse domnul Carmichael.

Era amabil din partea lui să se arate așa cordial, se gândi Gloria cu recunoștință. În realitate, ea îi ascunsese starea proprietății, când i-o oferise în schimbul căsătoriei...

– Înțeleg, spuse Bob; pe curând, atunci. Patricia m-a invitat să iau un pahar cu ea mâine seară, cred că veți fi și voi acolo.

El schiță un salut cu mâna.

– Nu mai pot să te sărut acum! spuse el cu un aer ironic. Iată una din plăcerile la care va trebui să renunți... La revedere, Gloria!

Ea încercă să glumească, dar nu reuși decât să se bâlbâie lamentabil.

– Vorbește-mi despre fermă, Gloria, propuse puțin după aceea Benedict. Ar trebui să înțeleg că dota nu este exact așa cum mă așteptam?

– Ei bine... da, recunoscu ea.

– Și ce mai e?

Nu părea supărat. Totuși, trebuia să-i vorbească despre seceta persistentă și despre solul devastat de singura furtună pe care o avuseseră în trei ani! Asta antrenase stratul superior de pământ, lăsând goale rădăcinile arborilor, făcând să moară iarba și puținele recolte pe care reușiseră să le obțină.

– Îmi pare rău, începu ea. Nu voiam să ți-o spun imediat. Poate va ploua în acest an?

– A trebuit să omorâți toate animalele?

Ea scutură din cap.

– Nu încă. Tatăl meu a obținut o rasă a lui și n-am avut curajul să le suprim. Speram ca altcineva să ia decizia. Am încercat să le vând unui fermier din sud, dar târgul nu s-a făcut.

– Presupun că ai avut problemele de eroziune obișnuite?

Gloria tresări. El cunoștea problema!

– Cum de știi asta?

– Îți imaginezi că am acceptat oferta orbește? Sunt la curent cu tot ceea ce tatăl dumitale a întreprins, draga mea. Mă interesa, de exemplu, rasa Kaufman pe care a obținut-o: era o experiență foarte valabilă.

– Așadar, știi ce-ți aduceam: aproape nimic...

– Da. Dar știam ce reprezenta pe hârtie, și asta îmi era de-ajuns. N-ai fost foarte cinstită în situația de față, nu-i așa? Aș putea să nu am multă considerație pentru dumneata.

– Știu, admise ea. Dar nu înțelegi. Nu mă gândeam la dumneata ca la o persoană, ci ca la un partener anonim. Ți-am spus că voiam să renunț la acest plan nesăbuit, dar nu m-ai ascultat. Ți-am scris....

– Vreau totuși această fermă. Am nevoie de ea pentru a-mi realiza ambițiile. Când vrei să ne căsătorim?

Ea îl privi uimită, puțin speriată de calmul lui.

– Când vrei, se auzi ea răspunzând.

– Săptămâna viitoare?

– Da.

În această săptămână, săptămâna viitoare, niciodată, ce importanță avea? Va fi curând în Anglia și s-ar separa de el pentru totdeauna.

– Mulțumesc că ai fost atât de... firesc cu Bob, spuse ea fără să-l privească. Nu voiam ca el să știe.

– Te rog. Ai fi făcut la fel pentru mine, nu-i așa?

– Nu mi-ai fi cerut-o. Nu ți-ar plăcea ca prietena dumitale să te creadă îndrăgostit de altcineva, mă înșel?

Benedict nu răspunse. El comandă ceai pentru amândoi și o înghețată pentru ea ca și cum era o fetiță; degeaba îi spusese Gloria că nu voia lapte în ceaiul ei, ci lămâie, el nu făcu decât să râdă, ca și cum știa exact care erau gusturile ei; turnă lapte și-i întinse ceașca zâmbind. Ea o bău fără un cuvânt, sperând ca el să nu afle niciodată cât ura ceaiul cu lămâie. Nu se punea problema să știe totul despre ea!

Capitolul 3

Căsătoria a avut loc în dimineața următoarei zile de marți. Bineînțeles, Gloria nu avusese în vedere să meargă la biserică. Crezuse că nimic nu mai avea importanță pentru ea și era prima uimită să constate că era atașată de anumite principii. Timpul, dinainte de căsătoria lor, trecuse foarte repede, și în ciuda eforturilor, nu reușise să aibă o discuție foarte lungă cu Benedict. Totuși, i-ar fi plăcut să pună la punct câteva lucruri. Poate va fi prea târziu după aceea pentru a-i impune ideile ei și să-l facă să respecte ceea ce fusese întotdeauna idealul ei.

Singurul moment pe care-l găsi pentru această confruntare fu foarte prost ales și avu drept consecință un eșec. Benedict era grăbit și ea se simțea ca o proastă. Cu cât reflecta mai mult, la ceea ce voia să-i spună, cu atât i se părea mai ridicol.

– Nu va fi o adevărată căsătorie, declară ea din senin acostându-l între două uși, în casa părinților Patriciei, când rămaseră o clipă singuri. N-aș putea admite așa ceva!

El își privi îndelung mâinile fără să răspundă. Un zâmbet ironic îi plutea pe buze. Un fel de panică o cuprinse pe Gloria: poate va pretinde relații mai normale între ei? Dar nu, îl va înțelege... Totuși, i-ar fi plăcut să fie sigură: el trebuia să obțină fără greutate tot ce voia de la femei... Faptul că i-ar plăcea o altă tânără n-o liniștea. Ce se va întâmpla când va fi singură cu el, departe de toți?

– Mă înțelegi, nu-i așa?

– Mai bine decât crezi.

Ea scoase un suspin de ușurare.

– Eram sigură! Dar voiam ca asta să fie spus, domnule Camichael.

– Mi-ar plăcea să faci efortul și să-mi spui Benedict, zise el tăios.

– Da, bineînțeles...

– Nu detești acest nume, nu-i așa?

– Oh nu! Îmi place mult. Nu cunosc un alt Benedict. Este un nume foarte original!

El întinse mâna și atinse o șuviță din părul ei scurt și creț. Fu ciudat de emoționată de acest gest totuși inofensiv.

– Nici eu n-am cunoscut niciodată o Gloria. Există altceva care te neliniștește în legătură cu căsătoria?

Ea făcu o grimasă.

– Mă neliniștesc de... Cum ar trebui să mă îmbrac în acea zi?

El zâmbi.

– Mi-ar plăcea, ca mireasă, să porți ceva alb și frumos, îi sugeră el.

– Oh, dar...

– Știu. Dar noi suntem singurii care știm. Nu vrei să-mi oferi plăcerea să te îmbraci în alb, Gloria?

– Dacă vrei, spuse ea prompt.

Voi încerca să mă fac frumoasă pentru dumneata!

El se înclină ca pentru a-i săruta mâna.

– Și eu? Ce vrei să port? Un costum închis la culoare?

– Da. Cu o cămașă uni. Se va potrivi mai bine cu rochia mea albă. Și o cravată sobră, clasică, pentru ca floarea de la butonieră să iasă mai bine în evidență.

– Voi face tot ce-mi stă în putință.

Ea se întrebă la ce se gândea; el nu făcea nici o aluzie la ceea ce vor face după căsătorie și se simți complet incapabilă să-l întrebe.

– La ora zece, marți, Gloria, spuse el părăsind-o. Vei fi acolo, nu-i așa?

– Da.

Ea încercă să găsească ceva să adauge, dar nimic nu-i veni în minte.

– De acolo vom merge la notar, pentru ca totul să fie aranjat legal, continuă el cu un aer degajat. Deja i-am explicat ce vrem. Îți convine?

Incapabilă să răspundă, se repezi în interiorul casei ca și cum ceva urgent o solicita. În realitate, nu făcu decât să urce scara și să rămână pe palier, ascunsă în spatele balustradei, privindu-l cum pleacă. El nu putea să știe că era acolo, și totuși adresă un zâmbet în direcția ei, ca și cum înțelesese și se amuza de tulburarea ei.

Își dădu seama cu stupoare că începea să-l admire. Din spate, părea puternic și solid, și umerii lui masivi îi dădeau siguranță. Dumnezeule! Ce se va întâmpla dacă se îndrăgostea de el? Și totuși, era adevărat, avea ceva atrăgător, viril... Era ceea ce căuta Patricia înainte de toate la un bărbat – și Dumnezeu știe că îl cunoștea! Gloria se întrebă dacă aceasta fusese îndrăgostită de el și dacă-l

prinsese în plasă un timp, între două aventuri, înainte de a-l abandona prietenei ei? Cu Patricia trebuia să te aștepți la orice, bărbații sfârșeau întotdeauna prin a-i face pe plac!

Această competiție cu Patricia îi dădu în cele din urmă Gloriei ideea de a îmbrăca rochia de mireasă a mamei sale la propria ei căsătorie. Fără să vrea, începea să ia lucrurile în serios. Nu-i ceruse Benedict să se îmbrace în alb pentru el? Putea să-i facă această plăcere. Avea o rochie albă în garderoba ei, dar aspectul ei sever nu-i va plăcea cu siguranță. Pentru el, trebuia un material vaporos, pentru forme feminine.

Această rochie de mireasă fusese făcută cu dragoste de mama ei, care brodase voalul cu propriile mâini, cu arabescuri reprezentând inelele unui lanț, simbolul eternității. Era oare potrivită cu împrejurarea, de vreme ce Benedict și cu ea erau destinați să se despartă cât mai curând posibil? Își înăbuși îndoielile, gândindu-se doar la imaginea pe care i-o va oferi. Poate îi va șterge prima impresie pe care i-o dăduse despre ea, aceea a unei trișoare și a unei aventuriere?

La ora nouă, era gata.

– Nu te așeza, exclamă mama Patriciei, îți vei șifona jupa.

– Și ce să fac așteptând?

– Nu te mișca și respiră cât mai puțin posibil. Trebuie să fii la fel de frumoasă cum ar fi vrut părinții tăi. Mama ta era prietena mea...

– Știu, spuse repede Gloria. Ați fost atât de bună cu mine în tot acest an. Nu voi putea niciodată să vă mulțumesc destul!

– Sunt fericită că ai o influență bună asupra Patriciei. Ea mă neliniștește, să știi, este atât de instabilă!

Gloria se forță să zâmbească. Să se căsătorească cu cineva pe care nu-l cunoștea și nu-l iubea doar pentru că putea să-i dea naționalitatea pe care o dorea, nu i se părea să fie semnul unui comportament rezonabil și serios.

– Fiindcă mergem pe jos, am putea poate să plecăm puțin mai devreme? Aș vrea să le arăt rochia mea celor de la librărie.

– Haide, Gloria!

Dar Gloria insistă.

– Lăsați-mă să merg acolo, vă rog.

– Dacă vrei astfel, draga mea. O să-i spun Patriciei să se grăbească.

Cele două tinere se angajară puțin după aceea pe bulevardul Kenyatta. Copacii tropicali erau în plină înflorire. Gloria își ținea rochia cu precauție, ca să n-o târască prin praf. Soarele strălucea printre florile mov, purpurii, roșii și roz ale plantelor agățătoare care mărgineau bulevardul. Era un timp minunat, plăcut, iar aerul era înviorător, cum era adesea în acest oraș aflat destul de la înălțime.

– Ce zi frumoasă ai ales pentru căsătoria ta! exclamă Patricia.

– Benedict a ales-o, îi aminti Gloria.

Patricia râse, ușor ironic.

– Pari întru totul resemnată cu soarta ta! Încep să cred că ai mult noroc. Eu aș fi vrut să fiu obligată să mă căsătoresc cu el! I-ar fi fost suficient un cuvânt, sau unul din zâmbetele lui atât de devastatoare…

– El crede că poate obține orice, încuviință Gloria.

Patricia scoase un oftat.

– Îmi plac bărbații ca el, declară ea. Este atât de… atât de viril!

– Este ca și alții!

– Îl găsesc deosebit de seducător, insistă Patricia.

Mi-ar plăcea să fiu în locul tău. Mă întreb de ce ți l-am prezentat, acum! Și nu-mi spune povești, Gloria Kaufman, nu-mi spune că nu ești puțin fermecată de el, altfel n-ai fi îmbrăcat niciodată rochia mamei tale astăzi!

Un grup venea spre ele și le bara trotuarul, ceea ce o scuti pe Gloria să răspundă la această declarație. Tinerii fluierau și aplaudau, iar tinerele râdeau cu nervozitate.

– Bravo! Trăiască mireasa! strigau ei în cor.

Gloria reuși să scape.

– Nu fugi! Este amuzant, exclamă Patricia care adora să facă impresie, chiar dacă nu era direct vizată. Nimeni nu-ți va face rău!

Gloria încetini pasul.

– Este adevărat.

Oh, cât aș vrea ca această zi să se termine!

Patricia o privi cu ochi mari stupefiați.

– Ce trebuie să înțeleg din această remarcă?

Gloria deveni stacojie la față.

– Patricia, te rog! Încă puțin și fug imediat, dar nu pot să-i fac asta lui Benedict, nu-i așa? Nu este vina lui dacă sunt pusă într-o asemenea situație!

– El a rupt scrisoarea ta, îi aminti prietena ei.

Se apropiară de librărie.

– N-ar fi trebuit să vin, spuse Gloria în momentul când intrau pe ușă. Este o prostie!

– Prostie sau nu, acum că suntem aici mai bine să intrăm, replică Patricia ca s-o încurajeze.

Deschise larg ușa și-și împinse prietena în fața ei în magazin.

– Clienta dumneavoastră preferată a venit să vă arate toaleta ei de mireasă, îi anunță ea cu o voce vibrantă. Nu este minunată?

Vânzătorii o înconjurară, vizibil admirativi.

– Sunteți atât de frumoasă, domnișoară Kaufman! Domnul Carmichael tocmai a ieșit de aici. A cumpărat cărți, dintre care multe pentru dumneavoastră. A întrebat ce gen vă place.

– Adevărat? se miră Patricia.

Gloria întinse mâna și luă cartea pe care Benedict i-o luase din mâini când se întâlniseră în librărie. Nu avusese timp atunci să citească titlul. "Probleme ale selecției și eroziunii solului în agricultura africană" de Benedict Carmichael! Benedict Carmichael al ei!

– O iau pe aceasta, spuse ea cu o voce gâtuită.

– Doar n-o să citești asta! obiectă Patricia; este plictisitoare ca ploaia!

– Ba da, îmi trebuie. Împrumută-mi bani, Patricia, ți-i voi înapoia într-una din aceste zile.

– Puteți s-o treceți în contul domnului Carmichael, domnișoară Kaufman, îi sugeră unul din vânzători.

– Nu, refuză ea, stânjenită. Poți s-o păstrezi, Patricia, până când o pun în valiza mea fără s-o vadă Benedict?

– Draga mea, îmi ceri niște lucruri... Cum vrei să ascund această carte?

– Nu știu. Fă-o pentru mine, te rog! Nu poți s-o pui în mașina tatălui tău?

– Bine, voi încerca, abdică Patricia fără entuziasm. Dacă aș fi cumpărat-o eu, l-aș face s-o poarte toată ziua. Îi faci deja o mare favoare voind s-o citești!

– El n-o va ști.

Patricia ridică din umeri și plăti cu un aer nepăsător.

– Ați face mai bine s-o împachetați, spuse ea vânzătorului. Domnișoara Kaufman va face o criză de nervi dacă o iau fără ambalaj.

Vânzătorul zâmbi.

– Domnul Carmichael era surprins că aveam cartea sa în stoc. El ne-a mărturisit că este mai ales teoretică, dar spera să-și poată pune curând ideile în practică. Vorbea poate despre dumneavoastră, domnișoară Kaufman?

Un sentiment de disperare o cuprinse pe Gloria.

– Dar asta îi va lua ani de zile! murmură ea.

– Și ce-i cu asta? zise Patricia.

– Și când voi pleca în Anglia? murmură ea.

Patricia o conduse afară.

– Ascultă, mormăi ea cu un aer sever care ar fi făcut-o să râdă pe Gloria în alte împrejurări, înțeleg că ești nervoasă astăzi, dar exagerezi! Ce voia să facă oare cu ferma, după părerea ta? Asta nu te va împiedica să-l iei cu tine în Anglia.

– Ba da! A spus că vrea mai întâi să realizeze unele planuri aici! Ce să fac, Patricia?

– Ce să faci? Deocamdată, te vei căsători, iată ce vei face.

El îi urmase instrucțiunile întocmai. Cravata argintie peste cămașa scrobită, de un alb imaculat, oferea un contrast discret și de bun-gust.

– Este bine așa? o întrebă el în timp ce lua loc alături de el.

– Oh, Benedict!

– Ei bine? insistă el întinzându-i un buchet de flori pe care-l ținea la spate.

– Te găsesc foarte bine. Și eu?

Ea roși. De ce-l întrebase ce credea despre ea? Asta nu-l interesa!

– Da... Te găsesc... divină da, într-adevăr, liebling.

Lacrimi îi urcară în ochi. Numai tatăl ei îi spunea așa câteodată. Era aproape singurul cuvânt german pe care-l știa.

Ceremonia se desfășură într-o atmosferă stranie, impersonală. Patricia îi ținea florile și-i netezea lunga jupă din spatele ei când își schimba poziția. Benedict îi strecură un inel pe deget în momentul când se aștepta mai puțin. Ofițerul de stare civilă vorbea foarte repede, cu un accent care-i făcea cuvintele de neînțeles și când veni rândul ei să pronunțe formula care trebuia să facă din ea, în mod legal, soția lui Benedict, se bâlbâi îngrozitor.

– Cât de puțin îți seamănă, draga mea, să nu te căsătorești la biserică, nu se putu împiedica să-i spună mama Patriciei, când Gloria fu singură cu ea. Din partea fiicei mele, asta nu m-ar mira, dar tu semeni atât de mult cu mama ta... Credeam că vei face totul conform regulilor. În fine, asta nu mă privește. A fost fără îndoială voința lui Benedict?

Gloria își ascunse fața în buchetul de flori. Era foarte tentată, într-adevăr, să arunce vina asupra lui Benedict, dar ceva o reținu.

– Pentru părinții mei a fost altceva, murmură ea. Poate, mai târziu, vom face binecuvântarea acestui mariaj.

– Oh, bineînțeles, înțeleg perfect, spuse prompt mama Patriciei, temându-se c-o rănise pe Gloria, și ușurată să vadă că nu renunțase complet la ideea de a se căsători într-o zi la biserică. Poate mama ta nu te-ar fi aprobat, dar ești liberă să acționezi după placul tău. Și apoi, ești atât de frumoasă în această toaletă!

Când Benedict se apropie de ea, Gloria nu se putu împiedica să roșească.

Dar mama Patriciei era lansată și părea că nu se va opri niciodată. Ea continuă inexorabil:

– Va trebui s-o supravegheați, îi recomandă ea lui Benedict, dacă nu vreți să vă fie răpită!

– Voi face în așa fel ca asta să nu se întâmple, o asigură el cu un aer grav.

– Păstrând-o prizonieră la fermă?

– Rochia mea produce această iluzie, o întrerupse brusc Gloria. Când sunt în blugi, nimeni nu se întoarce să mă privească.

– Eu aș fi poate tentat, interveni Benedict.

Mama Patriciei începu să râdă.

– Firește! Gloria nu se îmbracă la fermă ca la Nairobi. Se va schimba poate seara ca să vă facă plăcere, dar va avea altceva de făcut decât să se gătească toată ziua! Dumneavoastră vă dați seama de munca pe care o pretinde ferma Kaufman!

– Acum va fi treaba mea. Nu vreau ca Gloria să se extenueze muncind. Este deja mult să țină casa și să se facă frumoasă pentru mine!

Gloria tresări, întrebându-se dacă vorbea serios sau râdea de ea. Ce impertinent! Să se facă frumoasă pentru el! Și în plus, să țină casa lui! Își imagina că se va consacra bunăstării lui? Ea intenționa să meargă în Anglia cât mai curând posibil, dezlegată de legăturile care-i uneau și să-și câștige singură existența. Nu va fi soția lui mai mult timp decât era necesar pentru nimic în lume!

El se aplecă spre ea și depuse un sărut pe obrazul ei trandafiriu.

Buzele lui erau calde și pline de viață, și timp de o clipă de rătăcire, se gândi că ar putea să-i înapoieze acest sărut ca orice soție, dacă n-ar fi decât pentru a vedea ce efect i-ar face să-și apese gura de fața lui bronzată...

– Nu este timpul să plecăm? spuse ea brusc, alungând aceste idei nebunești.

Benedict își trecu brațul în jurul taliei ei și o strânse lângă el.

– Vino, spuse el.

Gloria se simți profund tulburată de acest contact neașteptat și fu mai rău când o ajută să urce în Mercedesul lung și negru care trebuia să-i ducă la hotel, unde el comandase o mică masă de căsătorie, și unde trebuia să se schimbe înainte de a merge la notarul însărcinat să redacteze actul de vânzare prin care proprietatea Kaufman va deveni a lui Benedict. Pentru prima dată, remarcă mâinile lui lungi, genele dese și mătăsoase. Din când în când, el întorcea capul s-o privească și ochii lor se întâlneau.

– Benedict, unde vom merge după vizita la notar?

– Am putea merge direct la fermă. Ți-ar plăcea să faci altceva?

Ea scutură din cap.

– Credeam că nu vom merge la fermă până mâine. Astăzi, aș fi vrut să-ți arăt animalele din Parcul Național. Nairobi este singurul oraș din lume care are unul. Dar nu era decât o idee. Poate nu te interesează?

O tăcere se lăsă între ei. Ar fi trebuit să-i mărturisească faptul că nu era posibil să meargă dintr-o dată la fermă, într-o după-amiază. El nu-și dădea seama de distanțe. Dar ezita să-i deranjeze planurile.

– Și astă-seară? se informă el.

– Aș putea rămâne la Patricia.

– Nu, răspunse el scurt. Îți voi rezerva o cameră la hotelul meu. Dar mâine vom merge la fermă, Gloria, fie că vrei fie că nu.

– Oh da, spuse ea. Mâine va fi perfect.

Ea scoase un oftat de ușurare, fericită că putuse să-l convingă atât de ușor. Se răsturnă în scaun și își sprijini capul pe perna moale.

– Casa este foarte departe, nu-ți dai seama.

– Obosită, liebling?

– Nu tocmai, spuse ea. Derutată, mai ales...

– Nu-i nimic. Într-una din aceste zile vei descoperi că locuința este acolo unde îți este inima.

– În Anglia! hotărî ea într-un elan de speranță.

– Poate...

***

Gloria petrecu o după-amiază minunată.

Benedict cunoștea animalele din țară mai bine ca oricine. El plăti intrarea și schimbă câteva observații cu ghizii care trebuia să conducă diferitele grupuri prezente în jurul Parcului. Ei anunțară că leii au fost zăriți în împrejurimi în acea dimineață și că vor fi probabil vizibili, moțăind la soare, pe această căldură a după-amiezii, dacă se îndreptau imediat spre locul indicat.

Gloria și Benedict ajunseră la câțiva metri de o leoaică și puii ei. El opri motorul și mașina rulă fără zgomot, fără ca animalele să fie

alertate, deoarece vântul bătea contrar. Benedict păstra o tăcere religioasă – în timp ce alții ar fi stricat situația vorbind. Rămaseră așezați, nemișcați, privind foarte atent acest spectacol înduioșător. După un timp, Gloria sugeră să urmeze circuitul Văii Kalembi, la sud de intrarea principală.

– S-ar putea să vedem acolo leoparzi în pădure, spuse ea. N-am văzut niciodată decât doi în viața mea, din nefericire au devenit atât de rari, dar astăzi poate vom avea noroc! Au fost importați de asemenea doi rinoceri albi, pe care aș vrea să-i văd.

Primul leopard era într-un copac, de unde-și privea hrana cu ochi mari galbeni și ficși. Gloria nu se aflase niciodată atât de aproape de un asemenea animal și fu surprinsă să-l găsească mai mic decât se aștepta; blana lui de un galben deschis era marcată de pete închise la culoare și regulate. Benedict îi atinse brațul ca să-i atragă atenția și-i arătă, într-un alt copac, o femelă instalată și adormită asemenea unei pisici mari domestice întinsă la soare.

Aproape se întunecase când părăsiră parcul.

– A fost minunat! exclamă Gloria. Mulțumesc că m-ai adus, Benedict. Nu voi uita niciodată această după-amiază.

Tăcu, gândindu-se brusc că i-ar fi plăcut să-i povestească tatălui ei această vizită, și că nu mai era posibil... Lacrimi îi apărură sub pleoape.

– Va trebui mâine dimineață să plecăm foarte devreme, spuse ea. Dar dacă te vei sătura de condus, voi putea să te înlocuiesc.

Benedict îi aruncă o privire, apoi își întoarse din nou ochii la drum.

– Vom lua avionul, este mai ușor, Gloria. Oricum, nu vreau să-mi las avionul la aeroportul Embakasi prea mult timp. L-am găsit de

ocazie în Anglia și l-am adus eu însumi aici. Nu vreau să-l pierd din vedere.

Gloria simți brusc că pălește și că pământul se scufundă sub ea. Timp de o clipă îngrozitoare, crezu că va leșina, dar acest subterfugiu îi fu refuzat.

– Voi fi bolnavă!

El opri mașina aproape imediat și ea fu cât pe ce să treacă prin parbriz. Coborî în grabă și el o urmă s-o susțină. Respiră profund aerul binefăcător. El se arătă de o tandrețe pe care o aprecie mai mult decât ar fi știut s-o spună.

– Îmi pare foarte rău, se scuză ea îndată ce fu posibil.

Tremura din toată ființa ei.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el.

Se sprijini de el ca și cum era lucrul cel mai firesc din lume, lăsându-l să-și treacă mâna prin părul ei umed, și-i degajă fruntea cu o mângâiere blândă.

– Nu pot urca într-un avion! exclamă ea. Nu pot! Nu pot!

Și izbucni în hohot de plâns.

El îi puse capul pe umărul lui și așteptă să se calmeze, cu toată răbdarea de care dăduse dovadă în parc.

– Din cauza părinților tăi? întrebă el.

– N-am zburat niciodată. Nimic nu mă va face să-mi schimb părerea! Dacă vrei să iei avionul, eu voi lua trenul.

– Dacă vrei. Dar aș vrea să-ți cer să faci ceva pentru mine, înainte.

– Ce? se interesă ea ștergându-și ochii.

– Să vii cu mine la aeroport și să examinezi avionul în cele mai mici detalii.

Apoi, dacă vrei totuși să iei trenul, voi merge eu însumi la gară să te conduc.

Un fel de admirație se năștea în ea în fața modului în care reacționase Benedict la scena care se desfășurase și abilitatea cu care reușea să-i ațâțe curiozitatea cu privire la acest nenorocit avion. Cum putea să creadă că va reveni asupra deciziei când se arătase atât de intransigentă acum câteva minute?

– Domini întotdeauna situațiile în felul acesta? întrebă ea.

El zâmbi cu amabilitate.

– Aproape întotdeauna, da.

Capitolul 4

Orchestra era atât de zgomotoasă, încât de-abia se puteau auzi. Gloria avea impresia că are ochii umflați și că este foarte puțin atrăgătoare. Regretă că venise la restaurant, seara asta.

– Am făcut o întreagă problemă pentru nimic, îi spuse ea lui Benedict.

– Nu, răspunse el, nu este genul tău.

Ea se simți reconfortată de cuvintele lui...

– Ai dominat cu ușurință situația, continuă ea cu timiditate. Era mai degrabă șocul decât altceva, cred. Regret că a trebuit să suporți asta.

El îi adresă o privire amuzată.

– Ești oare pe cale să-mi mulțumești? întrebă el. Aș fi crezut că nu mi-o vei ierta niciodată?

– Din contră! Îți sunt foarte recunoscătoare.

– Pentru că te-am făcut să accepți ideea de a urca în avion?

– Nu.

Benedict puse o mână liniștitoare peste ale ei, care tremurau în ciuda eforturilor ei de a le controla și-i zâmbi.

– Nu te voi forța să vii cu mine. Credeam că ai înțeles.

– Da, dar nu vei avea multă considerație pentru mine dacă nu vin, replică ea. Și ar fi mult mai comod. Îmi pare rău. Pot face multe lucruri, dar nu să urc într-un avion!

– Există întotdeauna trenul.

– Dar tu vei lua avionul oricum, nu-i așa?

El ridică sprâncenele, mirat.

– Ce pot să fac?

– Nu știu.

– Sunt sigur de mine, să știi, îi spuse el. Voi fi la gara de sosire înaintea ta.

Ea zâmbi cu jenă.

– Oh, să știi că nu se poate numi o gară... Trenul se oprește în plină câmpie pentru a se aproziviona cu apă. Nu vei găsi locul foarte ușor!

De ce o privea oare în felul acesta? Și de ce ținea atâta ca el să vină s-o întâmpine? Era perfect capabilă să se întoarcă acasă singură, o făcuse deja de zeci de ori! Nu se temea de nimic! Dar el o făcea să-și piardă cumpătul...

– Contez să te regăsesc, îi promise el.

– Da, bâigui ea, bineînțeles.

Ce om ciudat! Îl studie pe furiș în timp ce savura biftecul suculent care-i fusese pus în față. Orchestra era asurzitoare, ritmurile africane se succedau fără întrerupere. Această zarvă veselă o scutea pe Gloria să vorbească și-i permitea să dea curs liber gândurilor.

Hotărâse deja să nu ia trenul și să meargă cu el, în ciuda temerilor.

Își lăsă brusc cuțitul și furculița pe masă, abandonând biftecul.

– Voi urca în acest avion cu tine! declară ea deodată. Dar să nu mai vorbim. Nu vreau să mă mai gândesc la asta.

– Ești sigură?

Cu buzele uscate, ea încuviință cu un semn din cap.

În momentul acela, Patricia și Bob pătrundeau în restaurant. Ei îi zăriră imediat pe noii căsătoriți și se îndreptară spre ei.

– Ei bine! exclamă Patricia. Vă credeam pe amândoi deja sosiți la fermă!

Ea îi făcu cu ochiul prietenei un semn plin de semnificație și se așeză alături de ea.

– Așadar, ai reușit să obții un voiaj de nuntă?

Benedict și Bob, interpelați de o cunoștință comună, le lăsară singure un moment. Bucata muzicală se termină exact în clipa aceea și întrebarea Patriciei răsună în liniștea bruscă în tot restaurantul.

Gloria păli.

– Nu este nostim, Patricia, spuse ea cu o voce stăpânită.

Patricia ridică din umerii ei bronzați.

– Dar este o ocazie minunată pentru tine! protestă ea. Va fi prea ocupat la fermă ca să te privească, în timp ce aici poți să-i oferi o imagine fermecătoare și romantică a ta. Te va vedea cu alți ochi.

– Eu nu pot să mă prefac, afirmă Gloria pe un ton definitiv.

– Evident, nu se va îndrăgosti cu siguranță de tine dacă iei un aer de plictisit toată ziua!

Patriciei părea că-i face plăcere s-o provoace.

– Dacă tu nu-l vrei, draga mea, sunt altele cu care se va mulțumi foarte bine!

Gloria o privi în ochi.

– De ce te prefaci că ești atât de cinică? Benedict este serios...

– Nici un bărbat nu este, zise tăios Patricia.

Gloria nu răspunse. Când Bob o invită să danseze puțin după aceea, acceptă cu plăcere, hotărâtă să-i arate Patriciei că putea să procedeze așa cum se aștepta cu Benedict. Nu era mult loc pe pista de dans. Bob era un dansator mediocru și se întrebă cum putuse să nu remarce niciodată.

– Patricia este într-o dispoziție ciudată, îi mărturisi Bob.

– Îi place să contrarieze, știi bine, răspunse Gloria.

– În orice caz, nu-i plac, spuse el. Privește-o! Este mult mai atrasă de Benedict al tău!

Gloria preferă să nu privească.

– De ce n-ai plecat atunci când ne-ai văzut? Ai fi putut pretexta... nu știu, lumea de exemplu, zgomotul?

– N-am avut de ales. Era prea mulțumită să vă întâlnească pe amândoi. De altfel, s-a repezit imediat spre voi! Nu-mi place modul în care se poartă cu soțul tău. O cunosc. Nici un bărbat nu-i rezistă!

– Este atât de frumoasă....

– Trebuia să facă la fel ca tine: să se căsătorească. Gloria.... îți este indiferent că încearcă să-ți seducă soțul?

Gloria ridică din umeri.

– Este un joc, răspunse ea. Patriciei îi place să flirteze, dar nu cu bărbații căsătoriți.

– Dimpotrivă! Ce face în acest moment?

Bob părea din ce în ce mai indignat.

– Am face mai bine să ne întoarcem la masă, Bob.

Cântăreața, care dansa în același timp cu grația incomparabilă a africanilor, se lansă într-un nou cântec. Ea îl privea pe Benedict cu insistență, ca și cum nu era decât el în asistență, și se părea că nu cântă pentru el.

Gloria nu se putu împiedica să nu remarce manevra ei. Era oare atât de atrăgător pentru celelalte femei?

Patricia și cu el erau acum foarte aproape unul de altul, așezați la o masă de lângă scenă. Coapsele lor se atingeau, și ea îi arunca ocheade fermecătoare, dând cea mai bună folosință lungilor ei gene. Se ridicară totuși s-o întâmpine pe Gloria.

– Benedict m-a invitat să vin să vă văd peste câteva zile, o anunță Patricia. Se teme că va muri de plictiseală acolo, singur!

– Nu va fi singur, se indignă prietena ei. Eu voi fi acolo.

– Nu te supăra, spuse cealaltă, fără ostilitate. Știi foarte bine ce vreau să spun.

Gloria se gândi la numeroasele dăți când îi propusese să vină să-i țină companie la fermă și la toate scuzele invocate ca să refuze. Și acum, pentru prima oară, atunci când nu mai ținea la prezența ei, accepta cu calm, ca și cum era lucrul cel mai firesc din lume!

– Tu ești cea care te vei plictisi, spuse ea luptându-se să nu-l privească pe Benedict și întrebându-se ce credea despre toate astea.

– Eu?

Patricia se prefăcu uimită.

– Când m-am plictisit?

– Ți s-a întâmplat deja, Patricia, interveni Benedict pe un ton nepăsător, ca și cum, se gândi Gloria, o cunoștea de ani de zile. Gloria are dreptate, ar fi trebuit să ne gândim la asta. Ar trebui să-ți inviți un prieten, Patricia, astfel toată lumea va fi fericită.

"În afară de mine" se gândi cu tristețe Gloria. Se simțea nefericită, respinsă, în timp ce toți discutau veseli și făceau planuri. Înainte, dorise adesea compania câtorva prieteni la fermă, deoarece se simțea singură, chiar și când trăiau părinții ei. Pleca de acolo cu plăcere, și-i plăcea în mod special să meargă la Nairobi, la Patricia. Și acum, de-abia putea să suporte ideea venirii acesteia la ei! Era oare din cauza lui Benedict? Putea să se gândească la fermă ca "la ei"?

– Bob ar putea veni și el, propuse ea.

Patricia căscă plictisită, ca și cum problema n-o mai privea.

– Am pus deja totul la punct, răspunse ea cu nepăsare.

– Adevărat? insistă Gloria.

Benedict încercă să destindă atmosfera.

– Gloria trăiește ca într-un vis de când am zărit doi leoparzi în parc, în această după-amiază, le explică el. Se pare că asta se întâmplă foarte rar, că am avut mult noroc.

El adăugă, nu fără ironie:

– Și leoparzii au văzut ceva rar!

***

Gloria avu nevoie de timp pentru a realiza unde era, în acea dimineață. Coborî din patul ei și merse să privească pe fereastră. Un șir lung de mașini nemișcate, bară la bară, stânjeneau strada care ducea spre centrul orașului. Așa era în fiecare zi dimineața pentru a pătrunde în centru, seara pentru a ieși de acolo.

Aruncă o privire la ceas. Nu se grăbea să se îmbrace. Copacii tropicali o fascinau. După ultimele ploi, nimic nu mai înflorise la fermă, și în ultimele săptămâni petrecute acolo, strălucirea acestor culori îi lipsea. Spectacolul copacilor în curs de uscare, peisajul pustiu și prăfuit, animalele numai piele și os încercând să-și prelungească viața potolindu-și setea la râul capricios care traversa proprietatea și din care numai câteva băltoace noroioase erau alimentate de doi ani, totul o deprima în mod deosebit. Din contră, la Nairobi, culorile izbucneau din toate părțile. Bucurie pentru ochi, copacii tropicali, plantele agățătoare, arbuștii exotici și florile ornamentale străluceau în toată splendoarea pe bulevardele largi ale orașului.

Se bătu la ușă și alergă spre pat. I se aducea micul dejun.

După plecarea africanului, înghiți sucul de portocale, apoi o ceașcă de ceai înainte de a se întoarce la fereastră. Deodată, își aminti de cartea lui Benedict. Scotoci în valiză, sperând că Patricia se gândise s-o pună acolo. În sfârșit, o găsi. Când se debarasă de hârtia în care era învelită, i se păru impresionantă. Avea chiar o fotografie a lui Benedict pe dosul copertei, cu o listă a titlurilor lui universitare, și câteva cuvinte despre o serie de conferințe pe care le ținuse despre nevoile terenurilor deșertice, precum și o scurtă biografie: nașterea la Londra în urmă cu treizeci și patru de ani, colegiul pe care-l frecventase și lista universităților unde lucrase sau predase.

Gloria puse cartea în fundul valizei, descumpănită de tot ce aflase despre soțul ei. Își dădea seama că nu știa nimic despre adevăratul Benedict și că îl cunoștea într-un mod complet superficial. Acest bărbat, cel din carte, era un expert în domeniul său care, dintr-un motiv cunoscut doar de el, își ascunsese întotdeauna cu grijă realizările sale cele mai interesante. Desigur, obsedată de propriile ei probleme, își pusese puține întrebări asupra lui. Nu manifestase niciodată nici cel mai mic interes pentru ocupațiile lui, și el o simțise, fără nici o îndoială...

De aceea, cu o modestie neobișnuită și într-o altă stare de spirit, coborî să ia adevăratul ei mic dejun cu Benedict. În trecere, luă o felie de papaia de pe masa încărcată cu cereale și fructe care ocupa centrul încăperii. El se ridică s-o salute.

– Ai dormit bine?

– Da, spuse ea. Și tu?

– Destul de bine.

Se instalară față în față, în fotolii confortabile și moi.

– Am comandat ouă, șuncă și cafea pentru amândoi, continuă el. Îți convine?

Ea nu îndrăzni să-i spună că lua rar micul dejun și încuviință prompt.

– Regret că te-am făcut să aștepți. Mă întrebam cu ce să mă îmbrac.

El o măsură cu acel aer de detașare amuzată care-i era obișnuit.

– Ai putea fi luată drept miss univers, dimineața asta!

Ea roși.

– Nu căutam complimente!

– Știu, răspunse el tăios, făcând să apară în ea acea impresie de stânjeneală care devenea atât de frecventă între ei.

El privi în depărtare, prin fereastră, împrejurimile lipsite de vegetație care se întindeau spre câmpie, în imediata vecinătate a orașului Nairobi.

– Apa trebuie că lipsește în mod serios în aceste regiuni și totuși nu este departe de Nairobi.

Gloria tresări: se gândea la altceva. Ea luă o înghițitură de cafea.

O idee stupidă îi trecu prin minte, și nu se putu împiedica s-o formuleze cu voce tare. Avea intuiția că acea cămașă imprimată în culori vii pe care o purta nu fusese aleasă de el ci… de o femeie!

– Îți… îți place mult persoana care ți-a oferit această cămașă?

O privi cu un aer uimit.

– De ce crezi că mi-a oferit-o cineva?

– Este oare… tânăra de care ești îndrăgostit?

El părea acum în culmea stupefacției.

– N-am spus că era o tânără.

– Nu, este adevărat, admise ea. Oare… Patricia ți-a dat-o?

– Mă întreb cine ți-a vârât ideea asta în cap! spuse el încet.

– Oh, doar mă întrebam, asta-i tot…

Spre marea ei ușurare, chelnerul sosi cu ouăle cu șuncă, dar în ciuda acestei diversiuni, nu se putu împiedica să insiste.

– Era Patricia?

– Găsesc interesul tău foarte flatant! exclamă el râzând.

Gloria scutură din cap. Bineînțeles, avea tot dreptul de a primi cadouri, avea toate drepturile! Totuși, ideea că Benedict și Patricia schimbau cadouri o contraria în cel mai înalt grad. Asta îi dădea o

impresie de inferioritate împotriva căreia nu putea lupta. Patricia îl cunoscuse așadar suficient de bine ca să-și permită să-i ofere cămăși? Și ce-i mai dăduse altceva?

– Oh, dacă este Patricia, înțeleg că ții s-o păstrezi, spuse ea pe un ton tăios.

El zâmbi: o licărire ironică dansa în ochii lui. Gloria se simțea ridicolă, acum, și ar fi intrat bucuroasă în pământ. Oare ce-i venise?

– Ai destulă marmeladă? întrebă el cu aerul lui ironic.

Ea înțelese că subiectul era închis și tăcu. Nu mai era cu Bob, nici cu un coleg, ci cu un bărbat care nu va întârzia să-i remarce copilăriile sau cea mai mică greșeală...

Îl privi cum își toarnă o altă ceașcă de cafea. O bea neagră, foarte dulce, cu un aer vag și distant, ca și cum se gândea la cu totul altceva. Dar la ce?

– La ce oră trebuie să fim la aeroport? întrebă ea.

El o privi fix, ca și cum încă n-o văzuse.

– Poftim? Ce-ai spus?

– Nimic... Îmi voi face valiza. Suntem limitați din punct de vedere al bagajelor?

– Nu, răspunse el fără s-o slăbească din ochi. Ce ai de luat?

– Două valize. Numai cărțile cântăresc destul de greu și nu poți să iei mare lucru în avion, nu-i așa?

– Nu te neliniști pentru asta.

– Nu mă pot împiedica.

– Înțeleg, spuse el zâmbind. Nu poți să ai încredere în mine, liebling?

Ea remarcă brusc că se simțea liniștită la ideea de a merge cu el...

Era o impresie consolatoare să aibă pe cineva pe care să se bizuie. Fusese singură atâta timp... Dar era ciudat că acest necunoscut, Benedict Carmichael, pentru care credea că nu încerca decât indiferență, trezea în ea aceste sentimente contradictorii.

Așezată alături de Benedict, în mașina care-i ducea la aeroport, Gloria încercă să nu se gândească la ce o aștepta. Se concentră asupra soțului ei și se întrebă cum va reacționa ea însăși când îl va vedea în propria ei casă, în camerele în care locuiseră părinții ei atâta timp. El va dormi în fosta lor cameră, hotărî ea. Era mult mai mare și mai aerisită decât celelalte, și avea o sală de baie alăturată care-i va conveni – chiar dacă numai pentru a se bărbieri și a se spăla cu puțină apă, deoarece nu se punea problema de băi sau de dușuri în acest moment.

Părăsiră periferia industrială și se angajară pe șoseaua Kampala – Mombassa, apoi pe cea spre aeroport. Văzând avioanele pe pistă, Gloria se încordă. Păreau atât de mici, atât de fragile... La ideea distanței pe care trebuia s-o străbată și când îl descoperi pe cel al lui Benedict și mai mic decât celelalte, o transpirație rece o făcu să tremure.

– Încă poți să iei trenul.

Vocea lui o făcu să tresară.

– Nu, spuse ea, aș prefera să rămân cu tine.

– Începi să ai încredere în soțul tău?

Ea nu răspunse, dar emoții necunoscute o tulburau...

Când mașina se opri în zona de îmbarcare, era foarte calmă. Reuși chiar să zâmbească zărind avionul minuscul al lui Benedict. Litere și semne misterioase pentru ea erau pictate de fiecare parte a fuzelajului.

În interior, spațiul era mai încăpător decât ar fi crezut.

– Ai face mai bine să te așezi în față, cu mine, o sfătui Benedict.

Gloria deveni toată palidă.

– Tu vei conduce? întrebă ea.

– De obicei, se spune pilotezi.

El era foarte destins.

– Așază-te. Îți vei lega centura. De aici vei vedea mai bine și eu voi putea veghea asupra ta.

– Este... este necesar? bâigui ea.

– Cred că da.

Strânse centura ca s-o mențină ferm.

– Ești foarte slabă, remarcă el.

– Nu tocmai.

Nu îndrăznea să-l privească. De altfel, era foarte ocupată să-i privească mâinile pline de cicatrice, în timp ce-i ajustau bretelele în jurul ei. Le găsea fascinante... un mic fior de plăcere o străbătu când o atinseră. Fu ușurată când se îndepărtă de ea, cu centura bine fixată, și când luă loc pe propriul său scaun, instalându-se la postul de pilotaj, cu gesturi precise și eficace.

Câteva momente mai târziu, calea fiind liberă, motorul începu să zbârnâie. Gloria n-avu timp să-i fie teamă. Nu putea decât să urmărească mișcările mâinilor lui, care mânuiau manetele. Avionul luă o ultimă turnantă pe pistă și înainte să-și poată da seama, era în aer, ridicându-se treptat spre cerul albastru și limpede.

– Este minunat! exclamă ea.

– Va fi și mai bine când vom trece pe lângă Muntele Kenya, spuse el. De ce n-ai face puțină cafea?

– Așteaptă puțin… dacă nu te superi.

El se întoarse spre ea și o privi lung.

– Voi aștepta, spuse el în cele din urmă.

Și Gloria avu impresia că fraza lui era cu dublu înțeles.

Încă una din intuițiile ei bizare.

Capitolul 5

Iarba aspră și arsă de soarele câmpiilor lăsă curând locul pantelor Muntelui Kenya, cel mai frumos dintre munți, lăcașul vechilor zei care promiseseră pământuri înalte triburilor la alegerea lor, dar care trebuia să fie învinse în final de omul alb, în ciuda zvonurilor anunțând întoarcerea lor în timpurile viitoare. Poate acele zvonuri erau fondate, se gândi Gloria privind departe în jos, cum se schimba peisajul. Pământul comanda celor care-l lucrau, pretindea totul de la ei și oamenii nu-l puteau schimba complet. Erau la discreția lui, așa cum fuseseră la discreția zeilor care, altădată, îl întruchipau.

– Iată Embu, acolo jos, spuse ea cu voce tare. Trebuie să fim la jumătatea drumului.

– Și cafeaua aceea? Tot nu dorești?

Gloria regretă că n-o făcuse atunci când i-o ceruse prima dată. În apropierea muntelui, curenții și golurile de aer făceau avionul să coboare și să urce brusc, ceea ce avea un efect dezastruos asupra stomacului ei.

Își desfăcu totuși centura și se ridică; așteptă câteva clipe pentru a se obișnui cu echilibrul instabil. După câțiva pași nesiguri, se îndreptă de bine de rău spre bucătăria minusculă și trase perdelele care o ascundea. Surprinse, în trecere, zâmbetul amuzat al lui Benedict și, agasată, hotărî să-l ignore.

Când reveni cu cafeaua, el studia harta.

– Te-ai rătăcit?

– Căutam Nanyuki, răspunse el.

– Este de cealaltă parte a muntelui.

Urmă un nou gol de aer și avionul coborî câțiva metri, ceea ce o făcu să cadă pe scaunul ei.

– Este inevitabil? se interesă ea, puțin neliniștită.

– Trebuie să fie greutatea ta suplimentară dinainte.

– Credeam că asta n-are importanță! strigă ea.

– Nu are. Mama ta te-a învățat să gătești la fel de bine cum faci cafeaua?

– Bineînțeles! spuse ea legându-și centura pentru mai multă siguranță, încă puțin obsedată de consecințele prezenței sale asupra mișcărilor avionului.

– Asta nu este atât de evident, reluă el. Cunosc multe fete care nu știu să facă nici măcar ouă ochiuri!

Gloria se încruntă. Credea fără greutate că el cunoștea "multe fete"... În orice caz, Patricia nu-l uluise cu siguranță cu talentele ei culinare, ea care fusese întotdeauna servită ca o regină!

– Mama mea avea principii de educație foarte stricte: nu-i plăcea să ceară cuiva să facă ceea ce putea face ea însăși.

– Și ce crede despre asta fiica ei?

– Crede ca și mama ei. Prefer să mă achit eu însămi de sarcinile casnice.

– Chiar și pentru soțul tău?

Gloria luă în grabă o înghițitură de cafea.

– Când voi avea un soț, unul adevărat vreau să spun, voi găti firește pentru el și...

Se opri, neținând să enumere toate lucrurile pe care ar fi în stare să le facă pentru el.

– Și apoi? insistă el.

– Și... începu ea. Ei bine, firește că-l voi servi cât voi putea de bine. Nu la asta te aștepți de la soția ta?

– Poate. Ești o persoană uimitoare, Gloria Carmichael. Pe deoparte, ești la fel de englezoaică precum sunt eu și apoi, deodată, ai admirabile reacții demodate și tipic grecești!

– Am moștenit unele trăsături de caracter ale mamei mele, firește.

– Firește.

Ea se îndreptă.

– Nu fi nesuferit! În fine, presupun că te vei căsători cu o persoană modernă, cineva de care vei fi mândru în societate. Îți doresc să te bucuri! De altfel, dacă rămâi pe aici, ea nu va avea nevoie să știe să gătească.

– Oh, nu știu. Desigur, avem încă mulți servitori pentru moment, dar totul se poate schimba de la o zi la alta.

Gloria nu binevoi să răspundă. Își bău cafeaua dintr-o înghițitură care-i arse gâtul și fu cât pe ce să se înece.

– Iată-te pedepsită! o ironiză el. Ești atât de sigură că știi totul despre mine!...

– Ba nu! Nu știu nimic! Doar că excelezi în specialitatea ta. Știu ce faci în Kenya, dar asta-i tot. Și nu doresc să aflu mai mult, adăugă ea.

– Atunci, nu încerca să mă lipsești de informații. Nu este foarte delicat să-mi vorbești despre viitoarea mea soție, atunci când nu sunt căsătorit cu tine decât de douăzeci și patru de ore.

– N-ar fi trebuit să-mi vorbești despre ea la prima noastră întâlnire!

– Mi se întâmplă să spun lucruri pe care nu le gândesc, ca și tine, de altfel, spuse el cu un aer ironic, dar fără agresivitate. Nu m-ai asigurat o dată, că nu te vei căsători niciodată pentru că preferi să trăiești singură?

Gloria îi aruncă o privire furioasă și-și concentră atenția asupra peisajului, încercând să domine tulburarea pe care vorbele lui o stârniseră în ea. Era adevărat: nu intenționase niciodată să se căsătorească înainte de a-l cunoaște. Credea că nici un bărbat n-o va emoționa destul pentru a accepta să-și piardă libertatea. Dar acum, ghicea că dacă un bărbat reușea să-i fure inima, va obține de la ea tot ce voia...

Își dădu brusc seama că el o examina cu un aer atent și intrigat. Cine se credea? Ochii ei aruncară fulgere. Ridică din umeri cu un aer furios.

– Ai face mai bine să privești pe unde mergi! îi aruncă ea cu mânie.

El începu să râdă.

– Asta nu mai are importanță. Iată Meru, acum. Nu suntem departe de Isiolo și de fermă. Ești mulțumită că te întorci?

– Da, într-un fel.

Ea se gândi la starea fermei și plăcerea ei se întunecă.

– Pământul este într-adevăr într-o stare atât de proastă?

– Mai rău decât îți poți imagina!

– Oh, sper să reușesc să scot ceva din el.

– Nu mă gândeam să te induc în eroare, să știi... Totuși, te-am înșelat, dar a fost absolut involuntar! Mă tem că vei fi foarte decepționat.

El nu părea preocupat.

– Eram la curent cu efectele secetei. Ca să mărturisesc totul, era tocmai ce mă interesa în această fermă.

Își dădea seama într-adevăr de situație? În fine, curând va judeca el însuși. Ea se aplecă spre hublou și zări Isiolo. Recunoscu imediat Sacré Coeur și filiala locală a băncii Barclay – o clădire roz extraordinară cu aspect de fortăreață, detașându-se în mijlocul micilor case acoperite cu tablă ondulată, a prăvăliilor care suplineau nevoile populației din toată regiunea.

– Ai fost deja aici, nu-i așa? îl întrebă ea, neputând rezista mai mult timp tentației de a-l chestiona.

– La Isiolo? Nu, niciodată.

– Dar în Kenya?

– Da, am venit anul trecut. Mai întâi ca turist, să vizitez rezervațiile de animale. Seceta s-a dovedit dramatică și aveam câteva idei de pus în practică, cu titlu de experiență. Era mai ușor de spus decât de făcut. Credeam că Unesco mă va ajuta mai mult, dar resursele lor sunt sever limitate. Ei voiau să mă trimită în Kenya, și chiar să-mi permită să lucrez cu ei, dar trebuia să-mi găsesc o fermă.

– Și acum s-a făcut?

– Da, și am găsit o soție, cu aceeași ocazie! exclamă el pe un ton ironic. Dar timpul meu este numărat. Trebuie să lucrez și pentru ei. Datorită lor am un avion și tot echipamentul necesar.

Aparatul începea să piardă din înălțime și se pregătea să se așeze pe terenul de aterizare amenajat de-a lungul albiei secate a râului.

– Dacă-mi spui ce pot face, aș putea să te ajut, se oferi ea, sperând că nu vedea în această propunere o impertinență din partea ei.

– Te credeam grăbită să pleci în Anglia?

Ea ezită.

– Da, evident... Dar nu sunt obligată să plec imediat. Aș putea să mă fac utilă făcând socoteli, de exemplu. Cunosc destul de bine animalele.

Timp de o clipă, fața lui Benedict se lumină, ca și cum ceea ce-i spusese îl satisfăcea din plin. Poate asta spera de la ea de la început?

– Doar pentru un an, preciză ea imediat, nevrând ca el să-și facă idei greșite.

– Dar bineînțeles, încuviință el cu o indiferență evidentă.

Gloria fu puțin ofensată.

– N-am așteptat altceva niciodată! adăugă el, punând-o în culmea confuziei.

***

Efectele secetei erau și mai dezastruoase decât își imaginase Gloria. Acoperiți de praf roșcat, arborii pe care părinții ei îi plantaseră în jurul casei se aplecau lamentabil deasupra resturilor din ceea ce odată fusese într-o zi o grădină. Chiar trandafirii, florile preferate ale mamei sale, care primiseră întotdeauna îngrijiri deosebite, erau morți, fiind reduși la câteva tije fără viață ieșind din sol.

Gloria ignoră cât putea împrejurimile devastate ale casei. Mama sa ar fi suferit teribil în fața acestui spectacol! Se îndreptă cu curaj și hotărâre spre verandă.

– O să-ți arăt camera ta, îi spuse ea lui Benedict.

Traversară un mare hol întunecat, apoi un culoar lung și în fine, deschise larg ușa camerei pe care i-o destina.

Inima-i bătea în timp ce ridica storurile.

Soarele inundă camera, dezvăluind marele pat pe care părinții ei îl împărțiseră și celelalte mobile fără mare valoare acoperite de praf.

Benedict se opri brusc la ușă; privi cu un aer întunecat icoanele în culori fade care decorau pereții. Gloria urmări privirea lui și roși. Ea era obișnuită de atâta timp cu acele reprezentări stilizate a Fecioarei și a lui Hristos! Nu erau decât imitații palide ale adevăratelor icoane pictate pe lemn; ele trebuia să fie imprimate cu miile pe hârtie obișnuită. Fără îndoială, nu proveneau din Grecia... Nici măcar tatăl Gloriei nu putuse împărtăși devoțiunea soției lui pentru acele imagini de prost gust, dar o lăsase să decoreze cu ele camera lor fiindcă le iubea și pentru ea evocau o mică bucată din Grecia.

– Ea n-avea decât o singură icoană autentică, îi explică Gloria. Este în camera mea, dar poate ți-ar plăcea s-o ai în camera ta?

– De ce nu iei tu această cameră?

Ea scutură din cap.

– Este cea mai frumoasă din casă, recunoscu ea, dar o prefer pe a mea. Am toate lucrurile acolo, am aranjat-o, am ales perdelele chiar eu... Sunt acasă la mine, acolo.

– Nu-ți plac acestea de aici? spuse Benedict.

Gloria nu le găsise niciodată frumoase.

– Îți înțeleg reacția, reluă el. Dar eu nu dau atenție acestui gen de lucruri.

– Îți voi aduce o altă icoană, propuse ea, stânjenită.

El refuză.

– Lasă lucrurile așa cum sunt: ele sunt ale tale oricum.

– Nu tocmai. Tot ce este aici îți aparține. Așa a fost hotărârea, nu?

El privi pe fereastră. Iarba uscată se întindea cât vedeai cu ochii până la orizont. Culoarea cenușie generală cuprinsese până și rarii salcâmi care își aruncau spre cer ramurile devastate.

– Ia această cameră, Gloria, insistă el. Dar unde este a ta?

Ea ezită să i-o arate, dar nu vedea cum să-l împiedice s-o urmeze pe lungul culoar până la acea mică încăpere care era a ei, cu patul îngust de tânără fată, cu doi pereți acoperiți de etajere pline de cărți citite și recitite. El le privi imediat, amuzat să vadă, amestecate cu cărți de economie, de agricultură și de contabilitate, pe cele care-i legănaseră copilăria, cărți de aventuri, povești cu animale...

– Credeam că ai preferat cărți de fată, spuse el.

Ea se încordă.

De ce era atât de important pentru ea ca el să-i aprecieze lecturile de copil?

Se îndreptă spre ușă, mai stânjenită ca oricând, și spuse pentru a face o diversiune:

– Mă duc să-l caut pe Koinage, ca să-i spun să prepare prânzul, îi aruncă ea peste umăr. Pot să-i cer să-ți aducă valizele?

Ea ezită, așteptând un răspuns.

– Vrei să-ți desfac valizele, sau preferi s-o faci tu însuți?

El se întoarse brusc.

– Ai face asta pentru mine?

Ea îi evită privirea.

– Bineînțeles, răspunse ea.

– Ce femeie minunată trebuie să fi fost mama ta, remarcă el.

– Într-adevăr, era o femeie remarcabilă.

El se apropie de ea și luă brusc o șuviță din părul ei buclat și o înfășură pe deget. Acest contact o emoționă profund pe tânăra femeie: apropierea acestui bărbat o tulbura într-un mod neașteptat.

– Cred totuși că ar trebui să iei camera părinților tăi, spuse el. Dacă aș ocupa cabinetul de toaletă, unde există un pat, ar fi mai comod; astfel, am avea loc pentru a-i găzdui pe Patricia și pe prietenii ei.

– De unde știi că există un cabinet de toaletă? se miră ea.

El zâmbi.

– N-a fost nevoie să fac calcule complicate ca să deduc. O ușă pentru sala de baie, una pentru cabinetul de toaletă, nu?

El trase ușor de șuvița de păr.

– Tu poți să păstrezi ușa închisă, dacă vrei.

– Da, dar... Ce va crede Patricia?

– Asta are atâta importanță?

– Nu, admise ea. Tu decizi.

Își ridică ochii spre el.

– Ai cunoscut-o... înainte? îl întrebă ea.

El se încruntă și se îndepărtă puțin.

– Am întâlnit-o anul trecut. Se ocupa de rezervația de animale în acel moment.

Tăcu, dar Gloria nu se putu împiedica să continue:

– Nu mi-a spus că te cunoștea de atâta timp!

– Ia te uită... Contrar a ce pretinzi, îmi pari curioasă...

El o prinse de braț, și deodată, o atrase spre el și o strânse la piept. Gloria se aștepta atât de puțin la acest gest, încât nu protestă. Din contră, încercă o plăcere aproape... aproape senzuală să simtă acest corp ferm și musculos lângă al ei...

– Cred că acești frumoși ochi grecești mă pot duce până la capătul lumii. Sunt atât de negri, atât de gravi, chiar când râzi! Ei nu merită să fie îndreptați spre cei care nu știu să-i aprecieze.

Spre marele lui amuzament, Gloria se îndepărtă roșind din plin. El se aplecă spre ea și depuse un sărut pe obrazul ei îmbujorat.

– Cred că am o slăbiciune pentru tot ce este grecesc în tine!

***

Gloria stătea pe verandă, pe punctul să termine o cămașă de noapte cu broderii pe care începuse s-o confecționeze, dar mai ales îl aștepta pe Benedict. Era plecat de destul de mult timp, și începea

să se întrebe dacă Land-Roverul era în pană, sau dacă se rătăcise încercând să găsească limitele câmpiei deșertice. Koiange, africanul, se postă în pragul ușii și privirea lui exploră orizontul. El îl acceptase deja pe Benedict ca pe noul stăpân al fermei, ceea ce Gloria, cunoscându-i firea tradiționalistă și conservatoare, considera drept un omagiu al diplomației soțului ei.

După un timp, el arătă cu degetul ceva care se mișca în depărtare.

Gloria privi în direcția indicată și văzu un nor de praf care anunța sosirea Land-Roverului.

Scoase un oftat de ușurare. Ce va dori să bea când sosește? Va fi mort de sete. În agitația ei, se înțepă în deget și-și reprimă o exclamație de enervare: o picătură de sânge păta acum cămașa de noapte nouă. Se aplecă să caute foarfecele căzute Dumnezeu știe unde, și nu-l văzu pe Benedict ieșind din Land-Rover și apropiindu-se încet de ea. Când se ridică și-l zări atât de aproape, tresări și foarfecele căzură din nou. O licărire sardonică dansa în ochii soțului ei când se aplecă să le ridice.

– Ammm i-am cerut ceai lui Koinage, bâigui ea. Sunt sigură că-ți va face bine, trebuie că ai gâtul uscat.

– Bine.

Părea prea obosit pentru a vorbi mai mult. Își șterse fața cu o batistă apoi se prăvăli într-un scaun alături de al ei, și-și întinse picioarele lungi în fața lui.

Gloria se ridică repede când el se așeză.

– Mă duc eu însămi după ceai, îl anunță ea. Lui Koinage îi place să viseze cu ochii deschiși la apusul soarelui și nu scoți nimic de la el la această oră a zilei. Se pare că ai într-adevăr nevoie de un întăritor.

Tatăl meu prefera un whisky, dar eu n-am cumpărat niciodată. Aș putea merge mâine să caut la Isiolo, dacă dorești? Ar fi trebuit să mă gândesc când eram la Nairobi...

El o întrerupse.

– Mă voi mulțumi foarte bine cu ceai.

Ea făcu ceaiul cât putu de repede. Cel din regiune avea un gust plăcut, care ei îi plăcea mult. Când reveni pe verandă, Benedict era ocupat să examineze cămașa de noapte pe care ea aproape o terminase și un zâmbet ușor rătăcea pe fața lui. Ea puse platoul și i-o smulse din mâini.

– Ești o croitoreasă pricepută, Gloria, murmură el. Mama ta te-a învățat și asta?

Ea își împături lucrul.

– Călugărițele din mănăstirea unde am fost crescută considerau croitoria drept element necesar în educația unei fete, spuse ea.

Îi întinse ceașca de ceai pe care el o acceptă cu un oftat de ușurare.

– Mă tem că vei fi obligată să renunți la croitorie, de acum înainte.

Ea îl privi prompt.

– Ceva merge foarte rău?

El îi făcu semn că da.

– Specimenele din rasa Kaufman? Va trebui tăiate?

– Ar fi mare păcat. Voi încerca să le trimit unuia dintre prietenii mei pentru ca să se ocupe de ele până când vor fi într-o stare mai bună. Este o cruzime să le păstrezi aici.

– Știu, recunoscu ea. Dar n-am avut curajul să mă despart de ele.

Ea îi turnă ceaiul.

– Sunt mulțumită că iei afacerea în mână și că îți asumi responsabilitatea, mărturisi ea foarte repede. Dar vei pierde bani, acum când sunt ale tale!

– Am putea să numim aceasta o "proprietate în asociație", sugeră el. Nu te agita. Nu există doar vești proaste.

– Nu?

El se aplecă înainte.

– Mai întâi, voi recupera terenul arabil. Cea mai mare parte din acesta a fost dus de ploi până în râu. Îl voi aduce înapoi pe câmp cu excavatorul și voi planta ceva care să-i dea stabilitate înainte de ploile următoare.

– Dacă vor veni!

– Vor veni într-o zi. Poate nu în acest an, dar mai devreme sau mai târziu, și atunci vreau să fiu pregătit. Dacă biochimiștii nu se înșală, această regiune va deveni din ce în ce mai aridă în următorii ani – și nu va trebui să se piardă nici o picătură de apă. Totul este realizabil, sunt sigur!

Ea începu să-l creadă.

– Tu nu vei lucra singur? întrebă ea.

– Nu, deși la început trebuie să rămâi modest. Dacă experiența mea reușește în această regiune, sper s-o extind pe teritorii mai mari, regiune după regiune, pe tot continentul. Dacă reușesc să demonstrez că o fermă poate supraviețui aici, în ciuda secetei și deșertului invadator, voi transmite rezultatele la Unesco și altor organizații. Ele vor lua legătura cu guvernele interesate. Nu va fi poate o revoluție, dar vor fi salvate vieți.

Ea îi turnă o altă ceașcă de ceai lui Benedict.

– Nu vei putea să faci totul într-un timp atât de scurt, spuse ea.

– Într-adevăr, dar vreau să pun treaba pe roate înainte să te duc în Anglia. Asta nu poate să aștepte, Gloria. Este păcat, fiindcă ar fi mai bine în Anglia unde mătușa mea s-ar ocupa de tine, decât aici, unde lucrurile vor merge din ce în ce mai rău în lunile viitoare.

Gloria își întoarse privirea și privi soarele care cobora brusc la orizont, ca și cum toate forțele nopții erau pe urmele ei. Kenya fiind foarte aproape de ecuator, nu cunoștea apusul. Era încă zi la un anumit moment, apoi după un minut urma întunericul.

Stelele străluceau deja ca bijuteriile pe un fond de catifea neagră, suspendate pe cer. Mai târziu, luna se va ridica și își va proiecta lumina argintie asupra peisajului dezolant. Gloria resimțea toate astea cu mai mare intensitate decât la Nairobi. Ce mult îi va lipsi în Anglia! Nu va regăsi acolo păsările viu colorate al căror cânt trezea străinii obișnuiți în țara lor de nord, cu specii cu penajul mai închis, cu cântece mai puțin armonioase. Și animalele îi vor lipsi, și tot ce reprezenta viața ei în acest loc.

– Cred că mi-ar plăcea mai mult să rămân, spuse ea.

Capitolul 6

Gloria privi micul avion cum se îndepărtează pe cer. Se simțea cuprinsă de o impresie de solitudine. Era ridicol: știa foarte bine că Benedict va reveni peste două zile, poate mai puțin. Ea încercase bucuria de a lucra alături de el la fermă și să stea de vorbă în timpul serilor. Nu era dezagreabil să-l simtă atât de aproape de ea, noaptea, când era culcată. Își amintea cât fusese de greu uneori să se simtă singură la fermă, cu toate problemele pe care trebuia să le rezolve. Acum deveniseră ale lui Benedict Carmichael și ea era ușurată. Împărțea cu el greutățile vieții în acest loc pustiu.

Punând decizia sa în aplicare, el începuse să refacă pământul arabil pe care ploile îl antrenaseră, distrugând solul și făcând orice cultură imposibilă. El săpase în patul râurilor, lovindu-se adesea de rădăcinile golașe, înjurând, tunând și fulgerând și scrâșnind din dinți.

Gloria îl ajuta cât putea de bine, și nu era prea mândră de rezultatele pe care le obținea. Într-adevăr, dacă se temea de avion, dacă nu era întotdeauna în largul ei la Nairobi, aici era capabilă să

conducă un camion și să facă drumuri cu pământul mai repede decât Benedict însuși.

Ea începuse de asemenea să-i facă acea cămașă pe care i-o promisese în locul celei pe care el o aruncase cu o supunere ciudată... Alesese materialul cu grijă. Era alb, cu dungi fine negre și când în sfârșit o îmbrăcă, nu putu decât să constate cât de bine îi punea în valoare prestanța și distincția. Nu-l găsise niciodată atât de frumos.

El și-a pus-o ca să zboare spre Sudan, unde se ducea pentru afaceri cu Unesco. Poate o aprecia? În orice caz, nu i-a spus nici un cuvânt. Așteptase în zadar un compliment, dar el nu acorda niciodată atenție la ceea ce purta. Îmbrăcămintea ei, în schimb, era mereu obiectul unor comentarii, ca și cum modul în care era îmbrăcată avea importanță pentru el.

În timp ce se întorceau împreună spre terenul de zbor, ea îl întrebase ce însemnau literele pictate pe avion.

– Așadar le-ai observat, spuse el uimit. Te credeam prea speriată pentru a discerne ceva.

– Eu remarc întotdeauna micile lucruri fără importanță.

– Da. MAB vrea să spună: Omul și Biosfera. Este un program pe care Unesco l-a lansat în mod special în Africa occidentală, și are ca obiect să facă un studiu despre viitorul pe termen lung al regiunii Sahelului. Domeniul meu este Sudanul și sunt însărcinat de asemenea să fac observații aici, despre nordul Kenyei.

Cu mâinile în buzunare, Gloria reflecta, regretând că nu știe mai mult.

– Ești un personaj foarte important, Benedict?

– Îmi place încă s-o cred, spuse el râzând.

– Dar nu asta ne face importanți, răspunse ea. Ce faci exact?

– Puțin din toate. Trebuie să analizez solul și vegetația, să examinez posibilitățile de supraviețuire în zona Sahelului, a vieții animale și umane, să fac observații variate referitoare la studiul plantațiilor posibile în condiții de secetă, cercetarea noilor specii contribuind la regenerarea ecosistemului. Noi încercăm să stabilim un echilibru între nevoile nomazilor din regiune și cele ale micilor fermieri. Ești mai bine lămurită, acum?

Gloria nu îndrăznise să admită că nu vedea mult mai clar. Își promisese să-i citească în timpul absenței cartea în întregime, în loc să sară paginile cele mai dificile, sperând să învețe mai mult despre reacțiile personale și despre tot ce realizase el.

– Există mai ales nomazi pe aici, îi spusese ea. Cei din zona lacului Turkana, în nord. Sunt o populație extraordinară, într-adevăr. O să-ți placă.

– Unii dintre ei lucrează pentru tine?

– Nu, nu cred. Majoritatea oamenilor pe care îi folosim sunt somalezi și unul sau doi din Samburu.

Câteva momente mai târziu, el urcase în avion și se angaja pe pistă. Ea rămase singură. Un nor enorm de praf ascunsese aparatul de ochii ei, lăsând urme roșii pe pielea sa și pe haine. Nu putuse să vadă dacă îi făcuse sau nu un semn de adio. Dar îi plăcu să creadă c-o făcuse.

Gloria își petrecu restul zilei încărcând și descărcând pământ, ca și cum viața ei depindea de asta. Nu se întoarse acasă nici măcar pentru prânz și lucră cu o încrâncenare care ar fi declanșat furia lui

Benedict, dacă ar fi fost prezent. Întorcându-se exact înainte de apusul soarelui, văzu numeroase antilope africane alergând pe drum. Erau niște animale mici, de o finețe admirabilă, ca toate specimenele din rasa lor, și greu de urmărit când se repezeau să se pună la adăpost, deoarece sunt foarte rapide. Gloria încetini, amuzându-se de săriturile lor. Mai departe, în savană, avu bucuria să zărească o frumoasă antilopă-suliță, cu coarne lungi caracteristice, ușor curbate spre spate, cu capul ei negru cu alb. Se speriase de vreun zgomot și, cu capul ridicat, adulmeca aerul, simțind un pericol invizibil.

În acel moment, Gloria îi înțelese neliniștea. O leoaică slabă, ghemuită în spatele unui tufiș uscat, se pregătea să sară pe prima pradă care-i va apărea. Își pusese ochii pe antilopa-suliță, era lucru sigur. Inima Gloriei începu să bată pentru frumosul animal care plecase prea târziu: animalul cu păr arămiu o doborî fără întârziere. Asta era viața, în deșert. Leoaica își va reuni familia în jurul prăzii, și vor supraviețui puțin mai mult grație acestui festin nesperat. Masculul va mânca mai întâi, se va ghiftui cu carnea caldă, apoi ceilalți lei se vor hrăni la rândul lor. Numai după aceea puii vor avea dreptul să-și ia partea lor și cum nu va rămâne mare lucru, vor suferi mai mult decât adulții din cauza secetei și a foamei.

Revenind acasă, nu putea vorbi despre întâlnirea sa decât lui Koinage, dar el îi întâmpină cuvintele cu o indiferență totală. Era mult mai preocupat să știe ce va mânca Gloria la cină, în seara aceea.

– Ce doriți? se informă el, cerându-i să aleagă între felul pe care ar fi trebuit să-l mănânce la prânz și o bucată mare de vânat pe care o preparase pentru seară.

Gloriei nu-i era foame. Ar fi vrut mai presus de orice să facă o baie ca să îndepărteze praful roșu de care era acoperită din cap până-n picioare – o baie lungă, caldă, pentru a se destinde și a putea dormi după aceea. Dar nici vorbă de un asemenea lux și trebui să se mulțumească doar cu un lighean de apă călduță.

După aceea mâncă prânzul pe care Koinage îl încălzise, ascultând concertul din Aranjuez de Rodrigo, pentru chitară și orchestră. În acest timp, aprecia mult compozitorul spaniol orb și muzica lui o liniștea după o zi de muncă. Se urcă repede în pat cu cartea lui Benedict, pe care la ora asta o găsi deosebit de dificilă. Dar după ce se suci și se răsuci un timp în patul mare al părinților ei, își dădu seama că nu se simțea în largul ei acolo și se simți tentată să se întoarcă în camera sa. În cele din urmă, se strecură în camera mică pe care Benedict o alesese. El nu lăsase acolo multe urme: nu existau fotografii, nici obiecte personale. Fu puțin dezamăgită, dar în același timp ușurată, deoarece se simțea vinovată că pătrunsese în domeniul lui Benedict. Se întinse pe pat și reluă cartea de la început, hotărâtă să asimileze fiecare cuvânt, cu scopul de a putea să se intereseze de tot ce va spune el la întoarcere.

Urletele hienelor de afară o treziră și sări din pat, speriată la ideea că soțul ei ar putea să se întoarcă și s-o găsească în camera lui. Se aruncă în propriul ei pat, uitând să încuie cu cheia ușa de comunicare. De altfel, n-avea intenția s-o facă. De la început, nu se gândise la asta. Îi acorda lui Benedict o încredere totală. Se gândea la el, cu inima bătând repede, ascultând hienele care urlau totdeauna noaptea. El n-avea nici un motiv să revină la o asemenea oră. Întoarcerea lui era prevăzută pentru mâine seară, foarte târziu.

Era încă trează când răsări soarele, anunțând o nouă zi... Înțelegea că africanii ca și romanii înaintea lor, numărau orele începând din zori, și nu de la miezul nopții. În câteva minute, Koinage va bate la ușa ei și-i va aduce micul dejun. Va veni curând ora să reia lucrul. Scoase un suspin și se întinse. Mușchii îi erau dureroși. Ar fi dat oricât pentru un duș!

În mijlocul după-amiezii, avu primele necazuri cu camionul. El se încălzea și ea n-avea nici cea mai mică idee cum să remedieze situația. Turnă cu generozitate apă în radiator, dar începu imediat să fiarbă. Unul din șoferii africani veni să arunce o privire la mașină, dar nu era mai lămurit decât ea cum să repună în funcțiune motorul.

– Este mort, spuse el ridicând din umeri ca și cum camionul nu mai prezenta nici un interes.

– Într-adevăr, spuse ea, dar trebuie să-l facem să pornească din nou.

– Când stăpânul va reveni, îl va repara!

– Nu, acum trebuie să-l reparăm, insistă ea.

Urmă o discuție lungă fără rezultat pozitiv și Gloria începea să dispere, aplecată pe capotă, cu capul în mâini, întrebându-se ce era de făcut când auzi un zgomot de motor. Ridică repede capul și avu surpriza să zărească Land-Roverul care se apropia ridicând un nor de praf mai înalt decât copacii care mărgineau drumul. Nu fu surprinsă să-l vadă pe Benedict coborând din mașină.

– Sosești mai devreme decât era prevăzut!

– Este foarte bine, mi se pare, dată fiind turnura pe care au luat-o lucrurile. Îndepărtează-te puțin, să văd ce se întâmplă.

Ea nu putea nici măcar să-și mai ascundă oboseala.

Se sprijini de ușa grea a cabinei și închise ochii. Simțea în spatele ei metalul fierbinte. Fu luată prin surprindere când el îi prinse brațul și o strânse lângă el.

– Prostuță mică! o admonestă el. Urcă în Land-Rover, să te duc acasă. Sunt sigur că ai lucrat în soare fără oprire de când am plecat!

Ei i-ar fi plăcut să-l contrazică, dar onestitatea o obliga să admită că avea dreptate. Profitase de toate orele cât era lumină, de la plecarea lui.

– Nu înțelegi, protestă ea. Ploaia poate să cadă de la o zi la alta. Este sezonul ei, chiar a întârziat. Ce se va întâmpla dacă nu terminăm de transportat pământul? Știi cum vor arăta aceste drumuri când plouă?

Ea regretă această ultimă întrebare. Fără îndoială, el știa la fel de bine ca ea.

– Nu este un motiv să te omori muncind. Nu te va ajuta să ajungi în Anglia mai devreme. Și totul îți va părea mult mai ușor dacă te resemnezi să faci ce ți se spune!

– Ceea ce spui tu, firește, i-o întoarse ea.

– Da, eu.

Ea vru să-l întrebe de ce trebuia să-l asculte, dar tăcu. El părea nemulțumit.

– Lucrurile n-au mers bine în Sudan? îl întrebă ea ușor ironic.

– Ba da, nu prea rău.

– Atunci, de ce ești atât de supărat?

– Par nemulțumit?

El zâmbi.

– Privește-te în oglindă când vom ajunge acasă și vei înțelege de ce. De altfel, îmi imaginam că mă vei aștepta pe verandă.

– Adevărat? spuse ea, surprinsă că el putuse să aibă o idee atât de ciudată. Nu te așteptam decât mult mai târziu!

– Ei bine, acum poți să-ți petreci seara în patul tău. Îți voi aduce acolo cina. Cum ai dormit noaptea trecută? Ți-a fost teamă, singură în toată casa?

– Bineînțeles că nu!

– Mi-ar plăcea mai mult adevărul, Gloria!

– Ăsta-i adevărul! M-am obișnuit să fiu singură. După un an...

Lacrimile îi urcară în ochi: era furioasă că se lăsase în voia emoțiilor.

– Credeam că vei fi mulțumit de munca mea!

– Ei bine, acum știi că asta nu-mi place. Urcă, Gloria și să nu mai pierdem timpul, altfel te vei prăbuși și voi fi obligat să te duc pe sus, ceea ce cred că nu vei aprecia prea mult!

Ea urcă rapid în Land-Rover.

– Ești ridicol! exclamă ea.

– Și tu?

Ea îi aruncă o privire furioasă.

– Este ultima dată când încerc să te ajut! De acum înainte, vei lucra singur!

El se strecură în spatele volanului.

– Ai terminat? o întrebă el.

Ea nu îndrăzni să răspundă nimic.

– Bine, pentru că am ceva să-ți spun, și vreau să mă asculți cu atenție. Mă asculți?

– Da, dar...

– Ascultă! Ar fi trebuit să pun lucrurile la punct de la început, dar mai bine mai târziu decât niciodată. Dacă vrei să lucrezi la fermă trebuie să-ți fixez un program care să-ți permită să faci tot restul.

– Nu am nimic altceva de făcut!

– Ai o casă de întreținut, și cum ești soția mea, trebuie să te ocupi de hainele mele în plus de ale tale.

El îi aruncă o privire ironică.

– Asta cel puțin ar trebui să-ți placă, fiindcă ai idei atât de inflexibile asupra problemei! Koiange mi-a spus că nici măcar n-ai prânzit ieri, și că azi ai luat cu tine doar câteva sandvișuri pe care probabil ai uitat să le mănânci. Pe viitor, vei face în așa fel ca mesele să fie pregătite la timp și să le iei regulat, fie că sunt aici sau nu! Înțelegi?

– Nu sunt un copil! protestă ea.

– Ce vârstă ai?

– Cu doisprezece ani mai puțin decât tine, îi aruncă ea fără să se gândească. Nu sunt totuși un bebeluș!

– Atunci, poartă-te altfel!

– Mă port cum vreau! Asta nu te privește! Mi se întâmplă adeseori să nu prânzesc. Nu vreau să mă îngraș și evit astfel să țin regim, sărind o masă din când în când, și apoi...

– Și apoi?

– M-am simțit singură după plecarea ta... Asta voiai să auzi?

– Dacă este adevărat...

El rămase tăcut timp de câteva clipe.

– Cum ai aflat vârsta mea?

– O știu, asta-i tot.

– Patricia ți-a spus?

Mereu Patricia! Ce nu știa ea despre Benedict! Realiză cât de dezagreabil îi era să audă rostindu-i-se numele.

Ea refuză să răspundă și se ghemui în mașină, prefăcându-se foarte interesată de drumul pe care-l urmau. Ar fi vrut să-l întrebe ce făcuse în Sudan, dar expresia lui încăpățânată o opri. Îl întrebă despre necazurile mecanice pe care le avusese cu camionul, dar chiar și acest subiect era dificil de abordat și încerca un fel de teamă nervoasă vorbindu-i.

– Este o pană de ventilator, probabil, îi explică el. Nu te-ai gândit la asta?

Ea scutură din cap.

– Nu sunt foarte dotată din punct de vedere mecanic, spuse ea. Poți să-l repari?

– Cred că da. Când o să te duci în pat mă voi ocupa. Koiange îți va aduce o ceașcă de ceai în camera ta și eu voi veni să-ți țin companie. Nu va dura mult.

– Mi-ar plăcea mai mult să rămân pe verandă, se plânse ea coborând din mașină.

– Nu, vei fi mai bine în camera ta! Nu te nelinişti dacă vei adormi înainte de întoarcerea mea. Te voi trezi pentru cină.

Ea era foarte hotărâtă să nu adoarmă. Totuși, trebui să recunoască, era minunat să se regăsească în casa răcoroasă și închisă, să scape de hainele pline de praf și să se strecoare în noua cămașă de noapte pe care o terminase. Se lungi pe pat cu un sentiment de bună dispoziție și bău ceaiul pe care Koinage îl aduse rostogolindu-și ochii și scuturând din cap ca și cum aproba întru totul deciziile lui Benedict.

– Trădător! murmură Gloria în spatele lui în momentul când părăsea camera.

Dar avea multă simpatie pentru Koinage și nu-i purta deloc pică.

– Certurile aduc necazuri! Este un om bun, domnul Carmichael, declară el.

– Crede întotdeauna că știe totul!

– Este un om mare, răspunse Koinage ridicând din umeri. Bineînțeles că știe totul!

Gloria se sprijini de perne, având grijă să tragă cearșaful până la bărbie, în cazul în care Benedict va veni, așa cum spusese. Se temea că va adormi în ciuda bunelor ei hotărâri, deoarece era obosită și nu voia să fie luată pe nepregătite.

De fapt, somnola când el intră în camera ei și nu auzi bătaia lui ușoară în ușă.

– Tu! murmură ea cu o voce somnoroasă când îl zări lângă patul ei, de care se apropiase cu pași furișați.

– Este bine, spuse el cu un aer aprobator, privind-o. N-ar fi trebuit să te trezesc...

El își turnă o ceașcă de ceai, căută un scaun, apoi, negăsind, se îndreptă spre camera lui.

– Nu pleca, spuse ea.

– Nu vrei să dormi?

– Aș prefera să vorbesc, sau să citesc. Nu sunt obișnuită să dorm în mijlocul zilei.

– Totuși, ai o mină mai bună decât adineaori, remarcă el.

El aruncă o privire spre etajera de lângă patul ei.

– N-ai mare lucru de citit. Vrei să mă duc să-ți caut o carte?

Ea acceptă zâmbind, întrebându-se care va fi alegerea lui. Îl auzi deschizând o valiză apoi urmă o lungă tăcere. O clipă mai târziu, se întoarse în camera sa, cu cartea lui în mână.

– Ei bine, draga mea, mi se pare că am dreptul la câteva explicații, începu el apropiindu-se de pat.

– Nu văd de ce, murmură ea. Eram pe punctul s-o răsfoiesc ieri seară.

– În patul meu?

– Era din cauza luminii, minți ea, aruncând prima scuză care-i veni în minte. A mea nu era atât de bună.

Văzu din expresia lui că nu credea un cuvânt. El ridică sticla de lampă și o aprinse cu bricheta lui. Priviră fitilul luând foc și degajând o flacără strălucitoare. Benedict își ridică sprâncenele și așteptă o explicație.

– Ei bine, Gloria?

– Koiange… începu ea, apoi renunță să arunce răspunderea incidentului asupra lui. Doar n-o să pretindă că el tăiase fitilul!

– Înainte de căsătorie, m-am dus la librărie ca să arăt rochia de mireasă vânzătorilor, povesti ea. Atunci, am vrut să văd mai de aproape cartea pe care mi-o luaseși din mâini. Când am descoperit că tu ești autorul, am cumpărat-o, sau cel puțin am împrumutat bani de la Patricia… Am uitat complet să-i dau înapoi, de altfel! Voi lua de la bancă data viitoare când voi merge la Isiolo, dar dacă vrei să mi-i dai, îi voi trimite imediat prin poștă.

– Mă voi ocupa eu, spuse el. Ți-aș fi făcut-o cadou dacă aș fi știut că te interesa.

El își privi fotografia de pe spatele copertei.

– Dar de ce patul meu?

Ea ezită să-i răspundă.

– Este atât de mare!

– Când îi vei scrie Patriciei, cere-i să vină îndată ce este posibil, zise el tăios. Spune-i că avem amândoi nevoie de companie.

– Nu va veni! declară Gloria. De când o cunosc, n-a venit aici o singură dată!

Benedict o privi în ochi.

– Oh, va veni, de data asta. Nu te nelinişti!

– Pentru că i-ai cerut-o tu?

Exista ostilitate în vocea Gloriei.

– Da, trebuie să fie ceva de genul ăsta, zise el cu un aer degajat.

***

În noaptea aceea, Gloria dormi foarte bine. Noaptea fusese răcoroasă, prevestind poate ploile atât de aşteptate. Dimineaţă, nişte nori punctau orizontul, dar erau departe, şi soarele îşi arunca razele fierbinţi asupra fermei, ca de obicei.

– Ce vei face, azi? întrebă Benedict în timp ce se aşeza în faţa micului ei dejun.

Gloria netezi şervetul pe genunchi cu oarecare nervozitate.

– Voi continua să transport pământ pe câmp. Dacă vrei! adăugă ea, cu o notă de ironie în voce.

– În această dimineaţă, da.

Voi pune pietre la rădăcina câtorva copaci ca să le mențină răcoarea de la roua matinală și să le asigur astfel supraviețuirea. Umiditatea circulă astfel până la rădăcini.

– Cum este scris în Biblie, spuse Gloria.

– Adevărat? Nu știam.

– Pot să te ajut? întrebă Gloria, cu timiditate.

– Credeam că ai de scris o scrisoare? Vei putea s-o pui la poșta din Isiolo. Am nevoie să-mi aduci câteva lucruri.

– Noi ne procurăm majoritatea proviziilor de la Nanyuki. Totul vine de la Nairobi, cu trenul.

– Cred că vei putea să găsești tot ce ai nevoie la Isiolo.

El o privi cu un aer gânditor.

– Nanyuki este prea departe ca să mergi acolo singură.

– Dar am mers adesea acolo!

– Erai Gloria Kaufman. Dar acum, ești Gloria Carmichael și mi-ar plăcea să te știu însoțită la un drum lung ca acesta.

Un zâmbet îi lumină fața.

– Vreau să te invit la hotelul Siverbeck ca să bem un pahar la faimosul bar al ecuatorului, cu un picior în fiecare emisferă.

– Pe mine?

– Asta te miră? Orice fată frumoasă ar fi încântată!

– Atunci, ai face mai bine s-o aștepți pe Patricia! răspunse ea.

El își plecă ușor capul și păru că reflectează.

– Dacă nu mă înșel, îți va plăcea mai mult decât crezi. Vom putea rămâne la Treetops și să revenim mâine.

Gloria era tentată de acest program, dar nu-și dădea seama de dificultățile pe care le prezenta faptul că nu este realmente căsătorită,

în asemenea circumstanțe. Va întâlni poate oameni cunoscuți care-i cunoscuseră părinții și cum le-ar explica relațiile cu Benedict, chiar dacă ar afla că urmărea mai presus de orice un mijloc de a pleca în Anglia?

– Va trebui să împărțim o cameră, spuse ea.

– Ar fi atât de îngrozitor?

Ea nu răspunse.

– Este ceea ce face majoritatea oamenilor căsătoriți, remarcă el.

– Noi suntem o excepție!

Își aminti că el spusese că-și dorește să aibă un fiu, într-o zi, și jena ei spori.

– În tot cazul, asta nu te-a împiedicat să dormi în patul meu, spuse el calm, fără cea mai mică urmă de provocare sau de tachinărie.

– Dar nu erai acolo!

– Ar fi fost o diferență? râse el.

– Haide, Benedict, evident!

Ea începea să se întrebe dacă această conversație avea într-adevăr loc sau visa.

– N-aș putea...

– Oh, Gloria, ești atât de sigură?

Ea îl urmări cu privirea, fascinată și totodată speriată, în timp ce el făcea turul mesei și se apropia de ea.

– Ești într-adevăr sigură? repetă el.

Totul se întâmpla fără să-și dea seama. Trebuie să se fi ridicat și ea, deoarece se trezi în menghina brațelor lui. Mâinile lui Benedict se aventurară în lungul spatelui ei, apoi pe coapse, și ea nu putu să-și reprime un frison care lui nu-i scăpă.

– Dacă n-ai fi părut atât de epuizată aș fi făcut asta ieri, îi murmură el la ureche. Ardeam de dorință s-o fac. Când m-ai privit cu ochii tăi de grecoaică, am simțit că-mi pierd capul... Și erai mulțumită că mă vezi, nu-mi spune contrariul!

– Bineînțeles că eram mulțumită, murmură ea. Reușiseși să repari camionul!

– Haide, haide... Nu-mi spune mie. Treaba asta nu era în planurile mele.

Încercarea ei de protest se pierdu în sărutul pe care el i-l fură. Ea încercă să-i scape, dar el o ținea lângă el într-o îmbrățișare de fier. Își strecură mâinile în părul ei și trase din nou fața Gloriei spre a lui; puse stăpânire pe gura ei cu buzele lui ferme, dominatoare, experimentate. Atunci, ea își petrecu brațele în jurul umerilor lui. Se agăța de el, știind că n-ar fi trebuit niciodată să răspundă pasiunii lui. Cum puteau mângâierile lui s-o emoționeze într-atât încât să le atragă pe ale ei, ca și cum era o marionetă mișcată de sfori de către el?

– Benedict...

El îi puse un deget pe buze și ea îi sărută degetele cu cicatrice care o intrigaseră atât de mult.

– Benedict, nu pot...

– De ce?

– Nu pot să te iubesc!

El o sărută din nou, cu o pasiune atât de sălbatică, încât se simți amețită și bulversată... În cele din urmă se îndepărtă de ea, cu mâinile pe umerii ei.

– Nu știi mare lucru despre dragoste, nu-i așa, liebling?

El se întoarse brusc.

– Scrie scrisoarea către Patricia, Gloria, și pune-o la poștă. Cred că ne va face bine să avem prieteni aici câtva timp. N-am dreptate?

Dar Gloria nu era în măsură să gândească la acest gen de problemă. Se simțea neexperimentată și vulnerabilă. Știa el oare, simțise cât o emoționaseră săruturile lui, lăsând-o la discreția lui? Nu realiza că pentru un capriciu din partea lui – deoarece nu voia să creadă că era altceva – o legase de el cu legături indestructibile?

Capitolul 7

În timpul întregii dimineți, Gloria se gândi la ce se petrecuse cu Benedict, la cuvintele pe care le schimbaseră, la săruturile care-i ameţiseră... Dar... el nu putea să dorească să fie adevărata lui soție, deoarece iubea pe alta – îi spusese. Un mic șarpe drăguț adormit la soare..., astfel o descrisese. Se referea oare la Patricia? Ea era în același timp primejdioasă și încântătoare, și Gloria înțelegea că a putut să fie atras de aceste contradicții. Prietena ei era frumoasă și-i plăcea să fie admirată; dar era imprevizibilă. Era capabilă să părăsească un pretendent pentru un altul fără nici o părere de rău. Dacă Benedict credea că poate s-o ia de mână și s-o conducă acolo unde voia, dacă își imagina că va rămâne să-l aștepte răbdătoare și inofensivă, ce mult se înșela!

Gloriei i-ar fi plăcut să-i vorbească despre toate astea în timp ce-și luau prânzul într-o tăcere stânjenită. Ea își ridică ochii spre el, hotărâtă să spună orice pentru a risipi jena care se instalase între ei, dar el o privea într-un asemenea mod încât vorbele îi muriseră pe

buze. Trase de gulerul bluzei și începu să se joace cu medalionul de aur pe care-l purta în jurul gâtului.

– Ce este? făcu ea cu prețul unui mare efort de a avea un aer natural.

– Tocmai mă întrebam, spuse el cu o voce tărăgănată. Nu trebuie să transporți pământ în această dimineață?

– Asta este ce voiam să fac, recunoscu ea.

– Ți-ai schimbat părerea?

– Da. I-am scris Patriciei. I-am cerut să-l aducă pe Bob. Îmi place mult Bob! Este foarte amabil.

– Nu trebuie să-i fie foarte greu să fie amabil cu tine, răspunse Benedict. Ce-a făcut pentru tine?

Gloria ridică din umeri. Nu-i ceruse niciodată nimic lui Bob. Dacă cel puțin Benedict ar înceta s-o examineze cu acea privire admirativă de proprietar! Fără îndoială, credea că avea dreptul să-i măsoare în voie silueta și ea nu putea face nimic ca să-l împiedice.

– M-a scos de multe ori la cină, reluă ea vorbind despre camaradul ei.

– Nu-l iubești, spuse Benedict, nu faci să pară...

Ea lăsă capul în jos, privind în farfurie.

– Nu știu ce vrei să spui, declară ea.

– Adevărat?

El părea amuzat la ideea că-l poate găsi pe Bob atrăgător, și atitudinea lui o exasperă.

– Încerc să-ți spun, într-un mod cât mai amabil posibil, continuă el cu calm, că dacă te joci cu focul, riști să te arzi! Și eu vreau să te împiedic!

– Dar asta nu te privește!

Apoi, cum el tăcea, îl întrebă cu un aer intrigat:

– Reacționezi în felul acesta deoarece... deoarece sunt soția ta?

– Nu numai de asta.

– Ah bun, deoarece atunci aș putea să fac la fel deoarece ești soțul meu.

Ea îi evită privirea. Sentimentele pentru el începeau să se contureze mai clar în mintea ei, și el nu trebuia să le ghicească!

– Încearcă, atunci! o ironiză el.

– Ești nedrept! exclamă ea cu furie.

Dar el începu să râdă și schimbă subiectul. O întrebă dacă ea cunoaște lacul Nakuru, care făcea parte dintr-o rezervație, prima stabilită în Africa pentru protecția păsărilor. Timp de o clipă, ea se sili să reziste ispitei, și vru să-i spună că n-avea nici un chef să-i vorbească, oricare ar fi fost subiectul conversației lor. Fu chiar cât pe ce să-i ceară să fixeze o dată pentru plecarea imediată în Anglia, cu scopul de a-și putea face planurile și să înceapă să se gândească la călătoria ei.

– Am asistat la inaugurare chiar cu președintele, continuă el. Guvernul a făcut ceva remarcabil. S-au strâns pene de flamingo de pe marginea lacului și au fost vândute copiilor din lumea întreagă. Toată lumea s-a ocupat de rezervație. Toți cei care se interesau de viața animalelor sălbatice, cel puțin. Câți flamingo se aflau acolo, după părerea ta?

Gloria era foarte fericită să-i arate că nu ignora nimic despre această rezervație.

– Cred că mai mulți decât oriunde în altă parte.

Este unul din rarele ecosisteme din lume care își este sieși de-ajuns. Păsările trăiesc cu ce găsesc pe lac. Se hrănesc cu o algă care se reproduce atât de rapid încât se poate dubla în câteva ore. Singurul punct negru la orizont este omul, deoarece poluează apa.

– Poate preferi să mergi să vezi acest lac mai curând decât să mergi la Nanyuki? propuse Benedict.

Gloria îl privi fără să spună nimic. Ea își împinse farfuria și se ridică.

– Nu vreau să merg nicăieri, strigă ea. Doar în Anglia. Nu vreau să mai aștept!

Cea mai mare stupefacție se zugrăvi pe fața lui.

– Credeam că ți-ai schimbat părerea cu privire la Anglia, îi aminti el.

– Nu! Oh, nu! Am înțeles că nu poți să mă duci acolo imediat, dar acum nu mai vreau să rămân un minut în plus aici! N-ai dreptul să mă obligi să rămân! Mi-ai promis!

– Această bruscă schimbare de dispoziție se datorează faptului că te-am sărutat?

– Nu!

– Atunci de ce?

Cum putea să-i explice? În graba de a scăpa de el, ieși din casă alergând, deoarece el se ridicase și se apropiase de ea. Nu mai alergase astfel din copilărie. Se lansă în vânt într-o cursă nebună, ca un animal speriat, până își pierdu respirația, epuizată, dar ciudat de însuflețită, cum nu fusese de foarte, foarte mult timp...

În cele din urmă trebui să se oprească, gâfâind, sub un copac cu frunzișul rar. Se sprijini de trunchi și se așeză, ghemuită în umbra

slabă, făcându-se mică. Deși se afla departe de el, simțea prezența lui Benedict. Nu putea scăpa de privirea lui, nici să uite efectul devastator pe care-l avea asupra ei. Niciodată nu fusese pradă unei asemenea frământări. Gloria presimțea că-i va fi imposibil să scape de el. Era... ca și cum încerca să separe umbra ei. Hotărât lucru, această căsătorie lua o turnură neașteptată.

Se liniști încetul cu încetul și căldura după-amiezii sfârși prin a o cufunda într-o plăcută letargie. Dorea să doarmă, ca să se odihnească și totodată pentru a potoli furtuna care fierbea încă, în adâncul inimii ei...

În câteva minute, hotărî ea, se va întoarce acasă, va lua scrisoarea pentru Patricia și va porni la drum spre Isiolo. Dar timpul trecea și ea era încă acolo, ascultând vuietul neîncetat al vântului în brusă, strigătele animalelor și cântul păsărilor. Îl va obliga pe Benedict să-i ceară scuze și apoi se va simți mai bine. Va pune lucrurile la punct. El va trebui să înțeleagă că nu putea continua să rămână cu el fără să aibă siguranța că relațiile lor vor rămâne platonice, chiar dacă – dar pentru nimic în lume n-ar fi admis – trebuia să regrete.

O trosnitură în iarba arsă o făcu să întoarcă capul și tresări îngrozită. Nimic, în acest moment, nu putea să fie mai rău decât vederea lui Benedict, chiar și apariția unui leu!

– Ce vrei? exclamă ea.

El își încrucișă brațele și arboră un aer liniștit.

– Am venit să te întreb dacă te duci la Isiolo, sau ți-ai schimbat părerea?

Gloria își înconjură genunchii cu brațele și se prefăcu foarte interesată de o colonie de furnici care înaintau în praful din fața ei.

Nu le zărise încă și se bucură că se așezase în afara drumului lor.

– Bineînțeles că merg la Isiolo!

– Când?

Ea se încruntă.

– Mă gândeam să plec imediat ce vei părăsi casa!

– Înțeleg, spuse el.

– Nu sunt atât de sigură.

El îi întinse mâna și o ajută să se ridice în picioare.

– Nimic nu s-a schimbat, declară el.

Cum putea el să afirme un asemenea lucru? El se schimbase și se schimbase și ea...

– Nu mai vreau să vorbesc despre asta, spuse ea.

– Bine. Dar va trebui să vorbim la un moment sau altul.

El îi prinse bărbia și-i ridică ușor capul, ca s-o forțeze să-l privească.

– Nu poți să fugi tot timpul, Gloria, nu poți să-mi scapi...

Gloria păli. Era exact ceea ce tocmai luase la cunoștință. El o urmărea peste tot, acum, ca umbra ei!

– Nu, recunoscu ea, cu un aer vrednic de milă.

– Atunci, ce vom face?

Ea scutură din cap, neștiind ce să răspundă.

– Benedict, dacă măcar te-aș înțelege mai bine. Dar nu vorbești niciodată despre ceea ce te interesează. Nici măcar nu mi-ai povestit ce ai făcut în Sudan!

– Nu credeam că te-ar interesa!

– Ba da, vreau să știu!

Ea îl privi printre genele lungi, umezite de lacrimi.

– N-am întâlnit niciodată pe cineva ca tine. Mi-a plăcut mult cartea ta.

El izbucni în râs, cu capul aruncat spre spate.

– Ce poți să înțelegi? Doar nu ești impresionată de numeroasele examene pe care le-am trecut în viața mea?

– De ce nu? spuse ea cu sinceritate.

El redeveni serios și o privi îndelung, ținând-o de umeri.

– Găsești într-adevăr că este o reușită?

– Da, bineînțeles. Nu sunt atât de proastă cum crezi și pot judeca unele rezultate la justa lor valoare.

– Nu-ți reproșez, dar nu sunt obișnuit ca cineva să fie interesat de munca mea.

– Uiți că am frecventat un colegiu agricol. Așadar, n-am găsit cartea ta total misterioasă. Chiar am descoperit în ea numeroase pasaje care tratau problemele noastre, în special cea a eroziunii solului. Tu vezi rezultatele chiar aici!

– Atunci, dacă nu cartea mea te-a speriat a fost un anumit incident care a avut loc între noi?

Râdea de ea!

– Cu siguranță nu, minți ea.

– Gloria, ești imposibilă...

O dată mai mult, începu să se joace cu o buclă din părul ei, pe care o înfășură în jurul degetului și-i zâmbi.

– Nu ți-a trecut niciodată prin minte că aș putea să vreau să-mi exercit drepturile de soț într-o zi sau alta?

Ea își trecu limba peste buzele uscate și scutură din cap.

– Asta... asta nu era inclus în contractul nostru.

– Era totuși o posibilitate. Cu siguranță, te-ai gândit la asta. Nu pretinde contrariul, te rog.

– Ți-am acordat încredere!

– De ce? Nu ți-am promis niciodată nimic în acest sens!

– Mi se părea că... se înțelege de la sine, bâigui ea, roșie de jenă. Mi-ai mărturisit că erai îndrăgostit de Pat... sau de altcineva!

– Totuși, când ai avut ideea să ne căsătorim, trebuia să ai în vedere această problemă, nu? La urma urmei, sunt soțul tău!

– Dar nu un soț adevărat!

El o bătu ușor pe obraz.

– Care este diferența? întrebă el.

– Mi se pare evidentă, spuse ea cu o voce gâtuită.

Îi îndepărtă mâna de pe fața ei și-i examină cicatricele.

– La început, când am făcut cunoștință, îi mărturisi ea, te-am luat drept un bandit. Cum te-ai rănit atât de rău?

El avu un surâs sardonic, care o sperie puțin.

– Încerci să schimbi subiectul... De ce te-ar putea interesa?

– Mă întrebam doar, asta-i tot. Nu ești obligat să-mi răspunzi.

O licărire ironică apăru în ochii lui.

– De ce te-ai căsătorit cu mine, dacă ai crezut că eram un bandit? Vrei să mă readuci pe calea cea bună?

Gloria tăcu, incapabilă să răspundă.

– Nu știu, spuse ea în cele din urmă – nu știu cu adevărat unde sunt.

– Dar nu mă mai urăști?

Își trecu un deget peste obrazul ei, zâmbind.

– De ce vrei să mă părăsești, Gloria? Răspunde-mi.

Conștientă de efectul pe care acest simplu gest îl avea asupra ei, Gloria închise o clipă ochii.

– Nu mă gândesc la tine ca la un soț.

Atunci, Benedict o trase violent spre el și puse stăpânire pe buzele ei cu o aviditate care o lăsă fără respirație.

– Poate pot să te fac să-ți schimbi părerea asupra acestui punct, îi murmură el la ureche.

Ea își simțea inima bătând la pieptul lui, brațul lui puternic în jurul spatelui ei, mâinile pe brațele ei goale, respirația lui caldă pe pielea ei... Fu cât pe ce să strige.

– Dacă nu plec acum, banca va fi închisă la Isiolo... Eu... te rog... Benedict, lasă-mă.

– Ți-e teamă? Da, ți-e teamă de mine, o știu.

– Este vina ta, replică ea. N-ar fi trebuit niciodată să mă căsătoresc cu tine, deoarece iubeai pe altcineva! Trebuia să alegi, dar ai ales ferma!

O clipă, o îndepărtă de el și o privi încruntat. Și apoi, cu aceeași violență, o trase din nou în brațe și o strânse la piept, tăindu-i vorba cu un sărut care o făcu să se cutremure din cap până-n picioare.

– Tu nu ești o ființă nedorită, ești soția mea, singura, declară el; nu spune prostii! Ești ridicolă când te înfurii.

Gura lui se așeză din nou peste a ei, mai blând și mai tandru, și de data asta, ea nu se putu împiedica să nu răspundă acestui sărut. Ceea ce la început nu era decât un fior de încântare deveni un val de pasiune care o copleși, în timp ce-l strângea în brațe, lasându-l să-i mângâie curba spatelui, șoldurile, și apoi pieptul, talia... Lăsă să-i scape un suspin de plăcere, dar simțul realității își recăpătă

drepturile; atunci, se smulse de lângă el, cuprinsă de panică și de furie. Cum putea oare s-o facă să-și piardă capul în asemenea măsură?

– Nu vreau să fiu soția ta! Știi foarte bine de ce ne-am căsătorit. Se pare că pierzi asta din vedere!

El îi ținu fără greutate mâinile la spate și umilința o făcu să-i aducă lacrimi în ochi.

– Adevărat? spuse el pe un ton ironic. Fii atentă, liebling! Ai putea fi cea care pierde în această afacere și să nu mai ai un cuvânt de spus! Ce vei face atunci?

El se aplecă și-i sărută, unul după altul, colțurile gurii.

– Doamnă Carmichael! Aștept răspunsul tău!

– Nu este drept! portestă ea cu vehemență. Nu te iubești decât pe tine însuți. Tu... tu nu respecți angajamentul nostru, adăugă ea bâlbâindu-se de indignare. N-ai dreptul să-ți exerciți drepturile conjugale fiind îndrăgostit de... de Patricia. Sau atunci, nu ești cu adevărat.

– Hotărât lucru, ești obsedată de Patricia, observă el.

– O lăsă să plece și ea își frecă încheieturile ca și cum îi făcuse rău, mirată să constate că, de fapt, nu erau dureroase.

– Prostuță mică, murmură el în cele din urmă, pe un ton exasperat. Ar trebui să-ți fie rușine! Ce-ar spune mama ta despre curiozitatea ta bolnăvicioasă și vulgară? Vrei să știi într-adevăr totul despre viața mea trecută?

Jignită, deschise gura să răspundă, dar el o întrerupse.

– Un singur lucru trebuie să rămână clar în mintea ta: ești soția mea, înțelegi? Restul nu este decât o speculație și toate astea nu sunt

foarte măgulitoare pentru soțul tău. În curând, vei putea compara modul în care te-am sărutat cu cel cu care am sărutat poate o altă prietenă, în trecut!

– Benedict! Te înșeli, eu...

– Asta este preferabil, răspunse el repede. Nimic din ceea ce am putut face altădată nu te privește! Singurul lucru care trebuia să conteze pentru tine este modul în care îmi tratez soția, aici și acum, soția de la care aștept respectul la care orice soț este în drept să se aștepte. Mai mult decât supoziții și ipoteze puerile despre modul cum îmi voi trăi viața mai târziu, cu sau fără tine. Ai înțeles?

Ea înclină capul, docilă, incapabilă să-l contrazică.

– Plec imediat la Isiolo.

– Bună idee, aprobă el.

El îi mângâie părul.

– Nu lua aerul ăsta atât de supărat. Ai meritat tot ce ți-am spus, o știi foarte bine!

El scutură din cap.

– Pariez că mama ta nu l-a hărțuit niciodată pe tatăl tău în legătură cu cunoștințele lui trecute, tu de ce reacționezi astfel?

– Dar era altceva... începu ea.

– Ah da? Ei bine, eu prefer o soție blândă, binevoitoare, care să nu se înverșuneze să-mi dicteze purtarea. Așa ar trebui să te porți, cu sângele tău grecesc!

– Mama era poate grecoaică, dar eu am primit o educație engleză! Și nu sunt soția ta în nici un fel!

– Un motiv în plus să nu mă provoci! Este o greșeală să crezi că englezii cer mai puțin de la soțiile lor decât alți bărbați. Ei se așteaptă

la dragoste și la tandrețe din partea lor, și sunt capabili de violență când se lovesc de tinere femei recalcitrante care au hotărât să fie arbitrii propriului lor destin. Iată, ești prevenită!

Gloria avu impresia că, de data asta, își bătea joc de ea și glumea, dar nu dorea să prelungească discuția ca să se asigure. Degeaba mergea cât putea de repede spre casă, el nu părea că vrea s-o lase și lungea nonșalant pasul ca să rămână în dreptul ei. Când ieși din nou din locuință, ținând în mână scrisoarea pentru Patricia, el o aștepta. Îi ținu portiera Land-Roverului deschisă și o îmbrățișă tandru în momentul când se strecură la volan.

– Fii prudentă! îi recomandă el.

Ea își ridică prompt capul, cu un aer sfidător.

– Conduc foarte bine, spuse ea. Îmi place locul de la volan și înțeleg să-l păstrez.

Demară într-un nor de praf și nu se putu împiedica să râdă văzându-l în oglinda retrovizoare pe Benedict ștergându-și fața. La urma urmei, avusese ultimul cuvânt.

***

Isiolo nu se schimbase. Comercianții ieșeau din prăvăliile lor ca s-o salute cu zâmbete largi și să-i pună întrebări fără sfârșit despre viața ei de proaspătă căsătorită. Chiar la bancă, funcționarul de la ghișeu, dându-i bani conform instrucțiunilor lui Benedict, făcu câteva aluzii discrete despre nouă ei viață.

– Înțeleg că soțul dumneavoastră vă plătește și un salariu, spuse el restituindu-i geanta de piele cu închizătoarea de siguranță. Este bine să existe din nou un bărbat la Uaso. Acela nu este un loc pentru o femeie singură.

Gloria îl privi cu stupoare, deoarece... De ce îi vorbea despre salariu?

– Este adevărat, încuviință ea. Este mai bine astfel. Dacă vin ploile anul acesta, totul va merge bine.

De-abia ajunsă afară, scoase grăbită din geantă hârtiile lui Benedict. Acolo, negru pe alb, pe lista oamenilor care trebuia plătiți pentru diverse lucrări pe care le efectuase pe câmpii, exista și numele ei, însoțit de o cifră care i se păru uluitoare. Era ridicol!... Dar era totodată amabil din partea lui, nu putea nega.

Făcu restul cumpărăturilor ca într-un vis. Ar fi trebuit să fie intrigată de articolele neașteptate pe care ceruse să le aducă, dar nu le acordă nici cea mai mică atenție și le aruncă distrată în spatele Land-Roverului. Într-o oră, terminase toate cumpărăturile – inclusiv ale ei – produse de machiaj și de îngrijire, și porni înapoi. Coborî strada principală, depăși Sacré Coeur, banca, și luă drumul rudimentar care într-o zi trebuia să ducă până în Etiopia.

Se făcuse mai cald ca oricând. Gloria începu să regrete că nu se oprise să ia o ceașcă de cafea cu preoții de la biserică. Ei i-ar fi comunicat noutățile locale... dar ar fi interogat-o poate despre ceea ce devenise, și cum nu se căsătorise la biserică, iar ei o știau, îi evitase. Se va întoarce la ei mai târziu, cu Benedict, și-i va lăsa lui grija să le explice decizia sa.

Era atât de absorbită în evocarea problemelor sale cu soțul ei, încât nu văzu trei războinici indigeni barând drumul, înarmați cu

lănci; frână brutal la câțiva metri de ei. Puțin liniștită, așteptă ca ei să se îndrepte spre ea. N-aveau vite cu ei, nici un bagaj, și speră din toată inima că nu erau într-o expediție războinică, hotărâți să-și reverse asupra ei vreo răzbunare...

Ei se apropiară periculos, gesticulând cu lăncile lor lungi. Gloria ridică mâna în semn de pace, cu inima bătând să se rupă, întrebându-se dacă ei simțeau cât îi era de teamă.

Îi salută în limba lor și ei răspunseră cu salutul lor tradițional, ridicând mâna stângă în aer.

Așteptă în liniște, sub privirea lor impasibilă. Ochii lor semănau cu niște pietricele negre. Apoi arătară Land-Roverul cu degetul, făcând-o să înțeleagă pe Gloria că voiau să urce în interior. Unul din ei, care vorbea puțin swahili, explică de bine de rău că voiau să-l vadă pe noul stăpân al fermei. Sperau că el îi va salva de marea secetă care le decima animalele și va face curând să moară pe cei mai slabi dintre ei.

Cum auzise oare vorbindu-se despre Benedict? Cum de erau atât de rapid la curent cu lucrurile care se petreceau în Africa? Le făcu semn să urce, aruncând o privire neliniștită la lăncile lor.

– Nu pot să vă promit nimic, spuse ea.

– Ne veți conduce la el.

– Asta nu înseamnă că poate să vă ajute.

Indigenii se instalară în spatele mașinii. Arătau foarte demni, deși era probabil prima dată când urcau într-o mașină.

– Stăpânul ne va primi pentru că sunteți soția lui, spuse cel care vorbea swahili, agitând lancea care se găsea acum la câțiva centimetri de capul Gloriei.

– Când ajunseră la fermă, grăbită să-l găsească pe Benedict, se repezi afară din Land-Rover dar nu-l căută mult timp; el veni în întâmpinarea ei aproape imediat și-i puse mâna pe umăr. O mână liniștitoare...

– O vizită? întrebă el cu o voce atât de normală, încât fu cât pe ce să râdă.

– Indigeni, murmură ea.

El o împinse spre casă.

– Du-te și așteaptă-mă înăuntru, liebling. Mă voi strădui să descopăr ce vor și să le găsesc un adăpost pentru noapte.

Ea observă cu surprindere că se lăsa noaptea.

– Dar cum te vei înțelege cu ei? întrebă ea.

– Mă voi descurca! spuse el.

Ea se îndepărtă fără tragere de inimă, agasată de zâmbetele de complicitate pe care indigenii le schimbau cu Benedict, ca și cum erau fericiți că se găsesc în sfârșit între oameni. Trebuia să creadă că ea nu știa nimic despre vite și că o femeie nu era la locul ei într-o asemenea discuție. Bețigașele de fildeș fixate în buza lor inferioară le dădeau o expresie destul de terifiantă și, din verandă, fețele lor îi apărură ca niște măști. Erau frumoși și maiestuoși. Coafurile lor din pene de struț și mantiile lor din piele de leopard care nu le ascundeau deloc nuditatea, arătau cât de mult luau în serios întâlnirea cu Benedict: era costumul lor de ceremonie. Gloria nu-și amintea să fi văzut indigeni la fermă, înainte; vizita lor indica rolul important al soțului ei în regiune.

Se duse în camera sa, își aruncă pălăria udă de transpirație pe pat și visă o dată mai mult la un duș rece. Ușa care dădea spre camera lui

Benedict era deschisă: o trânti violent, apoi o închise cu cheia pentru prima dată, cu inima bătând. După scena în cursul căreia el o sărutase atât de pasionat, nici o precauție nu era de neglijat. La urma urmei, poate era furios de modul în care demarase atât de repede, acoperindu-l cu praf și avea intenția să se răzbune? Impresia dezagreabilă că făcuse imprudență o obseda de la întoarcerea ei.

După o toaletă rapidă, se schimbă fără grabă scoțându-și blugii și bluza pentru a îmbrăca o rochie, cum îi plăcea să facă seara. Încercă noul ei machiaj și petrecu cinci minute bune ca să-și perie părul ca să îndepărteze praful. Nu-l auzi pe Benedict revenind în casă și intrând în camera sa. Dar îl auzi apăsând clanța ușii și scoțând o exclamație de nemulțumire când înțelese că era încuiată cu cheia.

În clipa următoare, trecea prin cealaltă parte și apăru în fața ei, cu mâinile în șolduri, cerând cheia.

– Prefer să fie încuiată, spuse ea, cu o voce mică.

El insistă și până la urmă i-o înmână. Îl privi cu neliniște descuind ușa și depunând cheia într-un sertar din camera sa.

– Dar, Benedict, ce diferență este? se plânse ea, alergând spre el.

– Nu vor exista uși închise între noi, nici acum nici altădată! Căsătoria noastră nu este poate o căsătorie obișnuită, dar ușa trebuie să rămână deschisă și voi trece pe acolo când voi dori. Suntem soț și soție, Gloria, cum ți-am spus și ți-am repetat, și nu voi suporta o soție care să-mi închidă ușa în nas!

Acestea fiind zise, se răsuci pe călcâie și se retrase în camera sa. Ea rămase singură, dezorientată, cu inima sfâșiată.

Capitolul 8

Patricia se afla pe verandă, cu un aer posac.

– Dumnezeule, ce loc! gemu ea.

– N-a fost întotdeauna așa, spuse Gloria, puțin agasată. Existau aici trandafiri și alte flori în cantități care înmiresmau aerul foarte plăcut. Această arcadă, de exemplu, era acoperită cu plante agățătoare ornamentale care formau un buchet colorat pe fondul nisipului. Și nu era nimic mai frumos decât Muntele Kenya. Privește aceste coline, aceste ondulări de teren și verdele strălucitor al munților, și în sfârșit cele două vârfuri sclipind de zăpadă! Trebuie să fii mofturos ca să nu admiri acest peisaj!

– Draga mea, nu înțeleg deloc cum ai putut să reziști toți acești ani. Eu aș deveni nebună de legat dacă ar trebui să mai petrec aici o săptămână. Ce faci toată ziua? Și cine sunt aceste personaje îngrozitoare care sunt în această casă, acolo?

Gloria privi în direcția indicată.

– Au venit să-l vadă pe Benedict, explică ea.

Sunt neliniștiți în legătură cu seceta. Urma să-i ducă azi acasă la ei, dar a trebuit să meargă să te caute la avionul de Nairobi, așa că n-a putut s-o facă.

Patricia se întoarse, frapată de tonul tăios al Gloriei.

– Credeam că erai încântată de sosirea noastră, a lui Bob și a mea? spuse ea. Ai insistat atât de mult în scrisoarea ta...

– Bineînțeles, voiam să veniți! Mă bucuram de vizita voastră. Dar nu eram sigură c-o să vii. Este prima dată când accepți invitația mea.

Patricia zâmbi malițios.

– Înainte, Benedict nu era aici!

Gloria tresări. Dar nu de asta se temea?

– Nu mi-ai spus că-l cunoșteai de un an. De ce?

Patricia se înfundă în fotoliul cel mai apropiat și-și lăsă pălăria pe ochi.

– N-ai înțelege, draga mea. Consider că am făcut deja un mare efort să ți-l împrumut pentru moment. Apropo, când te duci în Anglia?

– Ei bine! Ai un limbaj cel puțin indecent... Și dacă vrei să știi când se va debarasa de mine, n-ai decât să-l întrebi.

– Biata Gloria! o ironiză Patricia. Este prea dur pentru tine, nu-i așa? Nu-i nimic, scumpete, sunt aici acum, am venit în ajutorul tău. Fii liniștită, poți să mi-l lași, va fi pe mâini bune.

Ea avu un mic zâmbet ironic și închise pe jumătate ochii.

– Îți imaginezi că am venit pentru tine? Ei bine, nu. Nu uita, draga mea. Eu doar ți l-am împrumutat, asta-i tot. Nu voiam să-l las să-mi scape și să plece departe timp de doi ani. Ori, știam că numai ferma ta putea să-l rețină aici.

Ea se întinse cu indolență.

– Totul a mers minunat!

Gloria reuși să-și ia un aer degajat și căscă. În realitate, vulgaritatea Patriciei o scârbea.

– Vom vedea, spuse ea.

Și se îndreptă spre hambar, unde-și lăsase camionul în ajun.

– Ai întârziat! bombăni Benedict îndată ce o văzu venind.

– Adevărat? Mă așteptai?

– Da!

Privirea lui strălucitoare o învălui.

– Mi-era teamă că Patricia te va ține captivă toată după-amiaza.

Ea scutură din cap.

– Nu sunt eu cea care o interesează, preciză ea.

– Adevărat, recunoscu el.

Ea îl privi printre gene.

– De ce mă așteptai? Ai ceva special să-mi dai să fac astăzi?

– Nu, spuse el. Voiam doar să-ți vorbesc. Ai nevoie să înțelegi lucrurile, nu?

O trase spre el și-și trecu degetele prin părul ei, mângâind buclele scurte și negre cu o evidentă plăcere. El zâmbi când ea încercă să-l pună în ordine scuturând capul.

– Ești soția mea și aș vrea, ca, la micul dejun de exemplu, când avem invitați, să-mi spui bună ziua altfel decât cu un semn vag din cap. Ar fi prea mult să-ți cer să mă săruți din când în când, cu amabilitate și afecțiune?

– Este imposibil! exclamă Gloria pe un ton categoric.

Degetele lui se strânseră pe ceafa ei.

– De ce?

– De ce? repetă ea, cuprinsă de slăbiciune doar la acest simplu gând. Dar ce-ar crede Patricia?

– Iarăși Patricia, remarcă el. Urechile ei probabil că zbârnâie în acest moment: nu vorbim decât de ea!

– Nu este bine din partea ta să te servești de mine ca s-o faci geloasă!

– Te-am sărutat înainte de sosirea ei, îi aminti el cu un zâmbet ironic. Nu mai vrei să mă săruți deloc, acum?

Ea își strânse buzele.

– Nu cred!

– Nu crezi, Gloria... Hotărât lucru, nu ești foarte sigură de tine, spuse el cu un mic râs.

Ea inspiră adânc și încercă să-și adune gândurile pentru a reuși să găsească o replică usturătoare, dar cuvintele i se opriră pe buze.

– Este adevărat, admise ea. Nu-mi place să te văd atât de sigur de tine și de drepturile tale.

– Ești irezistibilă.

Gloria tăcu, descumpănită de această declarație. Voia oare să râdă de ea?

– Nu-mi plac... aerele tale superioare, insistă ea.

– Ah, dar aerele mele nu au nimic de-a face cu asta, i-o întoarse el cu o aroganță uluitoare. Singura problemă este de a ști dacă ești capabilă să faci ce-ți cer, sau dacă va trebui să mă lupt cu tine. Oricum, asta nu va face nici o diferență, adăugă cu zâmbetul lui ironic, deoarece eu contez că mă vei săruta, dimineața și seara, și chiar în timpul zilei, ca acum, când ți-o cer!

– Cu siguranță nu! strigă ea, foarte tulburată.

El îi mângâie cu blândețe obrazul.

– Cred că o să-ți schimbi părerea, spuse el. Ca să-mi faci plăcere!

Dar în loc s-o ia în brațele lui, cum de fapt dorea cu ardoare, el se îndepărtă un pas.

– Îi voi duce acasă la ei pe indigeni, în cealaltă parte a rezervației Samburu, spuse el. Vino cu mine, Gloria, vei transporta pământ după-amiază.

În spațiul limitat din micul avion, indigenii nu se simțeau probabil în largul lor, ei care erau obișnuiți să stea în picioare, chirciți, sau culcați, bineînțeles. Poate se temeau și de faptul că se găseau pentru prima dată în interiorul acestei păsări de metal care despica cerul, dar nu arătau nimic. Erau la fel de impasibili ca atunci când îi luase cu ea în Land-Rover. Cât ar fi fost de ușor totul, se gândi Gloria, dacă și-ar fi putut accepta soarta cu același calm și același fatalism ca acești oameni ai deșertului.

– Centurile lor sunt legate? întrebă Benedict, în timp ce ea se instala alături de el.

– Nu, răspunse ea.

– De ce? N-au vrut să te lase să le pui?

– N-am încercat. Ei n-au cu siguranță multă considerație pentru femei, și încă și mai puțin pentru mine.

– Ah! Și de ce spui asta?

– Oh, am înțeles câteva din discuțiile lor când i-am transportat cu mașina.

– De exemplu?

– Ei nu mă consideră cu adevărat soția ta, spuse ea cât putea de calm.

– Îi înțeleg foarte bine, observă el. Ai putea să-mi servești de interpret când vom sosi în tabăra lor. Eu nu înțeleg mare lucru din ce spun!

– Unul din ei vorbea swahili, și am înțeles că mă trata drept mwanamke!

– Este un peioratif?

Gloria roși.

– Este o insultă!

Ochii lui râdeau și ea roși și mai tare.

– Și ce vrei să fac? spuse Benedict, pe care aceste cuvinte îl înveseleau. Să-i sparg figura?

– Nu, evident. Dar dacă se prezintă ocazia, mi-ar plăcea să-i atragi atenția că sunt soția ta legitimă, mke a ta.

– Și ești? întrebă el.

– Nu, nu sunt! exclamă ea. Dar nu vreau să fiu considerată mai puțin decât nimic doar pentru că am auzit spunându-se nu știu ce...

Ea se întrerupse.

– Nu vreau să se spună că sunt amanta ta, asta-i tot. Asta nu este admisibil, adăugă ea într-un elan de bravură.

Apoi tăcu și stătu țeapănă tot drumul pe scaun, cu o figură încăpățânată.

– Mă întreb cum pot ajunge asemenea zvonuri până la urechile lor?

El se ridică, intrigat și totodată amuzat.

– De ce nu le spui tu însăți, dacă te deranjează atât de mult? se miră el. Și apoi, nu o voi face eu însumi. La urma urmei, este rolul unui soț!

Reveni curând, zâmbind, se așeză și-și legă centura.

– Au auzit povestindu-se că ne-am căsătorit la biserica din Isiolo, asta-i tot. Am reușit să înțeleg cel puțin asta. Insulta pe care ai crezut c-o sesizezi nu există decât în imaginația ta deformată de propriul tău sentiment de vinovăție!

– Nu te înțeleg! Nu înțeleg nimic! se înfurie Gloria, iritată și conștientă de susceptibilitatea ei.

– Asta nu-i grav, draga mea, replică el pe un ton nepăsător, îți voi da tot timpul pe care îl vrei. Dar sper că vei vedea într-o zi lucrurile cu alți ochi; încep să găsesc dificil să trăiesc astfel, în aceeași casă cu tine!

Avionul ateriză brutal pe terenul desfundat, în iarba aspră și cenușie de la marginea deșertului. Benedict deschise ușa și degajă scara, în timp ce Gloria, în loc să-l ajute cum ar fi trebuit, întâmpina dificultăți să-și desprindă centura.

– Haide, vino! strigă Benedict.

Ea apăru în sfârșit.

– Ești odios, ai fi putut să mă ajuți!

Drept orice răspuns, el îi mângâie părul.

– Nu mă pot lipsi de tine, o știi bine, și oricum, trebuie să-mi servești drept interpretă.

Tabăra indigenilor era foarte grosolană și provizorie, iar animalele erau numai piele și os. Se plângeau că trebuie fără încetare să se deplaseze din ce în ce mai departe în speranța de a găsi cu ce să le hrănească. Benedict îi asculta și-i sfătuia cât putea mai bine; Gloria îi admiră răbdarea și eficacitatea. El reușea de altfel foarte bine să se facă înțeles fără ajutorul ei, doar prin semne, astfel încât îi

părăsi și se duse să se plimbe în împrejurimi, căutând compania unor femei.

El i se alătură după un timp.

– Spune-mi ce știi despre acești oameni. Pot fi convinși să cultive cereale?

– Nu cred.

– Chiar oferindu-le mărfuri în schimb? Tutun?

– N-ar fi o soluție bună să le cumperi astfel. Poate vor veni ploile, și atunci totul se va aranja.

– Pentru cât timp? Câteva zile de ploaie nu va salva situația. Deșertul se întinde inexorabil spre sud, și în acest context trebuie să lucrăm. Trebuie atacată problema în față.

Ea îi aruncă o privire admirativă.

– Nu vei putea să faci toate astea singur!

El îi prinse mâna și i-o strânse foarte tare.

– A fost interesant, nu-i așa? observă ea când fură din nou în avion. Regret că suntem obligați să ne întoarcem.

– A fost mai bine decât să încarci și să descarci pământ?

– Mult mai bine, zise ea. Nu ești de părerea mea?

După cum se aștepta Gloria, Patricia se arătă furioasă că fusese abandonată la fermă. Bob întrebând-o ce se întâmplase cu cei trei războinici indigeni, Gloria, uitând reacția posibilă a Patriciei, îi răspunse ca și cum era un lucru foarte firesc că Benedict și cu ea îi duseseră cu avionul în tabăra lor.

– Cu avionul!

Bob păru impresionat.

– Sunt obișnuită acum, spuse Gloria cu un aer indiferent.

Nu-mi mai este teamă.

– Nu v-ați gândit să ne întrebați dacă nu vrem să mergem și noi? îi aruncă Patricia cu un aer înțepat.

– Ba da, m-am gândit, spuse Gloria, jenată. Dar Benedict a spus că nu era destul loc pentru toată lumea în avion.

– N-aveai decât să rămâi tu, și eu aș și luat locul tău, aruncă cealaltă.

– Trebuia să servesc drept interpret, murmură Gloria.

Bob se prăpădea de râs.

– Cu puțina swahili pe care o înțelegi?

– Știu mai mult decât îți închipui tu, zise ea.

Benedict veni să li se alăture. Se întunecase deja și el își aprinse o țigară. Fuma prea mult, se gândi Gloria, poate era surmenat? În timpul după-amiezii, îl ajutase să încarce pământ, dar după un timp, considerând că făcuse destul, o trimisese acasă. Koinage se dusese să-l caute la ora cinei. Spera că Patricia îl va lăsa liniștit și nu-i va reproșa la nesfârșit că n-o dusese în tabăra băștinașilor.

– Cât timp ne va trebui ca să terminăm de încărcat pământul?

– Mâine, spuse Patricia, întrerupând conversația, pe mine mă va lua Benedict. Dacă aș fi știut că va fi așa, n-aș fi venit niciodată!

Gloria se simți incapabilă s-o mai suporte. Nu voia să știe unde vor merge și ce vor face împreună. Se ridică brusc.

– Mă duc la culcare, anunță ea. Ziua a fost lungă.

– Nimeni nu te oprește, spuse Patricia, și se întoarse spre Benedict.

– Așadar, Benedict unde mă duci mâine?

Dar acesta n-o asculta.

El întinse un braț și o opri pe Gloria, care se îndrepta spre verandă.

– N-ai uitat ceva, liebling?

Inima ei începu să bată mai tare.

– Nu cred, mormăi ea.

El se ridică și la licărul țigării lui, văzu că zâmbea. Dar simți de asemenea, după modul în care-i lua mâna, o voință îndârjită s-o facă să se supună. Își plecă încet capul, hotărâtă să nu-i cedeze.

Își ridică apoi fața spre a lui și începu să tremure, în timp ce mâna lui de fier se încleșta pe umărul ei.

Nu se putea sustrage în fața celorlalți și, profitând de situație, el o îmbrățișă și-i puse stăpânire pe buzele ei, apoi depuse sărutări pasionate pe ochii, obrajii și gâtul ei, reușind s-o facă să uite tot ce era în jurul lor și s-o tulbure profund. Ea se întrebă dacă nu visa.

– Ei bine, ei bine! țipă ascuțit Patricia. Iată cum este să fii mironosiță! Mai întâi își lasă cu buza umflată cea mai bună prietenă ca să plece cu avionul, și acum avem dreptul la o frumoasă prefăcătorie! Încă puțin și vom descoperi că n-are nici o dorință să meargă în Anglia, ci că a hotărât să rămână aici pentru totdeauna.

Gloria nu stătu să afle reacția soțului ei în fața acestui acces de gelozie, deoarece se smulse brusc din brațele lui și fugi din casă, poticnindu-se în întuneric.

Prefăcătorie! Da, dacă măcar s-ar fi prefăcut! Nu știa care erau adevăratele sentimente ale lui Benedict, dar cât despre ea, ceea ce încerca pentru el nu era doar admirație, înțelegea în sfârșit.

Era îndrăgostită de el.

Capitolul 9

Un fulger violent lumină camera. Gloria se întoarse, își trase cearșafurile peste cap și se rugă să cadă în sfârșit ploaia. Cu atât mai rău dacă nu terminaseră readucerea pământului pe câmpii, nimic n-avea importanță – dacă măcar ar putea să plouă! Atâtea lucruri s-ar putea realiza atunci și viața va reapărea în regiune.

Un nou bubuit de tunet izbucni aproape deasupra casei, și fulgerele se succedau cu o asemenea cadență, încât camera era luminată ca în plină zi. Inima Gloriei bătea cu putere: se temea de furtună. Se așeză, ghemuită în ea însăși și încerca să se convingă că nu se temea de nimic.

– Gloria?

Tremură, întrebându-se dacă auzise într-adevăr rostindu-i-se numele. Ușa de comunicare se deschise încet.

– Gloria, repetă Benedict. Ești trează?

Părea solid și liniștitor în lumina tremurătoare. El se îndreptă spre fereastră. Era cu bustul gol, fără îndoială din cauza căldurii

copleșitoare și ea nu se putu împiedica să-i admire umerii largi și puternici.

– Va ploua? întrebă ea.

– Sper. Ți-e teamă?

– Nu, dacă asta aduce ploaia.

Se strecură afară din pat și i se alătură la fereastră.

– Este un spectacol superb, recunosc că am noroc să asist la el. Ți-e teamă și ție? De aceea ai venit?

El îi zâmbi:

– M-am gândit că poate nu ți-ar plăcea să fii singură dacă asta continuă.

– Ești amabil, spuse ea cu timiditate, dar Patricia se teme de furtună și mai mult decât mine. N-ar trebui să te duci s-o liniștești?

El continua să privească pe fereastră.

– Patricia nu este soția mea.

– Nu, dar poate se așteaptă să fie consolată de tine.

Jenată, Gloria realiză brusc că nu-și pusese capotul. La lumina intermitentă a fulgerelor, cămașa de noapte transparentă nu putea ascunde mare lucru din corpul ei lui Benedict! Părăsi fereastra în grabă și-și luă capotul pus pe un scaun, și-l îmbrăcă. Dar Benedict o urmase. Privirea lui era pătrunzătoare.

– Cămașa ta de noapte este încântătoare. Este păcat s-o ascunzi.

El își puse mâna pe ceafa ei.

– Patricia va fi furioasă dacă nu te duci s-o vezi, spuse ea.

El ridică din umeri.

– Ei și? spuse el.

Gloria nu știu ce să răspundă.

De ce era oare atât de obsedată de Patricia?

– Ești ridicolă. Ce te interesează reproșurile Patriciei, liebling? Ea nu poate să-ți facă rău, o știi.

– Dar ți-e indiferent că este nefericită? Ea a venit aici din cauza ta! O știi foarte bine! Bob îi servește drept alibi, asta-i tot, sau poate speră că el îmi va face curte și că va avea astfel câmp liber.... Nu asta ai vrut?

– Eu pot face față acestei situații.

– Eu nu!

El luă un aer ironic.

– Această invitație nu a venit de la tine?

– Da, recunoscu ea. Dar acum, nu mai pot s-o suport pe Patricia. N-am înțeles adevăratele ei sentimente. Dacă măcar ar fi interesată de fermă, dar nu este cazul, și Bob se plictisește și el.

El îi mângâie părul cu tandrețe.

– Ești pe cale să-ți dai seama că n-ai mare lucru în comun cu Patricia?

– Familia ei a fost foarte bună cu mine.

– Dar tu nu te simți atât de recunoscătoare, nu-i așa?

– Oh, Benedict, ar trebui să-i fiu recunoscătoare Patriciei. Nu ea m-a condus spre tine? Îi datorez cel puțin asta. N-aș fi găsit niciodată pe cineva care să accepte să se căsătorească cu mine și să-mi dea naționalitatea lui. Dar am descoperit că n-a făcut-o pentru mine. Voia doar ca tu să rămâi în Kenya. Este îndrăgostită de tine de mult timp, iată, și nu vrea să te piardă!

– Și asta te frământă?

Un bubuit de tunet izbucni, foarte aproape de ei.

Gloria nu răspunse.

– Faptul că este îndrăgostită de mine te doare, Gloria? N-ai cel mai bun loc?

– Da, recunoscu ea. Dar ea nu se interesează de munca ta. Și nu va renunța la tine!

Cuprinsă de un impuls incontrolabil, se strânse la pieptul lui și-și ascunse fața la umărul lui liniștitor.

– Dar, liebling, îi spuse el la ureche, dacă ai iubi pe cineva, nu te-ai lupta să-l păstrezi?

Ea scutură din cap.

– Mi-ar plăcea să-l ajut, dacă aș putea. Patricia nu știe tot ce-ai făcut, nu ține seama de importanța muncii tale, de consecințele ei pentru ceilalți, pentru regiune! Crede că nu faci nimic mai mult decât Bob, sau de tatăl lui, sau de oricine!

– Ea are poate dreptate, spuse Benedict râzând.

– Nu este nimic de râs! exclamă ea. În fine, cred că toată casa trebuie să se fi trezit, acum. Voi face ciocolată și vom duce tuturor. Vrei și tu?

– Nu, rămâi aici! îi porunci el reținând-o de braț. Dacă vor ciocolată, să și-o pregătească singuri. Ai ceva mai bun de făcut!

Ea îi aruncă o privire neliniștită, dar el o ignoră și se aplecă puțin pentru a-i atinge buzele cu ale lui.

– Nu-i așa, dragostea mea...

– Eu... bâigui ea cu o voce alterată.

– Nu-ți place să privești furtuna cu mine? Știi, poate până la urmă va ploua!

În aceeași clipă, auziră primele picături de ploaie începând să lovească acoperișul.

Gloria începu să danseze de bucurie.

– Plouă! Plouă!

Dar ploaia nu dură decât o clipă.

– Cu atât mai rău, spuse Benedict, este mai mult decât speram. Va trebui să ne grăbim să transportăm pământul care a rămas și să instalăm bariere pentru a-l menține, în cazul când ploile vor veni de-a binelea.

– Dacă ne străduim, vom termina mâine. Vom lucra toată ziua!

– Astăzi, o corectă el privindu-și ceasul. Ai putea să reușești singură? Nu uita să te oprești pentru prânz și pentru gustarea de după-amiază!

– Nu vom lucra împreună? întrebă ea. Te duci cu Patricia?

– Nu, curioasă mică! Mă întorc în Sudan. Voi reveni în două zile. Crezi că ești capabilă să te descurci fără mine, sau trebuie să vă trimit pe toți la Nairobi pentru sfârșitul de săptămână?

– Cine va face treaba?

– Gloria Carmichael nu este singura muncitoare de la fermă.

Ea nu era convinsă. Lucrurile vor fi făcute de mântuială, camioanele vor rămâne în pană, sau, dacă veneau ploile, africanii vor fi atât de ocupați să sărbătorească evenimentul, încât nu vor mai face nimic.

– Vrei într-adevăr să mă trimiți la Nairobi?

– Ai avea impresia că ești concediată dacă aș face-o? N-ai fi fericită să regăsești puțină civilizație, un duș rece, de exemplu? Dar nu ești obligată să mergi dacă nu ții la asta.

– Nu, nu țin.

– Ei bine, dacă tu crezi că poți să te înțelegi cu ceilalți timp de câteva zile, va fi perfect. Va trebui să semeni când vei termina de

transportat pământul și apoi să pui semințe diferite pe fiecare teren pentru a vedea care culturi mențin mai bine solul. De acord?

– Da, îl asigură ea. Avem destule semințe?

– Sper. Altfel, vei merge să cauți la Nanyuki. Bob te va însoți.

Tunetul bubuia acum în depărtare, și fulgerele deveneau mai rare. Ea nu mai avea scuză să rămână în brațele lui, lângă fereastră. Acest moment de intimitate neașteptată se încheia odată cu furtuna...

– În cele din urmă, aproape n-a plouat, spuse ea.

– Numai câteva picături, dar se simte umiditatea în aer și acesta este un semn bun. Te culci din nou?

– S-a sfârșit, oftă ea.

– Nu cred asta, răspunse el, nu este decât începutul!

Ea zâmbi slab.

– Vei fi prudent în Sudan, nu-i așa? Tot nu mi-ai spus ce vei face acolo.

– Și nu-ți voi spune acum, dragostea mea. Probleme, mereu probleme.

Gloria își scoase capotul și se strecură în așternut.

– Dar vreau să știu, Benedict, vreau să știu și ce-i cu mâinile tale!

– Răsplata meseriei periculoase de bandit! replică el cu un zâmbet ironic.

Se aplecă deasupra patului și-i sărută obrazul, apoi buzele. Ea se înfioră, dar se forță să nu lase să se observe nimic.

– Somn ușor, liebling.

– Nu mi-ai răspuns, protestă ea.

– Nu vreau să distrug imaginea romantică pe care o ai despre mine, spuse el râzând.

Dormi, și mulțumește cerului că ți-a dat un soț ca mine! Noapte bună!

– Noapte bună, murmură ea.

***

Gloria ajunse cu întârziere la micul dejun. Nici măcar nu-l auzise pe Koinage când i-a adus ceaiul și sucul de portocale.

Toată lumea era deja adunată în jurul mesei. Gloria întâlni privirea lui Benedict și-l sărută în grabă pe obraz.

– Bună ziua tuturor! spuse ea veselă.

– Furtuna nu te-a împiedicat să dormi? o întrebă Bob. Cât despre Patricia, și-a petrecut toată noaptea sub cuvertură!

Gloria aruncă o privire lui Benedict, apoi se adresă prietenei ei, luând un aer înduioșat.

– Ți-a fost teamă, într-adevăr?

– Dacă ai ști! declară tânăra. N-am avut pe nimeni să mă țină de mână. Dar am rezistat. La urma urmei, obțin întotdeauna ce vreau și acest gând m-a susținut în mijlocul tunetelor și al fulgerelor cele mai îngrozitoare.

– Ah bine, spuse Gloria, așezându-se.

Totuși, văzu că proasta dispoziție a Patriciei nu făcea decât să crească, în timp ce Benedict le explica liniștit, legănându-se pe scaun, că pleca în Sudan.

– Dumneata și cei ca dumneata veți deveni părinții hrănitori a jumătate din Africa! exclamă Bob pe un ton ironic. Asta nu va servi la nimic, să știți! O economie bine dirijată ne trebuie, și nu vise utopice!

Benedict nu păru tulburat.

– Și educația? întrebă el.

– Totul depinde de ceea ce se înțelege prin asta! Trebuie să fii pregătit să primești binefacerile civilizației!

– Și dumneata, ești gata să le primești? se informă Benedict.

– Firește! Am secole de civilizație în spatele meu, și apoi am fost crescut într-un mediu cultivat, unde nimic n-a fost neglijat.

– Ei bine, eu nu! replică Benedict. Eu n-am avut nici un avantaj la început. Sunt născut într-o cocioabă din Glasgow. Părinții mei au fost omorâți de o bombă într-o uzină de muniții – un accident de muncă – și am fost crescut într-un orfelinat.

Gloria îi zâmbi, uitând de prezența Patriciei și a lui Bob.

– Și te-ai experimentat în banditism! nu se putu ea împiedica să declare pe un ton de tachinare.

Instinctiv, el își privi mâinile, și privirea lui deveni ironică.

– Nimic atât de pasionant, mă tem, draga mea. M-am rănit scoțând pe cineva dintr-un avion în flăcări. Îți voi povesti asta într-o zi, îți promit. Bun, trebuie să-mi pregătesc valiza.

Bob îl privi cum se îndepărtează.

– Foarte abil! fu comentariul lui.

– Ce vrei să spui? se miră Gloria.

– Ei bine, nu mi-a răspuns la problema educației, nu-i așa? A evitat întrebarea.

Gloria se gândi că neglijase mai ales să răspundă, deoarece îi disprețuia pe cei care se îndopau cu discursuri intelectuale fără să treacă niciodată la fapte.

– Oh, știi, era grăbit să plece, spuse ea ca să-l consoleze.

– Destul, hotărî Patricia. Mi se pare că acțiunile lui Benedict Carmichael capătă puțin prea mare importanță. Dacă am vorbi despre altceva?

– Dar este important! exclamă Gloria, întorcându-se spre ea. Benedict ar trebui să fie decorat! A salvat mii de vieți omenești și salvează încă!

– Puțin entuziasm pentru eroi n-a făcut niciodată rău nimănui, draga mea, dar nu lua asta drept marea dragoste; asta, este treaba mea.

Vocea Patriciei rămânea amabilă, dar nu te puteai înșela asupra sensului cuvintelor ei.

Bob le privi pe amândouă cu uimire.

– Oricine poate să vadă că Gloria este îndrăgostită nebunește de acest bărbat! Ce-ți pasă ție, Patricia?

– Eu nu m-am vândut pentru a obține o naționalitate! Benedict nu este cu Gloria pentru altceva: amândouă știm că el este al meu. Nu-i așa, draga mea? El îmi va reveni la timpul dorit. Nu sunt posesivă, continuă Patricia, cu ochii strălucind de furie. Nu am nimic împotriva unei mici prefăcătorii ca aceea de care am avut parte ieri seară, dar nu merge prea departe, micuța mea. Prietenia are limite – mai ales a mea! Eu te iubesc, Gloria, și tu știi că n-am multe prietene, dar nu intra în concurență cu mine, este un sfat... "prietenesc".

Bob bombăni ceva de neînțeles, apoi declară pe un aer jenat:

– Mergi prea departe, Patricia.

Patricia ridică din umeri.

– Poți să spui ce vrei, Bob. Gloria și cu mine ne vom înțelege foarte bine. Fiindcă îi iei atât de bine apărarea, n-avea decât să se căsătorească cu tine!

Gloria sări în picioare.

– Opriți-vă, amândoi! Este oribil să vorbești de Benedict în felul acesta! El știe ce face și ce are de făcut, și nu vă cere sfaturi, nici de la mine, de altfel, și are dreptate! Să vă intre bine în cap! A acceptat această căsătorie deoarece avea motivele lui.

Le aruncă o privire furioasă și părăsi camera alergând, întrebându-se dacă nu se făcuse ridicolă. Ce nevoie avea Benedict să fie apărat?

Puțin mai târziu, își privea soțul făcând plinul de carburant. Nu, el nu-și va sacrifica cu siguranță cariera pentru Patricia. Femeia pe care o va iubi va trebui interesată cel puțin de ceea ce făcea.

– Ești sigură că nu vrei să mergi la Nairobi pentru câteva zile? o întrebă el.

Ea scutură din cap.

– Bob mă va ajuta la semănat. El este foarte amabil, într-adevăr.

– Se pare că are multe idei preconcepute, nu?

Gloria își ridică fața spre el, brusc intrigată.

– Crezi la fel și despre mine? întrebă ea.

– Contează ce cred?

– Bineînțeles!

Sări din avion cu furtunul de kerosen în mână, pentru a-l pune la locul lui. Gloria îl urmă și-l privi cu neliniște.

– Nu mi-ai răspuns! îi spuse ea.

El se apropie de ea, ca și cum urma s-o sărute, dar se răzgândi și se întoarse spre avion fără să spună nimic. Elicele începură să zbârnâie.

– Când te întorci? strigă ea.

– Dumnezeu știe! Îndată ce este posibil, răspunse el mai serios.

Ea îndepărtă calele din fața roților, pe jumătate orbită de părul pe care vântul elicelor i-l trimitea în față. De aceea plângea? Își șterse ochii energic. Doar n-o să înceapă să plângă de fiecare dată când el pleca! Era prea aiurită! Atunci, ce va fi când va pleca pentru totdeauna? Potopul?

Benedict îi făcu un semn cu mâna și ea speră că nu va vedea lacrimile revelatoare curgând pe fața ei, în ciuda eforturilor de a le reține. Ea îi răspunse cu o însuflețire pe care o voia veselă, dar se simțea nefericită și părăsită. Avionul urmă pista și prinse viteză, ridicând praful roșu. O secundă mai târziu, se ridica, formând un mare arc de cerc pe cerul albastru.

Plecase.

Capitolul 10

Muntele Kenya dispărea în spatele unui văl de ceață groasă. Gloria privi cerul sperând să zărească norii, dar era mereu la fel de albastru și senin.

Scoase un oftat. Aceste două ultime zile se târâseră penibil, și avea din ce în ce mai puțin dorința de a merge acasă și să încerce să discute cu Bob și cu Patricia. Ei se certau fără încetare. Patricia se plictisea vizibil și Bob părea exasperat de proasta ei dispoziție și de lungile absențe ale Gloriei.

Cel puțin, ea nu-și pierduse timpul. Lucrul avansase bine. Restul pământului fusese readus pe câmpuri, barierele pentru a-l reține fuseseră fixate și trei loturi diferite fuseseră semănate. Benedict va fi mulțumit.

Patricia era singură pe verandă când Gloria veni în sfârșit ca să se schimbe.

– Am putea pune plase contra insectelor și să cinăm afară pentru a schimba, propuse ea.

– Cu un nor de insecte zburând deasupra capului nostru la fiecare îmbucătură! ricană Patricia.

– Dacă preferi să cinezi înăuntru...

– Oh, pentru Dumnezeu, Gloria, faci cum vrei!

– Patricia, spuse Gloria, vrei să te întorci la Nairobi?

– Cât aș da pentru asta! exclamă ea. Când mă gândesc că părinții tăi și-au petrecut toată viața aici! Ai de ce muri de plictiseală, sau să înnebunești!

– Dacă ai fi interesată de experimentele lui Benedict, te-ai plictisi mai puțin.

– Scutește-mă, te rog, replică Patricia. Benedict nu va avea timp să vadă rezultatele, dacă vrei să știi. Nu-i voi lăsa răgazul să întârzie mult timp aici.

– Dar este pasionant...

– Ascultă, Gloria, poți să-i săruți urma pașilor dar nu este genul meu. Vreau să duc o viață de lux la Nairobi sau la Mombassa, nu să fiu îngropată de vie aici! Și ceea ce vreau, voi avea!

– Nu cu Benedict!

Patricia o privi cu stupoare.

– Ce vrei să spui "nu cu Benedict"? Tu refuzi să renunți la el, așa-i?

Gloria era tentată să-i răspundă că, într-adevăr, exact asta se întâmpla, dar nu era destul de sigură de intențiile lui Benedict. În orice caz, el nu va renunța la planurile lui pentru o femeie, era sigură.

– Bineînțeles că nu, minți ea. Dar te înșeli dacă tu crezi că poți să-l manipulezi pe Benedict după placul tău. Încearcă să te interesezi de ceea ce face. Te va admira mai mult!

– Crezi că nu mă admiră cum sunt?

– Ba da, poate, dar nu va renunța la genul de viață pe care l-a ales. Și tu nu-l vei aprecia…

– Este adevărat, recunoscu Patricia cu vocea ei afectată. Bine, draga mea, ai câștigat. Îmi vei povesti toate minunile pe care le-a realizat când va reveni, și data următoare când va pleca, îl voi însoți la avion pentru a-i spune la revedere!

– Foarte bine! spuse Gloria, neștiind ce să creadă, și puțin liniștită în privința viitoarelor manievre ale Patriciei.

Nu era genul ei să renunțe atât de ușor…

O dată în camera sa, Gloria se privi îndelung în oglindă. Ce contrast între tenul ei brun, pielea bronzată de soare și albeața strălucitoare a Patriciei și părul ei blond!

Se simți descurajată brusc. Totuși, Benedict aprecia tipul ei de grecoaică… Dar era sigură că era suficient ca Patricia să apară ca s-o eclipseze…

Afară, îl auzea pe Koinage bombănind nemulțumit fiindcă nu reușea să pună plasele singur. Spera că Bob îi va veni în ajutor. Dar se pare că nu era acolo și Koinage veni să se plângă Gloriei.

– Vino, Koinage, îl liniști ea. Unde este domnul Andrews?

– Nu este pe verandă.

– Știu, replică Gloria, exasperată. Dar unde este? Trebuie să fie undeva!

– Da.

– Unde?

– În camera sa, răspunse Koinage cu demnitate.

– Bine, spuse Gloria.

Îl urmă pe culoar, și fusta ei lungă foșni în jurul picioarelor ei; apoi bătu la ușa vechii ei camere. Un geamăt slab îi răspunse. Gloria fu cuprinsă de neliniște. Să fii serios bolnav la fermă ridica mari probleme, din cauza distanței care-i despărțea de Nanyuki și de spital.

– Bob! strigă ea. Pot intra?

– Dacă trebuie, spuse el pe un ton puțin încurajator.

Gloria întredeschise ușa: Bob era culcat, complet îmbrăcat pe pat, cu fața cenușie și privirea fixă.

– Ce se întâmplă? întrebă ea, foarte îngrijorată. Oh, Bob, ai febră! Este poate o criză de malarie, ai o figură îngrozitoare!

– Nu, nu este nimic, este timpul, gemu el. Mă plictisesc teribil aici! Și când mă gândesc că n-ai nici măcar o sticlă cu whisky, Gloria! Benedict nu bea niciodată alcool?

Gloria roși.

– Noi bem vin.

– Câtă cumpătare! Benedict n-are dreptul la nimic altceva?

– Dar eu nu-l opresc să bea altceva, replică ea. Voiam să cumpăr whisky, dar am uitat. Ai putea să te duci să cauți tu însuți.

– Mulțumesc! Am vrut să încerc "malwa" lui Koinage, este un adevărat rachiu tare și de proastă calitate. Dacă ai puțină afecțiune pentru mine, Gloria, lasă-mă să mor în pace.

– Nu spune prostii, Bob!

– Sunt serios, draga mea!

– Nu sunt draga ta!

– Biata micuță Gloria! Nu ești draga nimănui, iată problema ta! Și a mea de asemenea. Tu îl vrei pe Benedict, eu o vreau pe Patricia, și nici unul din ei nu ne acordă nici cea mai mică atenție!

Gloria se redresă, cu ochii strălucind.

– Mergi puțin prea departe, spuse ea cu o voce liniștită. Benedict nu-și va abandona soția.

– Înfumurato! Vom vedea cum va reacționa Benedict dacă flirtez cu tine când va reveni. Vei vedea, nu va avea nici o obiecție. N-ai văzut cum îl privește Patricia? Ce bărbat ar putea să-i reziste? Nici Benedict, nici eu, nimeni!

Cum ea își plecă ochii fără să spună nimic, el continuă:

– N-ai nici o șansă, biata mea prietenă, nu înțelegi?

Tulburată, Gloria se întreba de ce se răzbuna pe ea pentru decepția lui... Prietenia era așadar un sentiment atât de incert?

– Dacă măcar ați putea să mă lăsați în pace, amândoi!

El se ridică în pat și-i zâmbi.

– Nu-l vei reține niciodată pe acest bărbat, Gloria! Ești onestă, ai totul pentru a-l atrage pe Benedict, dar el este vrăjit de Patricia, ca toți ceilalți!

Gloria refuză să asculte mai mult. Își mușcă buzele și luă un aer indiferent. De ce se înverșuna oare Bob în felul acesta?

– Koinage are nevoie de ajutor ca să instaleze plasele pe verandă, spuse ea, schimbând intenționat subiectul. Te simți destul de bine ca să-i dai o mână de ajutor sau trebuie s-o fac eu însămi?

– Oh, mă duc, spuse Bob pe un ton plângăreț. Mă duc acolo! Văd în privirea ta întunecată că risc să fiu lipsit de cină dacă nu mă execut imediat. Sunt momente, Gloria Kaufman, când ești portretul viu al mamei tale!

Gloria se întoarse, făcând să i se învârtească fusta, obosită de a asculta văicărelile tânărului.

– Acum sunt Gloria Carmichael, îi aminti ea.

***

A doua zi, norii care acopereau Muntele Kenya se evaporaseră, descoperind cele două vârfuri gemene în toată măreția lor, distrugând speranțele Gloriei care crezuse că prevesteau ploaia. Dacă nu cădea curând, nu va fi deloc anul acesta și asta însemna perspective triste pentru regiunile din nord.

Patricia veni să-și ia micul dejun, îmbrăcată cu același capot din seara trecută, cu părul pe spate. Gloria o privi cu uimire.

– Credeam că vei merge să vizitezi ferma? îi aminti ea.

– Ah, da, este adevărat! Îmi pare rău, draga mea, am uitat complet. Nu-i nimic, voi rămâne aici!

– Te aștept, îi propuse Gloria.

– Nu, nu este nevoie, spuse repede Patricia. Îmi va trebui ore să mă îmbrac și mi-e groază să mă grăbesc. Voi putea să merg acolo în această după-amiază, sau altă dată, nu?

Gloria se încăpățână.

– Benedict va reveni curând. Va vedea o dată mai mult că nu te interesezi de munca lui și că te plictisești de moarte aici. Credeam că nu este o metodă bună pentru a-l reține?

– Mi-e indiferent, știi foarte bine.

Gloria oftă.

– Foarte bine, zise ea. Dacă nu vrei să vii...

Patricia îi oferi un zâmbet strălucitor.

– Asta nu te împiedică să-ți vezi de treburile tale. Deja este suficient un muritor, aici; n-aș suporta să simt, în plus, privirea ta dezaprobatoare toată ziua!

Gloria dispăru rapid, ușurată. Se duse să-l vadă pe Bob și se informă de sănătatea lui. Părea într-o dispoziție mai bună.

– Îți voi urma sfatul și o să fac un drum la Isiolo, Gloria. Vii?

Ea scutură din cap.

– Nu în această dimineață. Trebuie să termin de semănat terenul cel mai îndepărtat. Poate mă duci acolo cu Land-Roverul înainte de a pleca? Oamenii sunt deja acolo, dar n-au destulă sământă.

– La dispoziția ta, încuviință Bob. Dacă mai ești acolo când mă întorc, îți voi da o mână de ajutor.

– Mulțumesc mult! spuse Gloria, începând să râdă.

Bob era într-adevăr într-o dispoziție schimbătoare.

Se îndreptă spre hambarul unde era depozitată sământa și însemnă fiecare soi pe lista pe care Benedict o pregătise, etichetând cu grijă sacii. Unii saci erau folosiți și curgeau puțin, astfel că trebuia să astupe cele mai mari găuri cu sfoară, așteptându-l pe Bob. Dar văzând că nu apare, sfârși prin a se întoarce în casă pentru a-l căuta. Era de negăsit.

Koinage ieși din bucătărie îmbrăcat cu un șorț care ar fi avut mare nevoie să fie spălat. Dacă veneau ploile, se gândi Gloria, va face mare curățenie.

– Spune-i domnului Andrews că am luat Land-Roverul pentru a încărca semințele, Koinage.

Africanul încuviință.

Sacii erau grei și Gloria avea dificultăți să-i ridice ca să-i pună în spatele mașinii. Când termină, Bob încă nu apăruse. Se încălzise și praful i se lipea de corp iritându-i pielea. Se întoarse în casă.

Un miros proaspăt de pin o întâmpină în momentul când intră în vestibul, și timp de o clipă sau două, se întrebă de unde provenea... Apoi realiză, încet, cu stupoare.... Nu, nu era posibil! Cineva făcea baie!

– Bob! strigă ea. Bob unde ești?

El ieși imediat din camera sa.

– Îmi pare rău, draga mea, nu știam că erai atât de grăbită!

Ea îi aruncă o privire furioasă și, exasperată, coborî în antreu deschizând larg ușa băii. Un nor de vapori parfumați ieși de acolo.

– Haide, Gloria! Intră sau ieși! Dar nu rămâne acolo!

– Patricia, cum ai putut?

– Să fac ce?

– Știi ca noi toți că suntem la ananghie cu apa! Și tu risipești atâția litri ca să faci baie! Cum vom uda zarzavaturile, acum?

– Oh! Nu face atâta caz! exclamă Patricia. Cum să ghicesc că nu pot nici măcar să fac o baie fără să-mi atrag fulgerele tale. N-ai spus niciodată nimic.

– N-am spus niciodată nimic! exclamă Gloria. Vrei să spui că ai mai făcut baie?

– În fiecare zi. De ce nu?

Gloria se înfurie teribil și o certă violent pe Patricia.

– Ești persoana cea mai egoistă, pe care am întâlnit-o vreodată! Sunt sătulă până peste cap de tine și de Bob! Puteți să vă întoarceți imediat la Nairobi! Sunteți ca... două ghiulele, aici!

– Și ce va crede despre asta Benedict? întrebă Patricia, deloc descumpănită.

– Mi-e indiferent ce va crede! Vă duc la Nanyuki imediat ce bagajele voastre vor fi gata și asta-i tot. Știai foarte bine că n-avem apă! Că oamenii mor de sete în regiunea de nord, și tu nu te poți măcar lipsi să nu faci baie! Și acum, toată această apă ai stricat-o, pentru că, în plus ai pus pumni de sare de baie! Și ai umplut cada până sus!

– Asta este gelozie, spuse Patricia, continuând să se cufunde în spumă ca s-o sfideze. Da, ești geloasă! Este suficient să te privesc pentru a înțelege că și tu ai nevoie de o baie.

Sufocată de furie, Gloria îi aruncă o privire furioasă.

– Îți voi face valiza, o anunță ea în sfârșit, când putu să vorbească.

– Te rog, dragă! gânguri Patricia. Voi avea multe să-i spun lui Benedict despre acest subiect!

– Și eu, replică Gloria.

Se întoarse și ieși, trântind ușa în spatele ei. Se trezi față în față cu Bob, uluit și totodată plin de admirație.

– Crezi într-adevăr ce spui?

– Absolut!

– Nu te credeam capabilă de atâta energie, zise el râzând. Mă dai și pe mine afară?

Furia Gloriei începea să scadă. Se întreba deja dacă nu se comportase prea violent.

– Bob, nu va vrea să plece singură, și eu nu pot... și nu vreau s-o păstrez aici!

– Nu te nelinişti, o calmă el.

Sunt prea fericit s-o îndepărtez pe Patricia de soțul tău și să reiau de la început cu ea, dacă pot, totodată. Nu voiam să vin, ea m-a determinat; aproape m-a implorat să-i țin companie, pretinzând că astfel o voi cunoaște mai bine. Și eu, ca un prost, am cedat. M-am înșelat! Nu înțeleg de ce ne-ai invitat, termină el cu franchețe.

– Totul era atât de dificil... spuse ea împreunându-și nervoasă mâinile. Credeam că ne va ușura viața să avem prieteni, și Benedict părea că dorește prezența Patriciei... Îi voi face acum bagajele acestei domnișoare!

– Bine. În câteva minute, le voi face și eu pe ale mele. Te gândești într-adevăr să ne duci până la Nanyuki?

– Da. Slavă Domnului, Benedict nu s-a întors încă! El ar găsi că este un drum prea lung pentru mine.

– Este adevărat, spuse Bob.

– Ei bine, prea târziu, este hotărât!

Gloria puse toate lucrurile Patriciei talmeș-balmeș în valiza ei. Era în curs să adune o colecție de cutii și tuburi de machiaj când Patricia sosi din sala de baie, mirosind a pin și a săpun parfumat.

– Ești nesuferită, bombăni ea. N-am nici un chef să merg până la Nanyuki!

– Păcat! spuse Gloria.

Patricia se așeză la capul patului și se privi cu complezență.

– Nu ți-e teamă că-ți faci necazuri? Cum îi vei explica lui Benedict decizia ta?

Gloria refuză să răspundă și continuă să golească sertarele și să le închidă cu zgomot.

– Voi duce sămânța lucrătorilor, spuse ea când termină.

Mă întorc într-o jumătate de oră.

– Și dacă nu sunt gata? întrebă Patricia, ironic.

– Bagajele tale vor fi puse afară, afirmă Gloria fără să se tulbure.

Ea părăsi camera, ieși și sări în Land-Rover. Oamenii o așteptau la marginea terenului și o ajutară să descarce sacii cu semințe.

– Le vom semăna astăzi, promiseră ei.

– Bine, răspunse ea. Domnul Carmichael va fi mulțumit.

Oamenii schimbară zâmbete.

– Se va întoarce curând! Veți avea mai puțin de lucru când va fi aici!

– Eu nu voi lucra astăzi, le spuse ea zâmbind. Va trebui să vă lipsiți de mine.

Făcu cale-întoarsă fără să mai aștepte, și ei o priviră îndepărtându-se spre casă, pe drumul îngust.

Nu se aștepta să-i găsească pe Bob și pe Patricia pe verandă; aceasta din urmă era în prada unei furii reci.

– Voi pune bagajele în mașină, propuse Bob.

Gloria urcă în spatele Land-Roverului și aranjă valizele pe măsură ce el i le întindea. Crezu deodată că aude un zgomot de avion și privi cerul. Dar nimic nu brăzda uniformitatea disperat de albastră a acestuia.

– N-ai auzit un avion? îl întrebă totuși pe Bob.

– Ți-e teamă de Benedict! exclamă el râzând.

– Credeam că era el, recunoscu ea. Mi-ar plăcea atât de mult să sosească!

Patricia o bătu pe umăr.

– Se vede că n-ai înțeles nimic, draga mea!

Îți voi da versiunea mea asupra lucrurilor, și atunci cum te vei descurca?

Gloria prefera să nu se gândească la asta. Se instală la volan și porni mașina. O chinuia îngrijorarea. Deodată, îl văzu pe Benedict în persoană urcând drumul spre ei, cu mâinile în buzunare; era atât de aproape și emoția o paraliza în asemenea măsură, încât fu cât pe ce să-l izbească, iar Bob trebui să întoarcă volanul în locul ei, urlând:

– Atenție!

Ea frână în ultima clipă și Patricia se lovi cu capul de parbriz, ceea ce-i dezlănțui furia.

Gloria sări pe drum, apoi, jenată, se dădu înapoi spre mașină.

– Unde te duci? o întrebă prietenos soțul ei.

Bob puse un braț protector în jurul umerilor ei.

– Ne întoarcem la Nairobi, explică el.

Benedict o privi pe Gloria.

– Și tu? întrebă el.

Bob o îmbrățișă și o sărută pe obraz.

– De ce nu? zise el. Poate preferă să rămână puțin în compania mea! Nu există mare lucru pentru ea aici!

Capitolul 11

Gloria nu-l văzuse niciodată pe Benedict pierzându-și controlul. El rămânea impasibil, dar o licărire de furie care nu-i scăpă îi lumina privirea.

– Aș vrea să înțelegeți bine, toți trei, declară el. Soția mea îmi aparține – și înțeleg s-o păstrez doar pentru mine. Bob, poți să-ți faci bagajele.

El se întoarse spre Gloria.

– Ce înseamnă toată această poveste?

– Mă duceam doar să-i conduc la Nanyuki și intenționam să revin imediat. Era singura soluție: vor pierde trenul de noapte spre Nairobi.

Patricia coborî de pe scaunul ei, cu un aer languros.

– Gloria ne-a dat afară, imaginează-ți! Este cu adevărat prea ridicol. Acum că ești aici, poate ai putea să obții să se scuze și apoi să reintrăm toți în casă!

Gloria își mușcă buzele.

– Te rog, Benedict, murmură ea.

– De ce n-au luat Land-Roverul ei înșiși? N-aveau decât să-l lase la Nanyuki. Nu-mi place să faci kilometri întregi singură, chiar dacă tu cunoști bine drumul.

– Dar avem nevoie de mașină! exclamă ea.

– Și dacă eu aveam și mai multă nevoie de tine?

Gloria își frânse mâinile, nervoasă.

– Eu... îmi pare rău, bâigui ea.

– Faci bine. Nu vreau să-ți asumi pericole inutile, oricare ar fi motivele care te-au îndemnat!

Gloria roși apoi deveni palidă.

– Mi se pare că am subestimat-o cu toții interveni Bob în mod neașteptat.

El văzu privirea tăioasă pe care i-o arunca Benedict și-și frecă mâinile.

– Nu este nimic rău în acest sărut, reluă el. Nu este vina mea dacă Gloria se înșela total cu privire la persoana ta. De fapt, și-a petrecut tot timpul s-o facă pe Patricia să se intereseze de fermă, operație complet inutilă, cum poți să-ți imaginezi!

Patricia izbucni în râs.

– În realitate, Gloria nu-și mai poate stăpâni gelozia. Drăguț, nu-i așa? Dar să facă o întreagă poveste pentru că țineam să rămân curată în acest loc pierdut, înseamnă să ducă lucrurile prea departe! Nimeni n-o împiedica să facă o baie, dacă ar fi vrut. Nu pot să suport acești oameni care fac pe martirii pentru o cauză ridicolă și se supără când nu toată lumea se poartă în același fel! Când mă gândesc la tot ce am făcut pentru tine, Gloria Kaufman...

– Gloria Carmichael! o corectă Benedict.

– Oh, pentru Dumnezeu! exclamă Patricia. Sunteți la fel de proști și unul și celălalt. Să mergem la Nanyuki!

Gloria se urcă în spatele Land-Roverului, în timp ce ceilalți se instalau în față. Benedict readuse mașina acasă, și ea se întrebă care erau intențiile lui. În timp ce o ajuta să coboare, ea se scuză.

– Mă tem că m-am supărat pentru nimica toată, îmi pare rău, începu ea.

– Nu ți-am făcut nici un reproș, remarcă el.

– Nu, dar îmi pare rău, totuși. De fapt, credeam că voi reveni înaintea ta...

– Înțeleg, spuse el. Ai fi acționat în spatele meu?

– Nu, dar... oh, știam bine că vei fi nemulțumit s-o găsești pe Patricia plecată.

– Am înțeles, aruncă el, fără să-i ofere alt comentariu.

Părea deja preocupat de altceva. O privi ca și cum era surprins de ținuta ei.

– Mergem cu toții la Nanyuki, acum! Acest pantalon nu-ți merge. Îmbracă-te altfel, Gloria. Puneți ceva ceva ușor și frumos. Și o pălărie, nu-i așa? Dacă vrei, poți chiar să faci o baie, te vom aștepta. Am traversat un banc de nori de ploaie, venind aici. Sper să nu ne ocolească și să ia direcția opusă! Fă-ți baie, îmi asum riscul!

– Dar unde mergem? întrebă ea.

– Să ne conducem oaspeții până la Isiolo. Am câteva treburi de rezolvat acolo... Poate ți-ar plăcea să mă însoțești?

– Oh da! Da, bineînțeles. Dar n-am nevoie să mă schimb pentru asta.

– Nu, recunoscu el. Doar ca să-mi faci plăcere.

Nu avea ce să răspundă la asta. Gloria se grăbi să intre în casă, neliniștită la ideea că și-ar putea schimba părerea și s-o lase. Ezită îndelung înainte de a alege o rochie care răspundea cererii lui Benedict – "ceva ușor și frumos".

Se opri asupra unei rochii roz-aprins, plăcut decoltată, a cărei jupă fluidă cădea ca o corolă în jurul picioarelor ei. Pălăria de pai cu boruri largi de un ton mai pal și sandalele asortate formau un ansamblu încântător. Mănușile ei mici din dantelă albă asortate cu cordonul din jurul taliei zvelte înveseleau întregul.

Să facă baie era într-adevăr un lux; optă pentru un duș rece care-i procură o plăcere nespusă. Ce senzație minunată să simtă apa curgând pe pielea ei plăcut parfumată de săpun! Numai, își spuse ea, Benedict să nu se fi înșelat și norii să fie nori de ploaie venind din direcția lor!

Își șterse sumar buclele negre cu un prosop și alergă să se îmbrace în camera sa.

Foarte intimidată, Gloria veni să i se alăture lui Benedict pe verandă. Nu îndrăznea nici măcar să ridice ochii spre el. Era singur.

– Nanyuki este departe de aici, îi explică Benedict; le-am împrumutat cealaltă mașină, le-am indicat unde s-o lase și le-am spus adio din partea ta.

– Mulțumesc, murmură Gloria.

Își trecu o mână înmănușată peste jupă.

– Este rochia mea cea mai frumoasă, spuse ea cu timiditate, dar nu este foarte practică.

– Ești foarte frumoasă, Gloria... Să mergem!

Se schimbase și el. Purta un costum bej-deschis cu o cămașă de un alb strălucitor și o cravată în dungi.

Un zgomot ușor, în celălalt capăt al verandei, atrase atenția Gloriei și se întoarse pentru a-l vedea pe Koinage îndepărtându-se de casă alergând și sărind într-un camion deja plin de africani exaltați și zgomotoși, râzând în hohote, care se pregătea să plece.

– Dar unde se duc? se miră ea.

Se simți foarte contrariată și nu-și putu ascunde nemulțumirea. Nu-și luase responsabilitatea însămânțării experimentale începută pe câmpii? Cum putea să accepte ca lucrul să nu fie terminat înainte de venirea ploilor?

– Nu pot pleca acum!

Benedict îi prinse brațul și o conduse hotărât spre Land-Rover.

– Ești nebun! Noi n-am terminat...

– Vor termina mâine. De altfel, draga mea, trebuie să știi că eu sunt cel care conduce ferma!

– Dar... începu ea.

– Nu există dar! Ți-am lăsat multă libertate, Gloria Carmichael, dar acum cred că trebuie să iau lucrurile în mână. Răbdarea mea a ajuns la capăt.

El tăcu o clipă.

– Nu înțelegi? Nu-i nimic, vei pricepe mai târziu!

– Eu nu suport această situație!

O măsură cu o privire lungă, liniștită.

– Dacă nu poți să suporți, există o soluție și știi care.

– Nu pot. Benedict, vreau să mă întorc în Anglia cât mai repede. Nu vreau să rămân la fermă cu tine.

Toată lumea mă ia drept... drept amanta ta! Ar fi trebuit să mă întorc la Nairobi, cu ceilalți!

– Tu vei fi întotdeauna soția mea.

– Dar nu adevărata ta soție, și ceilalți o știu.

– Bine, spuse el, dacă asta nu-ți place, nu ține decât de tine să-ți schimbi condiția.

– Oh! Ești într-adevăr imposibil!

El părea să găsească situația comică!

– Nu mi-am uitat promisiunea să te duc în Anglia. Vom pleca îndată ce voi putea să mă îndepărtez cu conștiința liniștită. Îți convine?

Ea clătină din cap în semn de acceptare.

Land-Roverul era mai curat. Koinage trebuie să fi spălat scaunele din față; el le acoperise cu un fel de țesătură americană de culoare bej ca să le protejeze hainele de praf. Gloria se așeză cât mai departe posibil de Benedict și privi hotărâte pe geam, ca și cum peisajul era nou pentru ea.

Fu prima care văzu girafa. Era încă departe de ei, pe drum, ocupată să smulgă puținele frunze care mai atârnau de crengile uscate. Nu fu nicidecum tulburată de trecerea mașinii și continuă să rumege hrana cu un aer demn, cocoțată pe picioarele ei subțiri.

– Aproape am putea trece printre picioarele ei! spuse Gloria râzând.

El opri mașina puțin mai departe.

– Are un pui, privește!

– Este foarte mic! Vor muri de foame, nu?

El își puse mâna peste a ei.

– Poate va ploua astă-seară. Să sperăm că va fi suficient pentru a le permite să supraviețuiască.

Gloria scoase un oftat.

– Ce an! Și cum va fi următorul?

– Această regiune nu este singura care suferă, îi aminti el. Situația se va agrava inevitabil în tot lungul centurii saheliene – și nu numai în Africa, ci și în India. Dacă mii de oameni și de animale mor, va fi vina omului. Asta trebuie evitat.

– Dar seceta va bântui oricum, nu-i așa?

– Probabil.

– Putem realmente să acționăm?

– Trebuie încercat totul.

Gloria privi cu tristețe girafele îndepărtându-se.

– De ce mergem la Isiolo? întreba ea după un timp.

– Ah, spuse el, mă întrebam când o să-mi pui această întrebare! Mergem la biserică, așa cum ar fi trebuit deja să facem. Preoții ne așteaptă. Le-am anunțat vizita noastră spre ora prânzului. Le-am explicat că n-ai vrut o ceremonie religioasă la Nairobi, deoarece de-abia ne cunoscusem și că nu erai sigură de sentimentele tale pentru mine. Au fost foarte înțelegători.

Gloria crezu că leșină, atât de mare era surpriza.

– Adevărat? reuși ea să articuleze după un timp.

– Le-am spus că era preferabil să reflectezi serios, deoarece legăturile căsătoriei religioase sunt eterne.

– Și... și... și tu, ce crezi? bâigui ea.

– Ce cred? Știi, eu am știut exact ce făceam, din prima clipă când te-am văzut.

Degeaba le explicase Benedict preoților căsătoria lor civilă, Gloria se temea că nu-i acceptaseră explicația. Dar se înșela. Unul din ei, după ce-i întâmpinase călduros, îi felicită pentru demersul lor, fără să le atragă atenția totuși că era tardiv. El îi invită în biserică, unde ei îl urmară.

Gloria nu îndrăzni să-l privească pe Benedict nici o singură dată în timpul slujbei. Mâna ei tremura când i-o luă într-a lui, își scoase inelul de căsătorie și i-l repuse la loc. Își dădea oare seama că era pentru totdeauna? Cât de straniu era… Organizase totul fără să-i sufle un cuvânt! Trebuia să fie foarte sigur de ea și de dragostea ei…

NIMIC NU POATE DESPĂRȚI CEEA CE DUMNEZEU A UNIT. Căsătoria lor era pecetluită… Gloria își privi în sfârșit soțul. El îi oferi un zâmbet larg.

– Acum, ești cu adevărat doamna Carmichael. Ești legată de mine pentru totdeauna, murmură el, în timp ce preotul dispărea în sacristie.

Ea își șterse lacrimile care-i urcau în ochi.

– Oh, Benedict… Îți dai seama de consecințele actului pe care tocmai l-am împlinit?

– Ia te uită! Te-ai trezit? Înainte a trebuit să fi dormit, dar acum ești trează și nu știi unde ești. Dar eu am vrut întotdeauna să fii a mea, tu și ochii tăi negri și inima ta iubitoare, așa cum am încercat să-ți spun din prima zi. Ori, tu erai oarbă și încăpățânată când te-ai hotărât…

– Dar vorbeai întotdeauna despre Patricia…

– Mai ales tu vorbeai! spuse el, când ieșiră din biserică.

O luă în brațe și o strânse îndelung înainte s-o sărute cu pasiune.

Gloria credea că visează.

Capitolul 12

Când deschise ochii, Gloria fu orbită de soarele care strălucea afară. Benedict îi dădu drumul și-i luă mâna. Ea nu văzu imediat fețele bucuroase ale muncitorilor de la fermă, cu Koinage în frunte, foarte însuflețit. Nu putea evita pumnul de grăunțe pe care i-l trimise și-l primi în plină figură.

– Rochia mea! exclamă ea. Rochia mea curată! Și după acel duș minunat!

– Ei n-au confeti, spuse Benedict râzând; este un simbol al speranței lor, la fel de bun pentru recoltă cât și pentru viitorii noștri moștenitori!

Gloria îl privi, emoționată.

– Vrei să vorbești... despre copiii noștri?

– Fiul nostru, înainte de toate, o corectă el cu un zâmbet.

El îi mângâie obrazul îmbujorat.

– Nu putem să vorbim despre asta în mijlocul străzii!

– Este adevărat, admise el.

De altfel, nu este nimic de spus, nu-i așa? Sunt de modă veche, ca și tine, în privința acestor lucruri.

Deodată, privirea lui se pierdu pe cer, în depărtare.

– Iată ploaia, spuse el încet.

Într-adevăr, Muntele Kenya dispăruse în spatele unei coroane de nori care înaintau rapid deasupra colinelor.

– Vine aici?

– Astăzi, totul se poate întâmpla, răspunse el, cu o voce vibrantă. Nu este o zi obișnuită.

Africanii tăceau, observând norii care pluteau învârtejiindu-se spre ei. Se auzi un bubuit în depărtare, apoi al doilea, al treilea, purtători ai aceluiași mesaj: ploaia sosea, în sfârșit.

– Va trebui să ajungem acasă înainte ca drumul să devină mlăștinos, murmură ea. Auzi, Benedict? Te rog, să plecăm!

– Nu vrei să rămâi pentru prânz?

– Nu, sigur că nu! Vom fi blocați aici nu știu cât timp, dacă nu plecăm. Nu înțelegi? Râul se revarsă aici în câteva minute. Invadează totul, smulge totul și poate că seara asta nu va mai exista drum!

– Numai să nu ducă pământul pe care l-am transportat cu atâta trudă!

– Vom face tot posibilul să împiedicăm asta, vom vedea. Dar riscăm să luăm totul de la capăt.

– Urcă în Land-Rover, îi spuse el. Îi voi saluta pe preoți. Îi vom invita la prânz altădată.

Cu capul ridicat spre cer, africanii așteptau ploaia. Ei începură să scoată exclamații și-și întinseră mâinile ca să simtă primii stropi mari.

– Și noi ne vom întoarce la fermă, îi strigară ei Gloriei.

De data asta, ploaia este aici de adevărat!

Ei săriră în camion, cu saci vechi uzați pe cap ca să se protejeze, și în timp ce acesta demara într-un nor de praf, începură să cânte un cântec melodios și ritmat care domina zgomotul motorului. Un întârziat fu ridicat de mâini milostive în vehiculul deja încărcat, în mijlocul hohotelor de râs.

Benedict i se alătură Gloriei în Land-Rover și degetele lor se înlănțuiră.

– Vrei într-adevăr să ne întoarcem?

– Nu putem face altfel, insistă ea. Altfel nu ne vom mai putea întoarce deloc! Orice se poate întâmpla la fermă! Lucruri pe care... le-am putea împiedica dacă suntem la fața locului.

El își ridică sprâncenele.

– Accept să te conduc acasă, dar spune-ți că nu pentru a lucra.

Și accentuă ultimele cuvinte... Gloria deveni imediat stacojie și încercă să-și retragă mâna, dar fără succes.

– Ploaia ne va încercui!

El îi strânse mâna mai tare.

– Nu încerca să schimbi subiectul, spuse el. Nu dorești să știi de ce te vreau numai pentru mine?

El îi aruncă o privire ciudată, impenetrabilă, și cum Gloria nu răspundea, demară în sfârșit.

***

Girafa la fel de speriată sub ploaie ca și puiul ei, începu să alerge îndată ce apăru Land-Roverul. În ciuda mișcărilor stângace ale lungilor ei picioare și balansului maiestuos al gâtului ei, rămase în dreptul lor peste cinci sute de metri înainte de a părăsi drumul și să dispară în savană.

– Nu era minunat? zise Gloria.

– Asta compensează faptul că n-am avut o călătorie de nuntă? întrebă Benedict. O vom face curând, și te voi duce în Anglia, așa cum ți-am promis, dar nu imediat!

Ce importanță avea, acum! Gloria se înfundă confortabil în scaunul ei și zâmbi. Nu vor merge cu siguranță în Anglia în acest an, dar poate anul următor. Asta ar fi bine, dacă fiul ei se năștea acolo...

– Nu crezi? întrebă el.

– Ba da, bineînțeles, răspunse ea repede. Tocmai mă gândeam că mi-ar plăcea să cunosc Scoția.

– Ah! Dacă n-am fi obligați să ne întoarcem acasă...

– Dar trebuie! Nu ne putem opri acum!

– Adevărat?

– Nu, te asigur! N-am nici un chef să-mi distrug frumoasa mea rochie încercând să scot mașina din șanț, și simt deja că derapăm din când în când!... se grăbi ea să declare.

– Nu pierzi nimic dacă aștepți, dragostea mea... Nu ești pe cale să flirtezi cu soțul tău?

– Nu!

– Adevărat?

Aerul părea încărcat de electricitate, și ea se simțea copleșită de o impresie de exaltare delicioasă și amețitoare.

Era ploaia, dar și ușurarea de a fi scăpat de Patricia, și mai presus de orice, bucuria de a fi soția lui Benedict.

– Te-ar supăra mult să flirtez cu tine?

– Cred că aș putea suporta, răspunse el.

De-abia oprise mașina în fața casei și Gloria dispărea în ea alergând.

– Vreau să mă duc să văd dacă gardurile noastre vii țin! îi strigă ea peste umăr. Mă schimb și cobor la râu.

Se repezi în camera ei, unde își scoase rochia roz, mănușile și sandalele cât putu de repede. Cât de în largul ei se simțea în blugi și în bluza în carouri... și mai puțin vulnerabilă de asemenea...

Îi trebui un timp să-și găsească impermeabilul și ghetele pe care nu le folosise de doi ani.

Benedict o aștepta acolo unde îl lăsase.

– Urcă, îi comandă el.

Dar Gloria era dispusă să discute.

– Nu ți-e foame? întrebă ea. Koinage îți poate face un sandviș...

– Știi bine că este ziua lui liberă. Dacă vrei să mănânci ceva, va trebui să pregătești singură. Așadar, vrei să mergi la râu, da sau nu?

Se urcă lângă el. Nu vor ajunge niciodată acolo, se gândi ea. Drumul era deja înmuiat și la fel de alunecos ca o pistă de patinaj. Se gândi să-i ceară să facă un ocol, dar în fața expresiei lui încăpățânate, tăcu. De altfel, Benedict conducea mai bine decât oricine, cu mult sânge-rece.

Râul începea să crească. Debitul lui creștea din minut în minut, și-l priviră curgând încet în fața lor, roșu și noroios.

Benedict rupse tăcerea.

– Vezi acest noroi? Este pământ arabil!

– Elefanții îl adoră. Ei își udă spatele ca să îndepărteze muștele și celelalte insecte. Când ies din baia lor sunt roz după dorință!

– Vin aici? întrebă el.

– Se întâmplă. Tatăl meu îi obișnuise să urmneze mereu același drum ca să ajungă la râu. Când și-a dat seama că braconierii îi exterminau într-un ritm înspăimântător, l-a cuprins o furie teribilă. În această cifră, nu erau socotiți cei care se îndepărtau de rezervații pentru a fi omorâți legal de fermierii din împrejurimi. Desigur, striveau culturile și câteodată sate întregi, dar curând, nu vor mai fi deloc. Deja nu mai sunt, în Africa Occidentală.

Gloria coborî din Land-Rover și-și ridică fața spre cer, oferită ploii care-i uda și-i spăla părul.

– La ce te gândești? întrebă el. Tot Patricia? Dacă da, te voi exorciza!

O atrase spre el și o strânse în brațe. Buzele lui puseră stăpânire pe ale ei. Corpul ei se lipea de al lui și brațele ei îl înlănțuiră. Toată ființa ei fu cuprinsă de un sentiment de extaz pe care nu-l cunoscuse niciodată înainte. Tremura. Încetul cu încetul, el își slăbi strânsoarea, dar o ținu lângă el, mângâindu-i ceafa și spatele.

– Patricia a ieșit din gândurile tale pentru totdeauna?

Emoționată, Gloria nu putu rosti nici un cuvânt, dar el citi răspunsul în privirea ei.

– Iubito, am privit râul, am văzut că gardurile noastre se țin bine, și putem gândi rezonabil că semințele vor germina minunat datorită acestei ploi. Acum, este timpul să ne întoarcem acasă.

– Nu vei reuși să manevrezi mașina pe acest noroi!

El reuși foarte bine o întoarcere, și ea îl felicită.

– Vino, Gloria, trebuie să te usuci, acum.

La întoarcerea acasă, Benedict îi păru din nou un străin și neliniștea îi reveni.

– Mă duc să pregătesc ceva de mâncare, hotărî ea nervoasă.

– Da?

El îi luă mâna și o privi în ochi.

– Da, fă-o, și după aceea, cu puțin noroc, nu vei mai găsi nimic de făcut care să ne îndepărteze unul de celălalt pentru restul serii...

Îi atinse ușor părul și scutură din cap.

– Dulcea mea înecată. Ai face mai bine să cauți un prosop și eu îți voi usca părul. Îmi place când este umflat și strălucitor!

Era atât de aproape de ea, încât îi simțea respirația potrivindu-se cu a ei, dar ochii Gloriei, plini de lacrimi acum, nu distingeau decât o siluetă vagă lângă ea. Făcu un efort pentru a-și recăpăta stăpânirea de sine.

– Nu vreau să-ți pierzi timpul uscându-mi părul, spuse ea. Dacă aș face o musaca? Îți place? Mie... nu prea mi-e foame...

– Ba da, vreau să-ți usuc părul, murmură el. Te vreau frumoasă pentru mine – și pentru toți cei care și-ar putea arunca ochii asupra ta!

– Dar cu tine sunt căsătorită!

– Pentru moment, nu ești încă foarte sigură, dar vei fi foarte curând, după părerea mea!

– Scuză-mă, mă duc să gătesc.

El o lăsă imediat să meargă și ea regretă. Puse un disc la întâmplare și o urmă în bucătărie, în timp ce primele note se răspândeau în casă.

– Wagner? zise el. Este alegerea ta?

El ascultă în tăcere un timp.

– Nu recunosc această bucată. Este o operă?

– Nu. Sunt poeme puse pe muzică de el. Îmi place această arie când plouă, adăugă ea; se regăsește în ea exaltarea furtunii. Îmi plac furtunile!

– Mi se pare că acesta este un punct comun între noi... Ți-am spus că ți-am adus un mic dar din Sudan?

– Nu credeam că vei avea timp să faci cumpărături, se miră ea.

– Un prieten mi l-a adus de la Viena.

Ea puse tava la cuptor și așteptă.

– Închide ochii, îi porunci el, și întinde mâinile.

Ea se execută și nu întârzie să-i simtă buzele peste ale ei. Când deschise ochii, avea în mâini cea mai încântătoare cămașă de noapte care se putea imagina.

– Benedict! exclamă ea. Niciodată n-am purtat ceva asemănător... Este într-adevăr... pentru mine?

– Nu este la fel de nevinovată și de cuminte ca aceea pe care ai confecționat-o, dar se armonizează mai bine cu căldura inimii tale de grecoaică. Este pentru această seară!

– Focul grec era o armă teribilă!

– Oh, îngrozitor! spuse el râzând. Crede-mă, știi ceva despre asta! Mă emoționează profund!

– Adevărat?

O înconjură cu brațele, ținând-o atât de strâns, încât nu s-ar fi putut mișca chiar dacă ar fi vrut.

– Îmi place să te fac fericită, îi spuse el la ureche.

Te iubesc, liebling, mai mult decât o vei ști vreodată.

El n-o lăsă să răspundă, dar îi sărută ochii, sprâncenele, buzele, făcând să urce în ea o flacără pasionată care se îmbină strâns cu a lui. Apoi, cu prețul unui mare efort, se îndepărtă de ea și o făcu să se așeze pe unul din scaunele de lemn din bucătărie, pentru a începe să-i usuce părul.

– Avem timp, draga mea. Avem toată viața! Nu mai sunt un străin pentru tine, nu-i așa? Vom mânca ce ai pregătit, vom bea vin... și vei putea flirta cu mine cât vei vrea. Numai după aceea, dulcea și frumoasa mea soție, îmi voi lua revanșa...

– Oh, Benedict, te iubesc atât de mult!

Și zgomotul ploii lovind acoperișul se împleti cu ultimile măsuri ale cântecului lui Wagner, în timp ce viața renăștea în regiune pentru încă un an.

Sfârșit